

Aída Demská

Nalezení

AidaDemská

Díl 1.

Kapitola 1.

Šla jsem zrovna z práce domů. V přítmí temné ulice se krčila postava. Přemýšlela jsem, zda mám osobu obloukem obejít, ale vnitřní zvědavost mě táhla k tomu dotyčnému. Přemýšlela jsem, co se asi stalo.

„Je vám dobře?“ Sehnula jsem se blíž. Byl to muž, ne o moc starší nežli já. Zvedl ke mně hlavu. Natáhla jsem ruku, aby se mohl postavit, ale odmítl. Nepatrně zavadil o mou ruku, když ji chtěl odstrčit. Z jeho doteku mi přejel mráz po zádech.

„Děkuji.“ Stáhl ruku zase k sobě. Zůstal v předklonu, když sbíral poslední síly. Dlaněmi se opíral o stehna. Byl dost zesláblý. Těžko by v takovém stavu mohl někam jít. O to víc mě překvapilo, jak je mladý, když se otočil na světlo pouliční lampy. Vysílený vzhlédl ke mně.

„Mám někomu zavolat nebo na policii?“ Přikrčila jsem se k muži. Mohla jsem okamžitě vyloučit, že by byl opilý. Jediné, co jsem z něj cítila, byl kořenitý parfém nebo kolínská.

„Ne, jen potřebuji chvílku, než se dám dohromady.“ Oddychl si cizinec. Hlavu zase sklonil k zemi.

„Jestli jste schopen vstát, tak půjdte se mnou. Uvařím čaj a pak se rozhodnete, jestli mám někomu zavolat.“ Pomohla jsem muži na nohy.

„To není dobrý nápad.“ Postavil se muž s návalem bolesti.

„Vyberte si! Zavolám policii nebo půjdte se mnou.“ Pohrozila jsem mu.

„Máte takovou odvahu, vzít si cizího chlapa k sobě?“ Udivil se cizinec.

„Něco mi říká, že tak to má být.“ Vzpřímila jsem se a zaujala pozici matka, co co čeká na neposlušné dítě.

Chvilku nám trvalo, než jsme se dostali ke mně do bytu. Na schodišti zase nefungovalo osvětlení. Žárovka varovně blikala, jako by mi někdo dával neviditelné varování. Ve chvíli, kdy jsme se dostali ke mně do bytu, se světlo rozsvítilo.

„Divné, snad to zítra bude fungovat normálně.“ Pohlédla jsem ze schodiště dolů a zamkla dveře bytu. „Koupelna je támhle.“ Ukázala jsem levou rukou na

potevřené dveře. „Jediné, co bych měla ve vaší velikosti je tričko, možná košile, ale snad to postačí. Ušpiněné věci nechte v koupelně.“

„Děkuji.“ Zamrmlal a zmizel. Odložila jsem si bundu a pokračovala jsem do kuchyně uvařit ten slíbený čaj.

„Jestli to nevadí, já moc na vykání nejsem.“ Položila jsem ručník s čistým tričkem na polici. Očima jsem nepatrně pošilhávala po zrcadle. „Můžu se zeptat na jméno?“ Opřela jsem se o dveře.

„Jacob.“ Odpověděl stroze. Mužská tvář se na mě ani neotočila.

„Dobrá Jacobe, udělám něco k jídlu.“ Krev z obličeje se mísila s vodou v umyvadle. Vrátila jsem se zpět do kuchyně. Lednice nenabízela nijak velké množství potravin. Zvolila jsem nejrychlejší možné občerstvení, které bylo možné udělat.

Toasty provoněly celou místnost. Dozlatova opečený chléb, naplněný sýrem a šunkou vypadal lákavě.

„Jaké je tvé jméno.“ Ozvalo se mi za zády. Trochu jsem se lekla.

„Aida.“ Položila jsem na talíř toasty. „Nejdřív se posilni, než se dostaneme k nějaké konverzaci.“ Otočila jsem se s plným talířem k hostovi.

„Hezké fotky.“ Prohlédl si mou vytvořenou nástěnku. „Ty jsi sama?“

„Jak to myslíš?“ Položila jsem na stůl dva čaje.

„Jako bez přítele.“ Kousl si do toastu dřív než se posadil.

„Ne, nejsem.“ Usmála jsem se. Pořádně si mě prohlédl. Světlé obočí se lehce zvedlo. „Tak jo, nemám žádný vážný vztah.“ Přiznala jsem se.

„Kdo by chtěl doma čarodějnici.“ Pohledem se vrátil k toastu. Ledové oči se vyhnuly střetu s mým tvrdým pohledem.

„Co to má být?“ Přimhouřila jsem obočí. Byla jsem jeho poznámkou mírně zmatena.

„Cítil jsem z tebe energii, když ses mě poprvé dotkla.“ Napil se čaje a dál se věnoval toastu.

„Viděla jsem tě ve snu.“ Vzala jsem si do rukou svůj velký hrnek.

„Věštkyň? Neřekl bych i čarodějnice mívají vize. Cítím tu božskou energii.“ Hltal další toast.

„Ty nejsi člověk, že?“ Znejistěla jsem. Oči se zase zatoulaly na talíř toastů, ústa mlčela.

„Neptej se na věci, na který raději nechceš znát odpověď.“ Odpověděl po chvíli mlčení. Odstrčil prázdný talíř od sebe stranou.

„Dobrá, nebudu se ptát na věci, o kterých se nechceš bavit.“ Vzala jsem talíř a odnesla ho na linku. „Chtělo by to zašít. To obočí se mi nelíbí.“ Pomalu jsem k němu natáhla ruku. Odklonil tvář stranou, jako by mu dotek mé ruky byl nepříjemný.

„Jestli máš jehlu, můžeš se do toho pustit.“ Pousmál se.

„Nejsem zdravotní sestra.“ Oklepala jsem se při představě, že bych do něj zapíchl jehlu.

„Stačí mi kousek náplasti.“ Pobaveně mě pozoroval. Oddychla jsem si, že po mě nechce sešít obočí a radši jsem došla pro lékárníčku. Zřejmě odhadl, že mu jeho zranění ani ve snu šít nechci.

Ustlala jsem Jacobovi na gauči. „Až se ti bude chtít, tak si můžeš lehnout. Já jdu spát.“ Nebyla jsem jeden z těch šťastlivců, co se ráno brzy budí.

„Dobře, ještě jednou moc děkuji.“ Ohlédl se muž za mnou. Z jeho očí se vytratil hraný odstup od mé osoby. Dokonce mi připadal možná i o maličko milejší, než při našem rozhovoru.

Ráno mě probudila vůně vajíček na slanině. Jacobovy světlé vlasy neposlušně trčely všemi možnými směry jako hřebíky.

„Čaj nebo kávu?“ Zeptal se mladík od plotny.

„Kávu nepiji.“ Usadila jsem se ke stolu. Měl široká ramena a úzký pas. Výškou neměl více než sto devadesát centimetrů. Na výšku jsem nikdy neměla odhad. Rozhodně to žádný trpaslík nebyl. Svalnatou rukou míchal vajíčka.

„Doufám, že si dáš taky.“ Podal mi čaj. Natáhla jsem se do skříně pro rýžový chlebiček s jogurtovou polevou.

„Toto jím ráno.“ Zamávala jsem čtyřmi kousky v balíčku.

„To tě zřejmě hodně zasytí.“ Sebral mi chlebičky z ruky a strčil mi pod nos vajíčka s krajícem chleba. „Polystyren si můžeš dát po snídani.“

„Víš, jak budu tlustá?“ Nimrala jsem se vidličkou ve vajíčkách.

„Dobrá, příště udělám zeleninový salát.“ Podíval se na mě uraženě Jacob.

„Zeleninové saláty nejsou oblíbenou položkou na mém jídelníčku.“ Ušklíbla jsem se.

„Ovocný může být?“ Zvedl na mě muž obočí. Přikývla jsem. „Máš tu internet?“

„V telefonu.“ Podala jsem mu telefon.

„A počítač?“ Posadil se ke stolu.

„Mám. Přes telefon se můžeš napíchnout na síť.“ Kousla jsem si do krajíce. „Až si půjdu zaběhat, můžeš si telefon i notebook vypůjčit.“

Po snídani jsem se oblékla a vyrazila ven. Cestou jsem se stavila v obchodě doplnit zásoby mých oblíbených rýžových chlebičeků. Doma u televize jsem se ještě maličko protáhla.

„Věci už máš vyprané.“ Prolétla jsem koupelnou a rozhodila oblečení na sušák k topení.

„Děkuji.“ Zvedl hlavu od počítače. „Nemám ti tvou záchranu čím oplatit.“

„Vyberu si to, až mě svatý Petr nebude chtít pustit do nebe.“ Žertovala jsem.

Dopřála jsem si sprchu. Rozehřáté tělo jsem si skryla do županu.

„Proč máš tetování na nohách?“ Zeptal se mě Jacob.

„Co, nelíbí se ti?“ Přistoupila jsem blíž, aby viděl mou ozdobu těla.

„Zajímavé, to sis navrhla sama?“ Prohlížel si drobné obrázky.

„Všechno si komponuji sama.“ Popustila jsem župan, aby bylo vidět obraz na zádech. „Vezmu si obrázky a poskládám je tak, aby z toho bylo něco krásného.“

„Je to krásné.“ Souhlasil muž. „Co znamená to na zádech?“

„Je to Bohyně, kolem je břečťan a dole jsou magické symboly, znaky a andělská jména.“ Přitáhla jsem si zase župan.

„A pak, že nemáš nic společného s okultismem.“ Vzdychl si pobaveně Jacob.

„Nevíš o mě nic, tak toho nech.“ Pokračovala jsem do ložnice.

„Máš tu minimálně pět knih o okulturních vědách.“ Vrátil se zpět k monitoru.

„Mám tu spoustu knih.“ Namítla jsem. „A otázkou zůstává, co v nich je pravda a co ne!“

„Toho jsem si všiml, nekoupil bych si ani jednu z nich.“ Ťukal něco do klávesnice.

Dočasný spolubydlíci si liboval ve vaření. K obědu připravil zapečené plátky se sýrem a šunkou. Odpoledne jsem se věnovala úpravě svých starých kalhot, zatím co Jacob odpočíval na gauči.

Šla jsem brzy spát, protože mě čekal pracovní den.

Ráno mě vzbudil budík. Rychle jsem si posbírala věci, oblékla se a utíkala do práce. Odemknout dveře, pozapínat programy ke stojanům, zkontrolovat lednice, jestli jsou plné. Typický pracovní den na benzinové pumpě. Na probrání jsem si dala čokoládovou kávu. Venku příšerně foukalo.

Chvilí jsem přemýšlela, jestli jsem si raději neměla vzít dovolenou, když poskytují azyl zřejmě démonovi. Shluk otázek bez odpovědi mi vířil hlavou celkem dlouho.

Během dne jsem si uklidila regály se zbožím. Před koncem směny jsem si zakouřila s manželkou vedoucího. Rychle jsem si přepočítala peníze, abych mohla vyrazit domů. Otočila jsem knoflíkem a zavřela dveře. Zvesela jsem si poskakovala po práci cestou domů. V jedenáct večer byl všude klid, tudíž jsem předpokládala, že mé nadšení nikdo neuvidí. Když jsem spatřila v dálce proti sobě osobu, začala jsem se šourat a koukala do země, jako jsem to dělala normálně. Na plácku u školy byla další osoba. Přepadl mě nepříjemný pocit. Náhle jsem ucítila tok energie v mém těle. Něco mě přimělo se ohlédnout. I za mnou se někdo pomalu přibližoval. Cítila jsem mnohem silnější energii, která se kolem mě začala shromažďovat. Přemýšlela jsem, jestli bych mohla někudy zmizet.

Moje šance byla mizivá. Zřejmě bych neunikla. Přepadla mě panika, ale rychle jsem se vzpamatovala. Soustředila jsem se na vlastní energii. Prosila jsem snad

všechny bohy, na které jsem si vzpomněla, aby při mně stáli. Rychle jsem si přehrávala hodiny karate ze základní školy.

„Slečno, nemáte zapalovač?“ Zastavil mě protijdoucí muž.

„Jistě, tady v kapse.“ Podala jsem mu zapalovač. Třeba jsem se zbytečně vyplašila. V mužově ruce ze zapalovače vyšlehl vysoký plamen. Ucítla jsem vlastní srdce až v krku.

„Nechte si ten zapalovač.“ Usmála jsem se jako hňup a chtěla jsem projít kolem. Muž mě chytil za paži.

„Je to ona.“ Nasála vzduch žena. „Jistě nám poví, kde je Jacob.“

„Kočičko, zamňoukej. Kdepak je ten hezounek.“ Ozval se za mnou hluboký mužský hlas.

V kapse jsem pevně svírala svazek klíčů, připravena jej použít k obraně.

„Jo, jednoho jsem potkala dneska v práci, ale jak se jmenoval.“ Falešně jsem si povzdechla. „Tak to opravdu nevím.“ Žena se dotkla prstem mého čela. Cítila jsem v tom místě mravenčení.

„Děvenka ho zná.“ Zasmála se. V ten moment jsem si přála, aby byl Jacob pryč.

„Víc z ní musíte dostat sami. V hlavě má učiněný chaos.“ Mozek mi pracoval, kam udeřit protivníka. Vytáhla jsem klíče z kapsy a hákem zasáhla nejsnadnější cíl. Žena mou reakci nečekala. Než bych odemkla telefon, už by stejně bylo pozdě. Skončila jsem na zemi. Jeden z mužů mi klečel na rukách. Dostala jsem pěstí přímo na lícni kost. I přes tu příšernou bolest jsem nechtěla povolit.

„Slečna se jistě s námi ráda projde.“ Táhl mě ten muž po chodníku do tmy ulice. Cítila jsem na obličejí tekoucí krev. Jednou rukou jsem se muži vysmekla. Nehty jsem se mu zaryla do krčních svalů.

„Ty děvko.“ Chytil mě a mrštil se mnou o vyřádkované popelnice. Obličejem jsem dopadla na chladnou dlažbu. Po další ráně do hlavy, už jsem viděla všude jen tmu.

V té černotě jsem ucítla jemný teplý dotyk.

„Probud' se.“ Zatřepal se mnou Jacob.

„Nechte mě.“ Zavrčela jsem do tmy. Odmítala jsem spolupracovat. Všechno mě příšerně bolelo.

V nose mě šimraly hadičky. Co se to sakra stalo? Pomalu jsem otevřela oči.

Super, dostala jsem se do špitálu. Chvíli jsem čekala, až se někdo objeví. Měla jsem na sobě bílou košili.

Po poměrně dlouhé chvíli se někdo objevil. Pokoušela jsem se pohnout, ale cítila jsem bolest snad v celém těle. Vytáhla jsem si nepříjemné hadičky z nosu. Do dveří vešel potichu Jacob.

„Nemusíš se sem vkrádat jako lupič.“ Podívala jsem se nechápavě na mladíka.

„Myslel jsem, že budu muset zavolat nějakého pohádkového prince, aby tě

probudil.“ Ušklíbl se šibalsky. Ve tváři se mu zračil pocit úlevy.

„To by asi nebylo nic platné, žádného prince nemám.“ Zabořila jsem se zpět do polštáře.

„Jak ti je?“ Posadil se na kraj postele.

„Lepší už to být nemůže. Takovouhle dovolenou jsem si vždycky přála.“ Řekla jsem s velkou dávkou ironie.

„Jsem rád, že žiješ.“ Zahleděl se mi do očí.

„Já taky.“ Uvolnila jsem se. „ Asi bych ti měla poděkovat.“

„Prosím tě, za co? Zavínil jsem to já.“ Posmutněl jeho výraz. Jistě si to vyčítal.

„Kdyby to tak být nemělo, tak se vůbec nepotkáme.“ Zapřemýšlela jsem nad shlukem událostí posledních dnů.

„Jsem tvým dlužníkem.“ Stiskl mi ruku. Do místnosti vešel menší muž středního věku. „Antone, už jdu pryč.“ Zvedl se můj nově získaný přítel.

„Já jsem neříkal, že máš odejít.“ Řekl muž s tvrdým přízvukem. Jacob muže zřejmě znal, ale nebyla vhodná doba na vyptávání. Prohodili mezi sebou pár vět v ruštině.

„Jak dlouho tady zůstanu?“ Zeptala jsem se na jedinou věc, která mě v tu chvíli zajímala.

„Dokud se nepostavíte na nohy.“ Napsal si doktor cosi do papírů.

„To znamená přesněji co?“ Podívala jsem se s tázavým výrazem na muže v plášti.

„Minimálně tak měsíc. Páteř dostala pořádně zabrat a otok tlačí na míchu. Samozřejmě, když vše půjde dobře, je možné, že jen tři týdny.“ Udělal si další poznámku do desek. Připadala jsem si, jako by na mě vylili ledovou vodu. Emoce se ve mně začaly mísit.

„Tři týdny? Ani náhodou!“ Zakroutila jsem nevěřičně hlavou. „ Musí někdo za mě vyřídit papíry v práci. Já tam nemám koho poslat, když se válím tady.“

„Jsi nahlášená jako nezvěstná. Jestli chceš, můžeš si zavolat.“ Podal mi Jacob svůj telefon. Vzala jsem si jeho telefon. Dostala jsem další šok. U signálu místo mých běžných operátorů bylo na GPS Ru.

„Tohle snad nemyslíte vážně. Co to je za vtip?“ Rozzuřila jsem se.

„To není vtip, vítejte v Petrohradě.“ Pousmál se pobaveně Anton.

„Jacobe?“ Vrátila jsem mu roztřesená vztekem telefon. Světlovlasý mladík se podrbl za uchem.

„ Přeci jsem tě tam nemohl nechat.“ Rozhodil ruce. „ Tak jsem využil svých kontaktů a dostal tě do patřičné péče.“ Myslel to dobře. Ale v tuhle chvíli jsem stejně nemohla dělat nic.

„Těžko by jste vysvětlovala, že Vás napadla partička s paranormálními schopnostmi.“ Otočil se Anton k odchodu.

„To máte pravdu.“ Vzdechla jsem si.

„Stejně patříš mezi nás.“ Zamrmlal Jacob. „Když se vrátíš mezi normální lidi, nikdo ti nepomůže, jednou jsi nahlédla za oponu a víš to, co ostatní ne. Když se rozhodneš zůstat v komunitě mezi námi, tak se ti nic nestane.“

„Myslíš, že toho vím tolik, aby to někomu vadilo?“ Překvapeně jsem se zasmála.

„I to by mohlo stačit, aby ses dostala do další šlamastiky jako byla tahle.“

Zhluboka se nadechl. Věděl, že má pravdu, jen nevěděl, jak se k tomu postavím já.

„Dobrá, rozmyslím si to.“ Pokusila jsem se otočit k němu.

„Přirostla jsi mi k srdci. Vždycky jsem chtěl být velkým bráchou, ale nebyla sestra, pro kterou bych mohl tím ochráncem být.“ Nabízel mi víc, než bych po těch pár dnech čekala. Šibalsky se na mě culil.

„Jak si mě vůbec našel?“ Přimhouřila jsem tázavě oči.

„To, co ti řeknu, se ti nebude líbit.“ Přejel si jazykem spodní ret. „Když jsi byla v práci, trochu jsem se mrknul na tvůj osobní život. Nijak jsem hledat nemusel. Všechno leželo na tom malém stolku u okna.“

„Když bydlíš sám, nemáš potřebu všechno schovávat.“ Zavřela jsem na chvíli oči.

„Ty se nezlobíš?“ Byl trochu překvapený.

„Ne, nezlobím. Tvoje zvědavost mi zachránila život.“ Mrkla jsem na něj.

Po prvním týdnu už jsem se konečně mohla trochu hýbat. Nohy mě stále ještě moc neposlouchaly, ale Jacob mě na vozíčku dovezl snad všude. Ládovala jsem se vynikajícími zákusky a popíjela každé odpoledne čaj. Jacob se přes den ode mě ani nehnul. Odpoledne jsme spolu chodili rozhýbat moje ztuhlé neposlušné nohy. Další týden už jsem běhala, jako by se mi nic nestalo.

Anton zůstával v údivu, jak rychle jsem se vzchopila.

„Síla vůle, příteli.“ Protáhla jsem si ruce.

„O vůli se ve tvém případě nedá mluvit.“ Podíval se na krabici sněžených cukrovinek.

„Každý máme svou malou neřest.“ Zazubila jsem se.

Za dobu, kterou jsem strávila v Petrohradu, jsem porozuměla jazyku mnohem více, než v hodinách ve škole. Moje strohé základy, se kterými jsem se tu objevila by stačilo napočítat na prstech. Jacob se o mě staral opravdu jako o člena své rodiny. Naše kroky směřovaly do Moskvy. Pro mě to bylo obrovské město, kde bych zabloudila během pěti minut.

Anton jel s námi. Pochopila jsem, že i on je součástí této zvláštní komunity. Byla jsem bez dokladů, bez peněz a moje oblečení nepřežilo. Olga, zdravotní sestra, která si mě oblíbila mi přinesla pár kousků nového oblečení. Jacob byl přesvědčen, že v Moskvě si rozhodně něco na sebe musím koupit. Přijeli jsme na

okraj milionového města. V úzké uličce bylo několik docela pěkných domů. Vypadalo to, podobně jako u nás.

Kapitola 2.

„Jsme na místě.“ Ukázal mi Jacob dům s upravenou zahradou a sestříhaným živým plotem.

„Připadám si jako doma.“ Pokrčila jsem rameny. U dveří už čekalo pár zvědavých hlav.

„Ta blondýnka, to je Katarina. Bruneta je Máša.“ Každého mi postupně představil. „A ten muž s delšími vlasy je Boris. Kát'a tě jistě vezme do města.“ Zavřela se za námi vysoká železná brána.

„Zdrastvuj tě, Jákope.“ Vrhli se na něho dívky. Jacob tu byl zřejmě dost oblíbený. Anton mi nabídl svou paži jako pravý gentleman.

„To jsem mohl čekat, že se na něj takhle vrhnete.“ Ozval se potichu Boris. „Ahoj já jsem Boris.“ Podal mi ruku. „Vítám tě v Moskvě.“

„Děvčata, rád bych vám představil svoji novou sestru.“ Vyprostil se z dívčího

sevření. „Aida.“ Ukázal mým směrem. Ženské tváře se otočili ke mně.

„Da, mládí plné energie. Dobře jsi našel Jákohe.“ Stiskla mi ruku Kát'a. Její hlas byl jemný, ale přes to silný a energický. Sytě zelené oči se do mě zabořily, až mi to bylo nepříjemné. Vycítila jsem z ní zvědavost.

„Odkud jsi?“ Zeptala se vesele Máša.

„Z Čech.“ Podívala jsem se prosebně na Jacoba. I já jsem si všechny prohlížela s nadějí, že mi někdo bude více než sympatický. Všimla jsem si jisté podoby mezi Mášou a Antonem, zřejmě měli mezi sebou příbuzenský vztah.

Boris nás popohnal dovnitř budovy. Venku byla poměrně zima. Uvnitř byly další tři lidi.

„Alexeji máme návštěvu.“ Zahřměl Kát'i hlas po rozlehlé chodbě. Holohlavý mladík s tetováním až k uchu se zvedl. Když se na mě podíval, poznala jsem jeho vnitřní sílu. Jeho pohled mi nebyl vůbec příjemný. Budil ve mně respekt a odtažitost vůči jeho osobě.

„Oleg a Anna.“ Představila mi zbytek spolubydlících. Byla jsem v úžasu, když jsem se trochu rozkoukala.

„Tady to vypadá jako v herně.“ Ohromila mě obří televize s herními konzolami.

„Takto se baví chlapi, když není práce.“ Vykročila ke mně Anna. Rukou si zajela do uhlově černých krátkých vlasů s několika barevnými prameny.

„Hostina může začít.“ Ozvalo se z druhého konce chodby.

„To je náš kuchař Kost'a.“ Otočila se za hlasem Anna. Ohlédla jsem se směrem, odkud se ozval hlas, ale nikoho jsem neviděla.

Přesunuli jsme se do obrovské jídelny. Uprostřed místnosti byl dlouhý stůl z masivu.

„Nabídni si podle libosti.“ Usadila mě Kát'a vedle sebe. Nalila mi polévku na talíř. „Tohle bude asi stejné jako u vás, slepičí nudlová polévka. Kdyby sis ji chtěla v Rusku objednat, tak ji najdeš pod názvem lapša, dále tu najdeš pirožki, syrniki, nebo taky šašlik.“ Ukázala mi na různé druhy pokrmů. „K pití pivo, víno nebo tradiční vodku. Táhleta konvice je s čajem.“

Zaraženě jsem pozorovala muže, kteří se chovali jak ve středověku, až na to, že nejedli rukama.

„To je u nich normální?“ Zeptala jsem se potichu. Nechtěla jsem nikoho urazit.

„Kluci s námi stolují velmi zřídka. Většinou se nají ve městě.“ Odpověděla na mou otázku Anna, které přišel rozruch u stolu normální.

Čekala jsem, že po tak dobrém jídle snad prasknu. Kost'a byl opravdu výborný kuchař. Byl to menší drobnější mladík. Zprvu mi připadal velmi plaše. S Kát'ou jsme zůstali ještě u stolu.

„Kolik je Kost'ovi?“ Prohlížela jsem si pěkného kuchtíka. Tmavé vlasy měl pěkně sestříhané. Obočí zakrývalo drobnou jizvu.

„Řekla bych, že tak přes stovku. O svém věku nikdy nemluví.“ Napila se vína moje spoléčnice. Nevěřicně jsem vyvalila oči. Bylo mi jasné, že v případě démonů jsou roky jen čísla, nikoliv známkou stárnutí.

„Zřejmě bych byla oproti němu mladá.“ Odvrátila jsem pohled jinam, protože jsem si připadala trochu trapně.

„Ke všemu je uzavřený. Za druhé světové na něm dělali pokusy.“ V ten moment mi ho bylo líto. „Dokáže převádět energii kolem sebe v elektřinu.“

„Nabije ti třeba mobil.“ Přisedla si k nám Máša. „Místo toho, aby chodil za ženskýma, tráví každý den tak tři hodiny v posilovně.“

„To nemá jiné záliby?“ Otočila jsem se k brunetě. Všimla jsem si, jaké má pěkné vlasy. Dlouhé lokny jí poslušně ležely na ramenou.

„Ano má, nelegální automobilové závody.“ Ztišila hlas Máša.

„Jezdí spolu s Alexejem. Rád si hraje na slušňáka.“ Dodala blondýnka. „Ukážu ti pokoj, kde budeš spát s Jákobem.“ Promluvila už normálním hlasem.

„Káťo můj pokoj je volný.“ Zvedl k nám hlavu Kost'a.

„Ale.“ Chtěla Káťa něco říci.

„Budu velmi rád, když bude můj pokoj konečně někomu k užitku.“ Přerušil ji muž.

„Děkuji Kost'o.“ Zvedla jsem se ze židle a došla mu osobně stisknout ruku, protože jsme ještě neměli možnost se seznámit. Na holé paži měl vytetované číslo z koncentračního tábora. Mou ruku nepřijal, místo toho si mě pořádně prohlédl. Jeho karamelové oči se do mě vysloveně zabořily, až mě z toho zamrazilo.

„Pojď, ukážu ti celý dům.“ Vstala i Káťa, aby naše neviditelné spojení přetrhla. Chodili jsme po domě a já nakukovala do místností, abych věděla kde koho hledat. Chvilkami jsem si přála mapu, abych věděla kudy kam. Tohle sídlo bylo prostě obrovské.

„Máš vůbec nějaké věci?“ Došlo nově získané přítelkyni, že neviděla zavazadla.

„Nestačila jsem si sbalit.“ Posadila jsem se na Kost'ovu velkou postel.

„Aha, tak to musíme navštívit GUM.“ Zajásala dívka.

„GUM?“ Podivila jsem se zvláštnímu názvu.

„Obchodní dům, je tam snad úplně všechno, na co si vzpomeneš.“ Nadšeně mi začala vykládat, jaké značky jsou v tomto historickém obchodním domě.

„Nech ji taky chvíli odpočinout.“ Objevil se Anton ve dveřích. „Před pár dny ještě ležela polomrtvá na chodníku.“ Jeho pohled byl dost káravý.

„V pořádku Antone, k tomu se nebudeme vracet.“ Promnula jsem si čelo. Tohle téma jsem zrovna rozebírat nechtěla. S jasným úšklebkem jsem odvrátila hlavu mimo starostlivý pohled. Anton mě dál sledoval a z mého úšklebku si nic nedělal.

„Víš kolikrát ji ještě budete dávat dohromady?“ Mávla nad tím rukou Kát'a, jako by to bylo na denním pořádku.

„Budu prosit Boha, aby se tohle dítě nedostalo do terénu a dostalo se někam do kanclu.“ Zanaříkal muž a prosebně spráskl ruce.

„Vůbec ho Aido neposlouchej. Jenom plácá nesmysly.“ Podívala se mi odhodlaně do tváře. „Budeš výborná v terénu, jen co se něco naučíš.“

„Jsem zvědav, kdo si tohle vezme na svědomí.“ Vzdychl si lékař, který se o mě posledních několik dní staral.

„Já ano.“ Ozval se za ním Kost'a. „Celý týden si ji vezmu do parády a udělám z ní zabijáka.“ Zatvářil se důležitě. V očích se mu zablýsklo. Položil příteli ruku na rameno, jako by se ho pokoušel uklidnit.

„Co jsem komu udělal?“ Podíval se na všechny v místnosti a pak se otočil k odchodu.

„Kát'o jsou dvě odpoledne. Vezmi Annu a ukažte ptáčeti nějaké obchody. Do osmi at' jste doma.“

„To moc času nemáme.“ Chytila mě za paži a táhla za sebou, jako by nám šlo o život. „Musíme tě trochu přizpůsobit okolí.“ Rychle mě učesala a nalíčila. Cestování po městě mi přišlo dost podobné jako v Praze. Všude byly buď tramvaje nebo metro. Dívky stále něco špitaly, abych věděla něco z historie. Pro mě byla všechna velká města stejná. I v Pražském metru bych se byla schopná ztratit ani nemuselo být tak krásně vyzdobené jako tady v Moskvě. Samozřejmě to byla velkolepá prohlídka napříč časem. Stačilo jen projet metrem, abych se mohla podívat na něco tak velkolepého.

„To je GUM.“ Ukázala na obrovskou budovu před námi Anna. Další historický kousek se nacházel právě před námi.

„Holky počkejte, vždyť nemám ani rubl.“ Zarazila jsem je při pohledu na to nákupní království.

„My nakupujeme. Tvoje úloha je akorát stát a říct ano nebo ne.“ Přiblížila mi mou roli při nakupování blondýnka.

„Takže začneme botami, pak běžným oblečením a nakonec sportovním.“ Rozvrhla plán Anna.

Mě by trvalo takové nakupování celý den. Holky byly jako hurikán. Všechny obchody měly zmapované, jako by tu byly každý týden. Po dvou hodinách běhání z obchodu do obchodu jsme se konečně mohli vrátit. Bylo to pro mě dost vyčerpávající.

Všimla jsem si, jak se obě dívky stále nenápadně rozhlížejí kolem. Rozmýšlela jsem, jestli se zeptat, proč se stále rozhlížejí, ale nakonec jsem to nechala být.

„Tak se pochlubte, co jste našli.“ Zvědavě nakukovala Máša do tašek.

„Jen to, co bylo potřeba.“ Sebrala tašky Kát'a. Potřebovala jsem si chvilku od

všeho odpočinout. Boris se na mě pobaveně podíval.

„To jejich nakupování by jednoho zabilo.“ Nabídl mi sklenku vodky.

„Děkuji, alkoholu se vyhýbám.“ Odmítla jsem s jemným úsměvem, abych neurazila hostitele.

„Užívej si taky trochu.“ Vrazil mi skleničku do ruky.

„Dobrá, tak tedy jednoho.“ Ušklíbla jsem se. Vodka byla velmi jemná, ale jedna sklenička by mi bohatě stačila.

„Budeš kulhat. To chce ještě do druhé nohy.“ Nalil mi další sklenku. Hlasitě jsem si vzdychla a kopla do sebe i druhou skleničku.

„Další už se ani nepokoušej do mě dostat.“ Oklepala jsem se. Démon nasadil šibalský úsměv.

„Borisi, snad ji nechceš opít.“ Objevil se za mnou Jacob.

„To bych si nedovolil, ale máš to pískle špatně naučené.“ Uklonil hlavu stranou Boris. Dlouhé rovné vlasy by mu mohla leckterá žena závidět. Jeho dokonalé ostré rysy jistě nejednu ženu odzbrojily. Já jsem raději zůstávala opatrná.

„Je to člověk! Ty si můžeš pít třeba do rána.“ Upozornil ho ostře Jacob.

„Mě se nikdo neptal, jestli chci být démonem nebo ne. Jak rád bych někdy zažil kocovinu.“ Nalil si další skleničku. Z Jacobova ostrého upozornění si zřejmě nic nedělal, protože nasadil ironický úsměv.

Debatu ukončil Kost'a, který Borise uzemnil jediným pohledem.

Přišel si pro mě a dovedl mě do jídelny. Zdvořile mi nalil čaj. Jeho mlčení mě pěkně vytáčelo, ale on byl trpělivý.

„Předpokládám, že to s tebou bude dřina. Budeme začínat v sedm ráno a v osm se bude končit. Nepočítej, že to bude med.“ Kousl se do rtu. Vkládal do mě vlastní důvěru, ale nebyl si zcela jistý svým rozhodnutím.

„Zatím se mě nikdo nezeptal na můj názor.“ Ťukala jsem pomalu prsty do stolu.

„Já se tě neptám, já ti to oznamuji.“ Postavil přede mě talíř s jídlem. „Ráno se uvidíme, dobrou chuť.“ Ani se neobtěžoval počkat na mou odpověď. Zvedl se a zmizel v kuchyni.

V noci jsem vůbec nemohla spát. Stále jsem se převalovala ze strany na stranu.

„Proč nespíš?“ Uslyšela jsem mužský hlas.

„Nejde to.“ Rozsvítila jsem lampičku. Musela jsem v ten moment vypadat asi dost příšerně.

„Něco v sobě držíš, pusť tu energii ze sebe.“ Přišel ke mně. Karamelové oči se rozhlédly kolem. „Zavři oči a uvolni se.“ Zatlačil mi prsty do krčních svalů. „Jsi ztuhlá hromádka kostí.“ Bylo to velmi příjemné. Pod jeho prsty jsem cítila vlastní ztuhlost, která momentálně mizela jako sníh z jara.

„To není pravda. Ještě neležím pod hlínou.“ Protáhla jsem se. Opravdu jsem se uvolnila.

„To si povíme ráno. Dobrou.“ V jeho hlase znělo mírné pobavení mou poznámkou. Zhasl lampičku a zmizel ve tmě. Jen co jsem se položila znovu do postele, už jsem nevěděla o okolním světě.

O půl sedmé ráno mě vzbudil Kost'a pořádným hlukem. Vůbec se mi nechtělo z vyhřáté postele.

„Za deset minut v jídelně.“ Nastavil budík. Rychle jsem se oblékla a vyčistila zuby. V jídelně byl na stole ovocný koktejl.

„Do snídaně máš ještě dvě hodiny.“ Popohnal mě. V malé tělocvičně mě čekalo švihadlo.

„Venku je celkem zima, abych si dal s tebou kolečko. Takže to nahradí pár minut na švihadle. Pak se trochu rozhýbeš. Mezi tím si připravím brambory k obědu. Za půl hodiny jsem tady.“ Nastavil znovu budíka. Karamelové oči si zkontrolovaly budík s hodinkami na zápěstí.

Moc se mi po ránu nechtělo, asi jako většině lidí, co v noci špatně spí. Nakonec jsem se sebrala, přeci to nevzdám ještě před začátkem. Pohyb po ránu mě nastartoval. Kost'a se vrátil přesně na zvonění budíku. Z jeho výrazu jsem poznala překvapení.

„Co je?“ Zeptala jsem se nevrle.

„Nic.“ Zvázněl Kost'a. Jedno obočí mu v momentě překvapení zůstalo lehce zvednuté. „Tak se podíváme, co se s tebou dá dělat.“ Sebral švihadlo ze země.

„Se mnou se dá dělat spousta věcí. Třeba jít na snídani nebo se vrátit zpět do postele.“ Posadila jsem se s odporem na zem.

„Snídaně je za odměnu.“ Strčil do mě nohou. „Začneme od rukou a už se konečně zvedni z té země.“

„No jo.“ Odsekla jsem ho a postavila se. Začal do mě všemožně šťouchat a strkat. „Co to má být?“ Natáhla jsem krk. Ramena mi volně spadla dopředu.

„Zkouším, jak jsi rychlá.“ Pozoroval moje ruce i tělo, jak se vyhýbám jeho útoku. Po chvíli mi to přišlo, jako bych tančila. Stačilo se jen soustředit a pozorovat protějšek. Odrazila jsem mužské ruce a zasáhla ho do břicha.

„Už jsi dozkoušel.“ Spustila jsem ruce podél těla.

„Pravda! Myslel jsem, že to s tebou bude větší dřina.“ Stále mě pošťuchoval.

Pokusila jsem se ho nakopnout do holeně, ale byl velice bystrý. „Pojď na snídani.“ Uskočil před mým útokem a pokračoval vpřed.

„Vajíčka se slaninou? Už teď mám kila na víc. Jacob taky do mě cpe kalorická jídla.“ Vzala jsem si vidličku do ruky.

„Co by sis raději dala? Můžu ti nabídnout chleba se sýrem a vajíčky.“ Podíval se do svého talíře. Byla to narážka, na kterou jsem se raději ani nesnažila odpovědět.

„Nízkotučný jogurt a rýžové chlebíčky?“ Píchla jsem vidličkou do křupavé

slaniny. Vzhledla jsem od talíře velmi pomalu od talíře. Celou dobu mě sledoval, takže se energie mezi našimi pohledy vyměnila. On byl sršící a energický a já byla nevyspalá a otrávená.

„Aha, nesoutěžíš v klubu anorektiků. Takže mrkvový salát je jediné, co tvoje požadavky asi splní.“ Podal mi misku s mrkví. Jednoduše si mě dobíral. Po půl hodině jsme se zase vrátili k tréninku. Začala těžká dřina pro celé moje tělo. Místo posilovny jsem zvedala kanystry s vodou, balík s pet láhvemi nebo přepravky se zeleninou.

„Alespoň někdo mi pomůže všechno ze sklepa donést do kuchyně.“ Pochválil mě s velkou dávkou ironie Košťá. Můj první den končil v sedm večer. Padla jsem do postele a nehodlala jsem se zvednout.

„Žiješ?“ Objevil se ve dveřích Alexej.

„Da.“ Zvedla jsem z posledních sil hlavu. Zírala jsem tupě ke dveřím.

„Nechtěla by ses projet po městě?“ Zeptal se mě tetovaný muž.

„Nevím jestli toho dneska jsem schopna. Zítra tvoje nabídka taky platí?“

Spustila jsem hlavu do polštáře.

„Jo, můžu tě vzít sebou na závody.“ Navrhl mi. V životě jsem na takové akci nebyla.

„Myslíš jako automobilové závody?“ Zbystřela jsem.

„Da.“ Potvrdil s klidným výrazem Alexej.

„Tak super.“ Zvedla jsem palec nahoru.

„Ale nikomu to neříkej.“ Šeptl holohlavý mladík a mrknul na mě.

„Da. Nikomu.“ Slíbila jsem mu. V devět večer už jsem byla tuhá. Ráno druhého dne začínalo už v šest.

„Všiml jsem si, že za tebou včera byl Alexej.“ Posadil se drobný mladík na schůdek.

„No jo byl.“ Pokrčila jsem rameny, jako by se nic nedělo.

„Drž si od něj odstup. Je to magnet na maléry.“ Varoval mě Košťá. Dívala jsem se mu do očí a snažila se z nich vyčíst, proč mě varuje před holohlavým mladíkem.

„Chtěl mě vzít na projížďku. Ukázat mi město.“ Protáhla jsem si nejdřív nohy.

„Není zrovna ten typ osob, se kterými se lidi přátelí.“ Zadíval se do země. Z toho jsem usoudila, že jsou zřejmě jakási veřejná tajemství, která tu všichni vědí, ale nemluví se o nich.

„Co se mi snažíš naznačit.“ Podívala jsem se jeho směrem. Ruce jsem si založila na prsou.

„Je to, no vždyť to je stejně jedno. Udělej si na něj názor sama.“ Zvedl se ze schůdku, na kterém celou dobu seděl.

Dneska se k nám přidal i Jacob. Košťá ho využil pro funkci figuranta. Po obědě

mě čekal odpočinek v podobě cvičení paměti a pozornosti.

„Myslím, že by to pro dnešek stačilo.“ Opřel se o stěnu Alexej.

„Já určuji, kdy výcvik skončí.“ Zavrčel tmavovlasý trenér.

„Na co si hraješ.“ Postavil se holohlavý mladík před kuchaře.

„S kým si myslíš, že mluvíš demone.“ Vzpřímil se Kost'a. Cítila jsem rostoucí napětí mezi nimi.

„Asi bych měla jít.“ Ukázala jsem prstem ke dveřím. „Mezi vás dva se stavět nehodlám.“

„Možná bys to měla zkusit.“ Vyzval mě můj trenér.

„Až se na vás dva rozeřvu, budete hluší a budete si připadat menší nežli kočka.“ Varovala jsem oba dva.

Alexej strčil do Kostí. Kost'a to bral jako výzvu. Rychle jsem vkročila mezi ně. Alexovu ruku jsem vykryla a trenérovu zarazila, když se napřahoval. „Tak dost oba dva.“ Zvýšila jsem hlas.

„Kost'o trávím s tebou dost času, tudíž si myslím, že jeden výlet do města s Alexejem mi neuškodí.“

„Dáma volí diplomacii.“ Zastrčil si holohlavý démon spokojeně ruce do kapes.

„Dobrá.“ Sklonil tmavovlasý muž poraženě hlavu.

„A kdybys byl o chvilku rychlejší, tak bys mi jednu vrazil. Podejte si ruce a ráno jsem tu zase.“ Přísně jsem se na oba dva podívala.

Alexej rychle zmizel z tělocvičny. Objala jsem Kost'u jako svého přítele a vyrazila za holohlavým mladíkem.

„Jak jsi to myslela, že by ti jednu vrazil. On by ti nevrazil.“ Usmál se Alexej.

„Mám na levou stranu mrtvý bod, když se budu soustředit na zorné pole pravého oka. Nech si to hlavně pro sebe.“ Zdůraznila jsem mu.

„Asi změníme téma. Co to máš za tetování. Všiml jsem si čehosi na nohách.“ Zajímal se o mé obrázky na kůži.

„Ty máš taky tetování. Něco za něco, chci se taky podívat, co to máš na sobě za obrázky.“ Ušklíbla jsem se na něj. Vypadal trochu překvapeně, ale usmíval se jako kluk, co má v hlavě samé rošťárny.

„Dobře.“ Souhlasil Alexej. Vzal mě do svého pokoje. Rozhlížela jsem se kolem. Na stěně měl moderní obrazy se starými auty. Na policice měl spoustu knih a na stole tetovací mašinku.

„Ty jsi někdy tetoval?“ Zeptala jsem se ho nadšeně. Tyhle věci mě vždycky braly.

„Stále tetuji, ale jen speciální zákazníci.“ Začal si stahovat triko. Obě ruce i záda byla plná různých obrázků. „Chceš vidět i nohy?“

„Jak hodně máš nohy potetované?“ Zeptala jsem se.

„Neboj, jen po kolena.“ Uklidnil mě s úsměvem.

„Jsem na tom stejně.“ Přetáhla jsem si triko přes hlavu, abych odhalila záda.

„Moc pěkná práce.“ Pochválil Alexej. „Jen bych tam asi některé věci zvýraznil a ještě k tomu něco přidal.“

„Když se ti do toho bude chtít, klidně můžeš.“ Využila jsem jeho nabídky. Dál jsem si ohromeně prohlížela jeho pokoj. Všimla jsem si, že na velkém množství věcí má různé motivy hadů. „Máš v oblibě hady?“

„Narodil jsem se v roce hada.“ Vytáhl ze skříně tmavě zelené triko s obrázkem hada. „A taky kvůli tomuhle.“ Natáhl ke mně paži. Prohlédla jsem si důkladně jeho ruku, ale připadala mi stejná jako moje. „Sáhni si.“ Vyzval mě tiše.

„Ty máš kůži jako had.“ Překvapeně jsem se dotkla jeho ruky a lépe jsem se podívala. Jeho kůže začala nabírat tmavě zelený odstín. Když jsem se vzpamatovala z toho ohromení, trochu mě to děsilo, i když jsem spíš byla fascinovaná tím, co jsem právě viděla.

„Nikdy jsi nic takového neviděla?“ Podivil se démon. Připadala jsem si jako Alenka v říši Divů.

„Nikdy.“ Zadívala jsem se mu do zelenohnědých očí. „Setkala jsem se s mnoha zajímavými úkazy, ale tohle jsem v životě neviděla.“

„Kdo vlastně jsi?“ Posadil se mladík na postel.

„Jenom obyčejný člověk.“ Pokrčila jsem lehce rameny. Možná to vyznělo zklamaně, že kolem mě jsou všichni tak trochu jiní.

„Z toho zklamaná být nemusíš, mezi námi je spousta obyčejných lidí. Třeba Anton je člověk jako ty.“ Povzbudil mě.

„Ukážeš mi svou pravou tvář?“ V ten moment mě šířila obrovská zvědavost.

„Jsi opravdu přesvědčena, že mě chceš vidět takového, jaký jsem skutečně?“ Pochyboval o mě Alexej. Než jsem stačila odpovědět, pleť nabrala tmavozelenou barvu. Jeho tvář mi připomněla agamu, i přes to byl krásný.

„Fascinující.“ Ohromeně jsem si prohlížela jeho obličej. „Ty jsi něco jako vlkodlak nebo je ta lidská podoba něco jako make up pro ošklivou ženskou?“

„Vlkodlak je půl člověk a půl zvíře. Já jsem se takhle narodil.“ Vysvětlil mi.

„Takže lidský vzhled je něco jako maska.“ Sáhla jsem si znovu na jeho hladkou kůži.

„Ano.“ Přikývl Alexej.

„Promiň za to ochmatávání.“ Ustoupila jsem od něho.

„Mě to nevadí, máš příjemně teplé ruce.“ Zvedl ke mně oči. Jeho pohled mě přinutil k úsměvu. Chvilí jsme si ještě povídali, než jsem se šla převléknout, abychom se mohli projet po městě. Byl to příjemný večer.

„Kolik se vás schází na závody.“ Zvědavě jsem se zeptala.

„Jak kdy. Budeš chtít jet se mnou nebo se chceš podívat, jak to chodí?“ Projížděl mezi ulicemi.

„Uvidíme, až budeme na místě.“ Nebyla jsem ještě zcela rozhodnutá. Když jsem uviděla plné parkoviště nadupaných aut, pochopila jsem, že jsme právě dorazili na místo. Zaparkovali jsme trochu bokem od ostatních.

„Jsou tu i kluci z velké Ameriky, to bude stát za to.“ Ukázal mi Alexej na dva muže. Jeden vypadal celkem přátelsky. „Támhle je Nika.“ Ukázal na dívku v krátkém kabátě.

„To je pěkné děvče.“ Prohlídla jsem si krátkovlasou ženu.

„Criss Cross a Seeker jsou ti dva, jezdí celkem často na závody.“ Rozpomněl se Alexej. Dali jsme si pití z automatu. Silnice byly pod vrstvou čerstvého sněhu. Nika zřejmě s Alexejem měla víc než jen přátelský vztah.

„Ahoj, už jsem si myslela, že nepřijdeš.“ Objala ho.

„Promiň, vzal jsem sebou kamarádku. Niko to je Aida. Přijela s Jákobem.“ Vysvětlil důvod svého zpoždění. Nika se na mě přátelsky usmála.

„Umí jezdit?“ Projevila zájem.

„Já nejsem zase tak dobrý řidič.“ Přiznala jsem se.

„Vezmu si tě k sobě a něco bych tě mohla naučit.“ Nabídla mi vřele Nika. Měla jsem za to, že stále zůstáváme u aut.

„Domluv se s Kost'ou.“ Zabrzdil ji Alexej.

„No ne, tebe si vzal Kost'a? Nepraštil se ten starý blázen do hlavy?“ Zaťukala si dívka na čelo. Nevstupovala jsem do jejich hovoru.

„Tak to opravdu netuším. Budeš na ni dávat pozor?“ Zeptal se Alexej, když se na mě podíval.

„Jo, nemusíš se bát.“ Chytila ho za ruku než vyrazil k ostatním, aby se s nimi přivítal. Pořádně si mě ještě jednou Nika prohlédla. „Kost'a ví, že jsi tady?“

„Řekla jsem mu, že i já si potřebuji povyrazit.“ Kreslila jsem si špičkou boty do sněhu.

„Odkud jsi?“ Ohlédla se po mladíkovi, který ještě před chvilkou byl vedle nás.

„Z Čech. Jacob mě přivedl sem.“ Zima mě štípala do nosu.

„To je asi delší příběh, co?“ Rozesmála se Nika. Byla opravdu milá a oči jí zářili radostí a spokojeností.

„Da, je to dost bláznivý příběh.“ Přikývla jsem.

„Podívej se na nás. Myslím, že tvůj příběh by mi bláznivý nepřipadal.“ Nika měla pro mě pochopení.

„To máš pravdu.“ Usmála jsem se.

„Nastup si. Závody začínají.“ Otevřela dveře své červené Mazdy. „Budeš se mnou startovat.“ Dojeli jsme na širší odlehlý plácek. Auta se začala řadit za sebe. Poslední navigační instrukce si mezi sebou přítomní sdělili než se začalo startovat. Nika mi dala do ruky baterku s barevným světlem. Ukázala mi, kam se mám postavit a co udělat. Pozorovala jsem ji, ale neslyšela jsem ani slovo.

Motory vozů zběsile řvaly. Naše ruce spadly dolů a auta se rozjela.

„Teď jedeme my.“ Vzala mě přátelsky za paži.

„O co se vůbec závodí?“ Posadila jsem se do tepla jejího vozu.

„Peníze, auta, holky.“ Otočila klíčkem v zapalování. Od kol odletěl sníh. „Občas taky jezdím.“

„Já jsem v životě na takových závodech nebyla.“ Přiznala jsem.

„Naučím tě jezdit.“ Usmála se šibalsky. „Tedy pokud budeš chtít. Podívej se, někdo to nevybral.“ Ukázala mi auto, ke kterému jsme se přibližovali. Nika sešlápla pedál až k podlaze. „Co tě vůbec Kost'a učí?“

„Zatím nic, co bych neuměla. Obranu z blízka.“ Ohlédla jsem se za autem ve hromadě sněhu.

„Se zbraněmi umíš?“ Vyptávala se dál.

„Neumím střílet.“ Řekla jsem parovinu.

„Měla by ses to naučit. Zítra promluví s Kost'ou.“ Kličkovala Nika mezi auty. Připadala jsem si jako, když jsem přišla první den na střední. Brzy už jsme dojeli houfek závodících aut.

„Musíš jít dál, zpět už to nejde.“

„Prochází tímhle procesem hodně lidí jako jsem já?“ Chtěla jsem slyšet, že nejsem jediný idiot, který se vyskytl na místě, kde neměl co pohledávat.

„Každý má jiné schopnosti. Máš v sobě spoustu energie a jestli Kost'a věří tomu, že z tebe může být někdo, tak se zřejmě asi nemýlí.“ Uklidnila mě Nika. „On se většinou drží stranou od všech a od všeho. Bývaly časy, kdy byl od rána do večera v tělocvičně. To u nás ještě nebyl Alexej a nebyli jsme rozdělení na severní a jižní strany.“

„Jak ses vůbec dostala do téhle společnosti?“ Zeptala jsem se.

„Já už s takovýma pracuji dlouho. Kost'u jsem přivedla z Polska.“ Začala mi vyprávět Nika. „Můj muž byl člověk, který měl majetek. Přátelil se s mágy a čaroději, kteří se zase přátelili s politiky. Zajistil mi tak opravdu krásný život, ale přišla rakovina a Vladimír zemřel. Zdědila jsem po něm majetek, ale byla jsem zranitelná a osamělá. Vzpomněla jsem si na pár našich přátel a díky nim jsem se dostala do čela téhle společnosti tady v Moskvě.“ Zašimralo mě v nose a já si hlasitě kýchl.

„Smím se zeptat kolik ti je?“ Váhala jsem jestli se Nika neurazí.

„Letos mi bude sto šedesát pět.“ Odbočila na sjezd. „A mám celkem pět svých vlastních dětí.“ Měla jsem pocit, jako bych se dostala do nějakého fantasy světa. Postupně jsem se dostávala hlouběji a moje zvědavost stále rostla. Stále jsem se chtěla na něco ptát, ale raději jsem chvíli mlčela a čekala, až se Nika začne ptát sama.

„Už jsi byla ve městě?“ Zabočila k městu.

„Ano, holky mě ukázaly nákupní centrum.“ Podívala jsem se do dáli na světla města.

„A co Kost'a, jaký ti připadá?“ Přišlápla brzdový pedál.

„Nemluvný, uzavřený, paličatý a přísný.“ Shrnula jsem svůj názor do čtyř vlastností, které u muže dominovaly. „Ale vzhledem to je pěkný muž.“

„A Jákob?“ Vyptávala se dál.

„Máme spolu velmi přátelský vztah, беру ho jako bratra. Občas je protivný jako každý sourozenec.“ Usmála jsem se. Jacob se ke mně choval jako k sestře. Za tu dobu jsme si vybudovali vztah, který by byl normální u sourozenců. I když jsme neměli vůbec žádnou biologickou vazbu, naše pouto se stalo silné, jako by jsme byly ze stejné krve.

„Jákob má čich na talentované lidi.“ Zasmála se Nika.

„Znáte se s Jakobem dlouho?“ Podívala jsem se na řidičku.

„Pár let už ano. Zním i jeho bratra Davida, je to pravý opak Jákoba.“ Podle tónu jsem poznala, že David zřejmě nepatří mezi oblíbence. „Tak za chvíli budeme u cíle.“ Zpomalila vůz. Po dvou minutách jsme zastavili na parkovišti benzínové pumpy.

„Až se zítra Kost'a bude ptát kde jsi byla, řekni mu, že jsme všichni tři byly na jídle.“ Zaměřila svůj pohled na zpětné zrcátko. „Dáš si něco? Máme ještě asi patnáct minut než se někdo objeví.“

„Děkuji, ale nic mi nechybí.“ Opřela jsem si ruku o dveře. Chvilku jsme ještě jen tak klábosili, než se na silnici za námi objevili první vozy.

„Alexej je tu.“ Vystoupily jsme z vozu. „Měla jsem tušení, že se tu objeví jako první.“ Zářila Nika radostí. Během pár minut se parkoviště zaplnilo.

„V tomhle počasí to teda bylo něco.“ Přišel k nám Criss Cross. Podali si s Alexejem ruku.

„Klasika. Budu čekat na ty díly.“ Domlouvali se muži. „Seeker mě jednu chvilku pěkně šlapal na paty.“ Usmíval se holohlavý mladík.

„Doufám, že si to brzy zopakujeme.“ Rozloučili se cizinci s Alexejem. Několik dalších závodníků hodnotilo jízdu a zasněžené vozovky.

„Tak mě napadlo, že bychom si mohli všichni tři dát sklenku a ráno bych rovnou promluvila s Kost'ou.“ Navrhla Nika.

„To není vůbec špatný nápad, co Aido?“ Chtěl slyšet můj souhlas.

„Já s vámi pít nemůžu, bych po dvou sklenkách byla pod stolem.“ Vyvalila jsem oči při představě, že se účastním nějakých alkoholových dýchánek.

„Dobrá další bod na seznamu věcí, co tě musíme naučit.“ Rozesmála se Nika. Den jsme opravdu zakončili alkoholovou párty. Jacob s Borisem i holkama se k nám přidali. Anton nevěřicně kroutil hlavou a cosi rozebíral s Kost'ou. Měla jsem už třetí skleničku. Zajímalo mě, co si ti dva spiklenci šuškaří. Postavila

jsem se do dveří a oba si je prohlédla.

„Něco se děje?“ Zeptal se mě Anton.

„Něco tady kujete, to se děje.“ Lokla jsem si ze sklenky. Měla jsem dost kuráže, když jsem měla něco vypito.

„Jen si povídáme.“ Zvedl na mě přísně obočí Kost'a.

„Da, už jsem pryč.“ Mávla jsem jim rukou. Odložila jsem skleničku a prošla kolem nich do kuchyně. V lednici jsem našla krásný citron. Cukřenka byla hned vedle konvice. Kost'a se objevil za mnou.

„Polekal jsi mě.“ Vynadala jsem mu.

„Tady alkohol neteče, sis spletla stranu ne?“ Dobíral si mě.

„Chci si dát citron. Nechci se opít, nebo ještě hůř přijít k otravě alkoholem.“ Vytáhla jsem ze stojánku nůž a rozpůlila citron.

„Počkej, máš vypito. Mohla bys ještě přijít o prsty.“ Zastavil mě Kost'a. Do sklenice mi vymačkal citron a dva pomeranče.

„Děkuji.“ Dolila jsem si do sklenice vlahou vodu. „Kdy jsi naposledy políbil holku.“

„Co to má být?“ Poglepal si palcem na ret.

„Nic, já už jdu.“ Vyklopila jsem do sebe obsah skleničky.

„Ráno v sedm máš budíček.“ Chytil mě jemně za ruku.

„Ještě něco?“ Podívala jsem se mu zpříma do očí.

„Dobrou noc.“ Vzal mi skleničku z ruky. Přitáhla jsem ho k sobě za triko a vtiskla mu polibek. Nebránil se, ale zůstal stát s lehkým úsměvem na tváři.

„Dobrou noc.“ Vyklouzla jsem potichu z místnosti, aniž bych se ohlédla.

Ráno začalo jako v předcházejících dnech nepříjemným budíčkem. Když jsem se vypořádala na chodbu, všimla jsem si rozhovoru Niky s Kost'ou. Zřejmě stejné názory nesdíleli. Za mými zády se objevil Anton a zlehka mě potáhl, abych šla za ním.

„Dáme si snídani před tím, než se domluví.“ Pousmál se.

„O čem diskutují?“ Ohlédla jsem se za sebe.

„Nevím, ale stojí tam už celkem dlouho.“ Nabídl mi v kuchyni Anton pečivo a čaj.

„Co takhle mrkev s pomerančem.“ Ušklíbla jsem se. Anton nechápavě zakroutil hlavou a podal mi mrkev z lednice.

„Máš divné stravovací návyky.“ Hodil po mě pomeranč.

„Bla bla bla.“ Přesunula jsem se do jídelny.

„Zabal si věci, jedeme do Novgorodu.“ Přihřítla se Nika jako tajfun. Nechácala jsem, co se děje a proč tak narychlo.

„Co?“ Vyhrkla jsem ze sebe.

„Odjíždíme na čtrnáct dní a ty jedeš s námi.“ Poplácala mě po rameni.

„Co Jacob a Kost'a?“ Kousla jsem si do mrkve.
„Počkají tu na tebe.“ Nika vypadala spokojeně.
„Tak malý moment.“ Letěla jsem si naházet věci do tašky. Čekala nás velmi dlouhá cesta.

Kapitola 3.

Po nekonečné době s mnoha zastávkami jsme dojeli na místo. Nika mi v autě dala falešné doklady, ve kterých jsem byla Nataša Michalcziková. Měla jsem i platné vízum pro všechny případy, i když mě Alexej ujišťoval, že doklady jistě potřebovat nebudu. Přivítal nás starší muž.

„To je můj bratranec Oleg.“ Představila mi Nika muže.

„Nataša, těší mě.“ Podala jsem mu ruku.

„Už dorazil Ivan?“ Zeptal se Alexej.

„Měl by tu být každou chvíli.“ Pozval nás dovnitř muž, jenž měl kolem uší pár šedin. Najedou se ozval silný motor. Velkou rychlostí se vrátilo do dvora vozidlo.

„Už je tu.“ Vzdychl si zoufale Oleg.

„Ahoj mami.“ Vystoupil z vozu urostlý brunet.

„Ahoj Ivane, kolikrát jsem ti říkala, že nemáš jezdit jako šílenec.“ Pokárala ho.

Alexej potlačil smích. Ivan se podíval nejdřív na holohlavého mladíka, potom zase na matku.

„To je Nataša. Mohl bych tě požádat, abys slečně našel nějaký kouteček?“
Podíval se na něho strýc přísně.

„Určitě.“ Zajiskřilo se Ivanovi v očích. Byl to pohledný, sebevědomý muž s postavou hodnou modela.

„Ne, že jí nabídneš společnou postel.“ Pohrozila mu matka.

„To by mě ani nenapadlo.“ Zmizel rychle Ivan. Vyrazila jsem se svým batohem za ním. Stále si mě prohlížel se záhadným šibalským úsměvem.

Všichni jsme si po té příšerné cestě potřebovali odpočinout. Ubytovala jsem se v malém pokoji na východní straně domu.

Následující den nám Nika vysvětlila přibližný denní program. Moje ráno začalo během s Nikou a hodinovým cvičením.

„Strílela jsi někdy ze zbraně?“ Zeptal se mě Ivan.

„V životě jsem to nepotřebovala.“ Odpověděla jsem mu.

„Dobrá, takže začneme s paintballovou zbraní, aby ses naučila, jak se to vůbec drží.“ Smál se mladík, protože chtěl být vtipný. „V životě si můžeš jenom přát, abys to nepotřebovala.“

„Jo, u vás to je jiné než u nás.“ Pohrávala jsem si s kuličkou plnou barvy.

„Všiml jsem si, že z Ruska nejsi, máš hrozný přízvuk.“ Usmíval se dál.

„Hele, až ti nakopu zadek, tak ti možná ten úsměv zmizí z tvářičky.“ Strčila jsem do něj.

„Tak to zkus.“ Zhoupl se na špičkách. „Nerad bych takové pěkné dívce jako jsi ty, udělal něco, co by se ti nelíbilo.“

Rozhlížela jsem se, čím bych ho mohla praštit. Na boj z blízka holýma rukama jsem si netroufla.

„Odpoledne ti dám šanci. Třeba nebudeš zase tak marná, i když oproti mě jsi jenom pískle.“ Vysmíval se mi. To už jsem měla sto chutí mu jednu vrazit.

„Víš co? Trhni si!“ Otočila jsem se k němu zády připravena odejít. Chytil mě pevně za zápěstí. Otočila jsem se a práskla pěstí do hřbetu jeho ruky.

„Au.“ Stiskl mě ještě pevněji. „Zkus to znovu.“ Zaryla jsem mu nehty do paže.

„Holky a jejich škrábání.“ Utrousil poznámku. Proklepala jsem si odkrvenou ruku a vrazila mu facku.

Nechápavě, při tom káravě se na mě podíval.

„Potřebuji si prokrvit ruku.“ Protáhla jsem si prsty. Jeho zmatený výraz mě celkem pobavil.

„Kdybych chtěl, tak tě povalím na zem a servu z tebe úplně všechno, co máš na sobě.“ Tohle znělo jako výhružka. To mě dost vytočilo. Krátce jsem se na něj s hromadou nadávek ve své hlavě podívala. Měla jsem v tu chvíli trochu rozporu

plné pocity. Radši jsem se stáhla a nechala té přestřelky.

Ivan si zbytek dopoledne odpustil jakékoliv poznámky a věnovali jsme se zbraním od sečných, až po ty střelné. Než jsem se pořádně rozkoukala týden byl za mnou. Ivan si rád dobíral všechny kolem sebe, ne jenom mě. Občas byl i docela vtipný. Což mezi námi trochu prolomilo ledy.

Seděli jsme sobotní večer u krbu a odpočívali po náročném dni. Nika s Alexejem se vydali navštívit známé.

„Nechtěla by ses projet po městě?“ Zeptal se mě Ivan.

„Půjdu spát, zítra nás čeká další práce.“ Míchala jsem si čaj.

„Bud' se se mnou projedeš nebo tě opiju a svedu.“ Přisedl si ke mně na pohovku.

„Já nepiju, ale třeba doutníček by byl ideální k takovému večeru.“ Zamyslela jsem se.

„Tak se oblékni, možná by se něco našlo.“ Lákal mě Ivan. „Ale za jednu jízdu a budeš řídit. Už jsem toho celkem dost vypil.“

„Přemlouval bys mě, dokud bych stejně nesouhlasila.“ Vzdechla jsem si.

„Za deset minut v garáži.“ Zvedl se brunet.

Oblékla jsem se a počkala v garáži dokud se Ivan neobjevil ve dveřích.

„Nebojíš se jet se mnou?“ Zeptala jsem se.

„Určitě jezdíš podle předpisů. Nemám důvod se bát.“ Napil se vodky přímo z láhve.

Ošlapala jsem si pedály. Mazda v červené barvě se mi moc líbila. Když se natahoval po tlačítku u rádia, zarazila jsem ho.

„Neslyšela bych motor.“ Vysvětlila jsem mu.

„Musím uznat, že nejsi zase tak špatný řidič.“ Popíjel vesele dál. „Zítra tě něčemu přiučím.“ Pozoroval mě. „Tady zastav.“ Ukázal mi na pumpu.

„Cherry s filtrem.“ Řekla jsem mu dřív, než se stačil zeptat.

„Jo a přisedni si.“ Zmizel venku. Nechápala jsem, proč bych si měla přisednout.

Počkala jsem před autem. Venku byla celkem zima.

„Vždyť jsi snad pil ne?“ Zeptala jsem se a rozhodila nechápavě rukama.

„Zastup si a napij se sama.“ Zazubil se na mě. Přičichla jsem si k láhvi a pak jsem si lokla.

„Vždyť v tom je alkohol.“ Byla jsem ještě víc zmatenější.

„Vypadám jako opilec? Já bych nenadýchal v tomhle množství ani promili.“

Nastartoval auto. „A radši se pořádně napij, protože se za námi bude jen prášit.“

Sešlápl pedál až na podlahu. Pořádně jsem si lokla. Očima jsem brzdila v každé zatáčce. Když jsme se konečně vrátili, v láhvi moku viditelně ubylo. Sice by to dalo tak do dvou whistových skleniček, ale mě to stačilo. Před garáží jsme si spolu zapálili cigaretu. Trochu jsem byla vyklepaná z jeho rychlé jízdy.

„Jak to, že kouříš? Myslel jsem, že jsi poslušná holka.“ Potáhl si.

„Začala jsem ve čtrnácti, ale v posledním roce jsem se omezila jen na příležitostné kouření.“ Přiznala jsem svou neřest.

„Jsi docela fajn holka.“ Přitiskl mě k sobě.

„Brzdi. Já se s tebou nevyspím.“ Odtáhla jsem se od něho.

„Už jsi sedla do auta a dokonce ses i napila.“ Připomněl mi Ivan.

„V tom případě dobrou noc.“ Ustoupila jsem z jeho dosahu.

„Co, kdybys to dneska večer nechala být? Já se s tebou nepotřebuji vyspat za každou cenu. Mám holek na každém prstě deset. Jasný, jsi pěkná, ale mohli by jsme být přátelé.“ Stála jsem a poslouchala, co říká.

„Budu to akceptovat. Přátelé.“ Kývla jsem na to.

Nika mu stále domlouvala jako malému rozpustilému klukovi. Začala jsem si ho tentokrát kvůli tomu trochu dobírat já.

„Docela si dovoluješ.“ Střelil po mě pohledem.

„Já? To ty sis začal.“ Připomněla jsem mu. „Přeci si od tebe nenechám všechno líbit.“

„Dáma začíná vystrkovat růžky.“ Naklonil se ke mně. Zakroutila jsem hlavou.

„Zřejmě si budeš muset najít někoho jiného, kdo si tvé rýpání nechá líbit.“

Zvedla jsem se a odešla dřív, než by jsme do sebe začaly slovně rýpat ještě víc nebo se hádat.

„Vždycky se otočíš a odejdeš. To ti to opravdu tak vadí?“ Uslyšela jsem za svými zády podrážděného Ivana, který prostě nade mnou neměl šanci vyhrát.

„Nebudu ti dávat příležitost k dalšímu tahu.“ Otočila jsem se k němu. „Nejsem hloupá, už to zachází trochu daleko.“ Přešlápla jsem si na místě.

„Jsi nervózní ze mě. Udělal jsem snad něco?“ Zeptal se Ivan trochu dotčeně.

„Už to je trochu přes čáru. Trochu brzdi.“ Podrbala jsem se ukazovákem ve vlasech.

„Je to poslední den, třeba ještě zaboduji.“ Zabořil se do mě neústupným pohledem.

„Tohle na mě neplatí, ale dobrý pokus.“ Podala jsem mu ruku. „Přátelé.“ Rozloučila jsem se, než jsem si šla zabalit věci.

Nastal den návratu. Už jsem se těšila na Jacoba. Vrátili jsme se pozdě večer.

Káťa už na nás čekala. Vyptávala se snad úplně na všechno, co se dělo. Posadili jsme se spolu do obývacího pokoje a trochu popili. Když jsem uviděla Kostovu ukrývající se radost pod tváří přísného trenéra, přepadla mě jakási zvláštní spokojenost. V hovoru jsem se zmínila o věčném útočení z Ivanovi strany, kterému jsem byla vystavena. Jacob něco probíral s Nikou v jídelně.

„Už jsem si myslel, že se ti tam zalíbilo.“ Znělo to dost káravě, i když jsem věděla, že to tak nemyslí.

„Snad ses nebál, že bych tam zůstala s Ivanem.“ Popíchl jsem ho. Na jeho tváři

se objevil náznak úsměvu.

„Ráno v sedm budíček.“ Otočil se k odchodu.

„Co kdyby sis jednou sedl k nám.“ Natáhla jsem se k němu, abych ho zastavila. V ruce jsem ucítila mravenčení ze střetu s jeho tělem.

Podíval se na mou ruku, která ho držela za paži. „Nechtěla by ses třeba projít?“

„Já nevím. Budeme si povídat? Mám za sebou čtrnáct dní slovního teroru a ráda bych si s někým povídala.“ Zadívala jsem se mu do očí. Potřebovala jsem alespoň malou změnu.

„Dobře.“ Zavřel oči a kousl se do rtu.

„A budeš pít dnes se mnou.“ Vzala jsem láhev. Kát'a ho celou dobu sledovala, až v tu chvíli se podívala na mě.

„Máš ještě nějaké přání?“ Přikývl Kost'a. Zavrtěla jsem hlavou.

Přesunuli jsme se do jeho ložnice a dlouho jsem mu vyprávěla, co jsem všechno za těch čtrnáct dní viděla a dělala. Kost'a mě bez přerušení poslouchal. Pila jsem a pila až jsem měla dost. K tomu jsem byla příšerně unavená.

„Máš studené ruce.“ Dotkly se mě jeho dlaně.

„Ale mě není vůbec zima.“ Přejel mi mráz po zádech. Kost'a mě objal. Jeho teplé tělo mě zahřívalo. „Nemusíš mě zahřívat.“

„Tak se pořádně obleč.“ Opřel se bradou o mé rameno.

„Je to příjemné.“ Ucítila jsem zvláštní proudění energie. Prohlédla jsem si jeho ruce pod světlem lampy. „Mám chuť na víc, než jen dotýkat se tvých rukou.“ Jezdila jsem mu prstem po dlani.

„Co bys chtěla dělat?“ Posunul se Kost'a tak, aby na mě viděl. Přitáhla jsem ho k sobě a políbila ho. „To není dobrý nápad.“ Vrátil mi Kost'a polibek.

„Měla jsem snad líbat jízlivého Ivana?“ Přitáhla jsem ho z sobě znovu. „Můj život je krátký, musím si ho trochu užít.“

„To máš pravdu, dneska tu jsi a kdo ví, co se stane zítra.“ Jeho prsty se dotkly mojí tváře. Pohled jeho karamelových očí se naprosto do mě vpil. Klekla jsem si před něho. Moje rty se dotkly Kost'ova oholeného krku. Jeho vůně mě ještě více opila. Mužské ruce mě chytily v pase a vyhrnuly mé tričko, až se objevilo moje holé světlé břicho, které začal zasypávat polibky. Byla jsem jako urvaná ze řetězu a prahla jsem po divokém sexuálním uspokojení. Kost'a se mě jemně dotýkal, až jsem o všechnu surovou energii přišla. Uklidnila jsem se. Plna vášně, která by proudila jako divoká řeka, se najednou utlumila v tichou říčku. Měla jsem pod rukama pevné, vypracované tělo. I když nebyl Kost'a vysoký, měl poměrně široká ramena. Stisk měl pevný, ale nebyl surový. Jeho ruce na mém těle způsobovaly jemné šimrání, což se mu zřejmě líbilo, protože jsme byly velmi rychle bez oblečení a neztrácel čas s nějakými zbytečnostmi. Těch si užíval při sexu celkem dost. Byl velmi klidný a plný něžného mazlení. Při čemž

jsme se oba občas zasmáli, protože i on měl svoje citlivá lechtivá místa. Usínala jsem po jeho boku v jeho náruči. Bylo mi vedle něj příjemně teplo. Cítila jsem se v bezpečí.

Prolomila jsem bránu do mužské duše, i když byl stále tím tajemným mladíkem, co si střeží svá tajemství.

Náš pracovní vztah se však nezměnil. Kost'a se častěji usmíval a reagoval na různé narážky a vtípky. Všichni nechápali, co se stalo.

Seděli jsme po nočním běhu v obývacím pokoji Nika, já, Kát'a a Kost'a. Popíjeli jsme a bavili se o vztazích, což bylo celkem dost zajímavé.

„Vztah s někým nemusí striktně být založen na partnerství. Když se mi s někým bude líbit sex, neznamená to, že s ním musím chodit.“ Vysvětlila nám Kát'a svůj pohled na vztahy.

„Sex si myslím, že je o vzájemné důvěře.“ Upila jsem si ze své sklenky.

V poslední době jsem pila celkem dost, ale minimální množství, abych se neopila.

„Já teda sex pouze s tím, s kým opravdu chci být.“ Zavrhlá nás Nika.

„Jsi ze staré školy.“ Mávla nad tím rukou Kát'a.

„Vztah vyžaduje oběť, občas i spoustu ústupků. Ale když jde jenom o sex, tak ti ten druhý nemůže diktovat s kým se máš scházet a co máš dělat. Není dané samozřejmě, že pokaždé to bude s někým jiným, může být přeci jen jeden muž, ale žádné závazky.“ Obhajovala jsem svůj názor.

„No a když potkáš někoho jiného, nemusí tě mrzet, že někomu zlomíš srdce.“

Usmála se Kát'a. Kost'a sice seděl stranou u počítače, ale poslouchal nás.

„Vedete zajímavou debatu, ale řekl bych to asi tak, proč se k někomu vázat, když stejně zítra můžu být pod drnem.“ Díval se dál do počítače. Najednou se z kuchyně ozvala rána. Nika vyběhla na chodbu.

„Vchod.“ Ukázala na Kát'u. Najednou do obýváku cosi vletělo. Střepy se rozlétly po podlaze. Kost'a přiskočil ke mně. „Pojď do sklepa.“ Táhl mě chodbou. Od kuchyně k nám běžel Jacob.

„Vezmi si ve sklepe, co potřebuješ.“ Zmáčkl ve stěně prkénko a před námi se otevřely dveře.

Malá místnost měla na podlaze nakreslený pentagram s nějakými znaky. Po stěnách byly pověšené střelné zbraně. Jacob se dlouho nerozmýšlel.

„Zůstaneš tady.“ Ukázal mi Kost'a na malůvku na podlaze.

„Ale já nejsem čarodějnice.“ Nechápala jsem smysl jeho příkazu.

„Tak se snaž, pro nic za nic si tě Bohyně nevybrala.“ Podal mi polštář pod zadek a sirky. Zůstala jsem sama. Zapálila jsem sirkou svíce v cípech hvězdy a posadila jsem se do středu kruhu. Snažila jsem se nevnímat hluk kolem.

Najednou jsem ucítila sílu jakési neznámé energie. Myslela jsem na všechny tam

nahore. V myšlenkách jsem je všechny spojovala s Bohyní a její energií. Myslela jsem na sílu elementů, které se rozprostíraly kolem mě. Během několika minut jsem nevnímala čas ani prostor. Soustředila jsem se jenom na tu sílu, kterou jsem chtěla poslat ostatním. Viděla jsem kolem sebe bílé obrysy postav. Náhle mě něco vyrušilo. Uslyšela jsem, jak se někdo dobývá do skrytých dveří. Fyzicky už jsem byla na pokraji svých sil. Vrátila jsem se k plnému vědomí. Připravila jsem se na obranu a potichu se přesunula ke dveřím. Zatáhla jsem za páčku a vrátila se zpět na chodbu. Na obou stranách se bojovalo. Žárovky na chodbě střídavě problikávali. Kost'a využíval elektřinu jako zdroj energie. Chvilku jsem si připadala jako v X-manovi smíchaným s Grimmem. Nika svým dotekem paralyzovala nepřátele jako to dělají medúzy. Všimla jsem si, že v kuchyni pobíhá zuřivý tygr. Rychle jsem rozmýšlela, jestli někomu svou přítomností mohu pomoci. Uviděla jsem bílé potůčky záře, které končili u mě. Cítila jsem se jako baterie, která dobíjí osoby kolem. Všimla jsem si, že na Kost'ově straně chybí pomocná ruka. Propůjčená síla se kolem mě rozlévala jako bílá mlha ve slunečních paprscích.

„Bytosti světla, prosím pomozte.“ Natáhla jsem ruce nad sebe a sklonila hlavu. Cítila jsem schvění podlahy, potom všechno potemnělo. Moje energie mě opustila.

Kost'a seděl vedle mě s Annou. Nevím, jak dlouho jsem potřebovala dočerpát novou sílu.

„Vypadáš jako boxer, co dostal nakládačku.“ Usmála jsem se na muže.

„Dobré ráno.“ Pohládl mě po tváři.

„Jak dlouho spím?“ Zeptala jsem se.

„Skoro celý den.“ Zvedla se Anna a podala mi miskou ovoce. „Potřebuješ do sebe dostat nějaký cukr.“

„Já si ještě zdřímnu.“ Zavrtěla jsem se v posteli.

„Jsi přílišný spáček.“ Dloubla do mě Anna a pak odešla s úsměvem na tváři.

„Nechápu, co jsi to včera udělala, ale takováhle kouzla umí snad jen ty nejlepší čarodějnice.“ Posadil se Kost'a vedle mě.

„Udělala jsem to, co jsi mi řekl.“ Chytila jsem ho za ovázanou ruku. „Ani nevím, co jsem to pořádně udělala.“

„Přivolala jsi jakési duchy světla. Měli jsme z čeho čerpat energii a další schopnosti, které normálně nemáme.“ Kost'a mi to všechno vyprávěl s obrovským nadšením.

„Mě za to neděkujte, já jsem jen žádala o pomoc. Nejsem žádná čarodějka.“

Cítila jsem, jak mě cizí energie šimrá v prstech. „Teď budu tahat energii z tebe.“ Stáhla jsem ho do postele a pořádně si zívla.

„Myslím, že po včerejšku si zasloužíš volno.“ Přitiskl mě k sobě.

„Ty si taky zasloužíš volno.“ Schoulila jsem se v jeho náruči a pokračovala ve spaní. Bylo příjemné s někým jen tak ležet v posteli. Celou tu dobu jsem ležela v jeho těsné blízkosti.

„Je to příjemné vedle sebe někoho mít.“ Zavrtala jsem se do mužské náruče, když jsem se vzbudila.

„Vidíš, krásné okamžiky nemusí vždy být jen s tím, koho milujeme. Stačí jen trocha vzájemné důvěry.“ Pohládl mě po zádech.

„Láska se objevuje z nenadání. I když se nemilujeme, je nám spolu fajn.“
Usmála jsem se.

„Třeba se naše cesty ještě protnou.“ Podíval se na mě. „Jestli budeš chtít vážný vztah, nehledej ho mezi námi. Byla bys zklamaná.“

„Nebudeme se o takových věcech bavit.“ Políbila jsem ho a vstala z postele. Potkala jsem v jídelně Jacoba s Borisem.

„Naše malá polobohyně.“ Zapíchl do mě Boris své tmavé oči. V obočí měl čerstvou ránu. Jacob byl zcela bez jediného škrábance. Alexej vykoukl z kuchyně.

„Borisi, nech si blbé připomínky.“ Napomenul ho holohlavý mladík. „Děkujeme ti, že jsi nám zachránila zadky.“ Podal mi hrnek s čajem a palačinky.

„Poděkujte Kost'ovi, to byl jeho nápad, abych něco zkusila a ono to náhodou vyšlo.“ Zakousla jsem se do palačinky. Měla jsem příšerný hlad.

„Zítra se přemístíme do nového domova.“ Oznámil mi Jacob.

„Vážně? Kam to bude?“ Ládovala jsem se dál palačinkami. Čekala jsem, že se vrátíme někam do Evropy.

„Vracíme se do New Yorku.“ Usrkl si kávy. Málem mi zaskočilo. Nikdy mě nenapadlo, že budu cestovat z kontinentu na kontinent. Najednou jsem z vedlejší místnosti uslyšela němčinu.

„Káťa jede se Sergejem do Rakouska. Chybí jim kvalifikovaní odborníci na lov příšer.“ Otočil se Boris směrem k obývacímu.

„Co to vlastně bylo zač, ti co se tu objevili?“ Otočila jsem se zpět ke svému talíři.

„Jsou démoni a bytosti, kterým se nelíbí, že chráníme zvířáčky. Dejme tomu jako měl Hitler svou arijskou rasu, tak i oni si svou jedinečností připadají nadřazení. Pohrdají lidským životem. Naším úkolem je takové jedince, či skupiny odstranit. Když jeden šílený upír zničí celou vesnici a promění je v upíry, je potřeba je zneškodnit. Je to blamáž. Lidem se to vysvětlí jako výbuch zakopané bomby z války. Půlka veřejnosti by nás chtělo zneškodnit a půlka by nás měla za senzaci.“ Vysvětlil mi Boris.

„Takže jsme takový oddíl Akta – X.“ Zasmála jsem se.

„I tak by se to dalo říct.“ Souhlasil se mnou démon..

„To vás nechce vláda testovat nebo tak něco?“ Představila jsem si šílené vědce v bílých pláštích.

„Většina vědců jsou upíři nebo lykani.“ Odpovídal Boris na moje dotěrné otázky.

„Jeden lidský život je moc krátký na objevování různých tajů přírody.“ Usoudila jsem.

Jacob stále nad něčím přemýšlel a naši konverzaci s Borisem si nevšímal.

Prázdný talíř jsem odnesla do kuchyně. Alexej uklízel rozbité sklenice.

„Ukaž, já ti pomůžu.“ Nabídla jsem se mu. Do konce dne bylo ještě stále co dělat. Večer jsem si zabalila svoje věci i nově nabitě zkušenosti.

Ráno jsme se se všemi rozloučili a vydali se dál.

Kapitola 4.

„Už ses někdy s někým přemísťovala?“ Zeptal se mě Sergej. Byl to taky démon. Cítila jsem z něho jemnou nasládlou vůni vanilky.

„Ne, ještě mi to nikdo nenabídl.“ Chytila jsem se ho kolem žeber. Se strachem jsem se mu podívala do jeho temných očí.

„Zavřít oči a zadržet dech. Možná se ti trochu zhoupne žaludek.“ Varoval mě.
„Tak akorát kývni, až to bude zapotřebí.“ Čekala jsem na signál. Sergej přikývl.
Cítila jsem kolem sebe chlad a jakýsi tlak v plicích.

„Už jsme tu.“ Poklepal mi na záda.

„No teda, to je něco. Vyříd' Kost'ovi, že se nevidíme naposledy.“ Ustoupila jsem o pár kroků zpět, musela jsem trochu vyrovnat rovnováhu, protože jsem se trochu zamotala. Sergej zase zmizel. Rozhlížela jsem se kolem, když najednou kolem mě projelo tmavé auto. Docela jsem se polekala.

„Na co tak čumíš ty Alenko v říši divů.“ Spustil na mě dlouhovlasý mladík.
„Ty budeš Aida.“ Šla z opačné strany rudovlasá dívka. „Jacob se ještě zdrží, tak pojd' se mnou.“

Ani jsem nepípla, protože z té dívky šel obrovský respekt. Vedla mě k jakési hale. Všimla jsem si, že na stěnách jsou kamery. Hned za dveřmi do haly se celý objekt proměnil v docela útulné společenské místo.

„Než přijde Jacob, tak ti v rychlosti řeknu, co kde je. V přízemí je zasedací místnost, kuchyně, počítačová pracovna pro analytiku, chemická laboratoř. Horní patro je rozdělené na pokoje, každý pokoj má vlastní koupelnu a je odhlučněn. Pod námi je sklep s tělocvičnou a sklad zbraní. Kdybys potřebovala automobil, je to hala po levé straně. Na motorce jezdíš?“ Zahrtila mě informacemi moje nová průvodkyně. „Provizorní ambulance se nachází v budově po pravé ruce, kde je pár dalších pokojů. Zatím tam funguje pouze zdravotní sestra Tina. Vypadá trochu exoticky, ale je celkem milá.“

„Dobře. Můžu si někde vybalit?“ Pípla jsem.

„Ukážu ti, kde se můžeš uhnízdít.“ Pousmála se na mě. „Jo abych nezapomněla, tady je tvoje čipová karta. Hlavní brána se bez čipové karty neotevře.“ Vložila mi do rukou malou kartičku formátu vizitky. „Tady v areálu máme dvě sídla. Jedno je tady a druhé je asi dva kilometry odtud. Tam jsou především démoni a hlava naší smíšené rodiny Joy.“ Vedla mě do patra. Jediné, co připomínalo kolem tovární halu byl obrovský prostor. Schodiště sice mělo klasické kovové rámy, ale místo mřížových obdélníků byly schody tvořeny plastovými deskami s hrubou povrchovou úpravou.

„Je možné sehnat pár věcí?“ Zeptala jsem se.

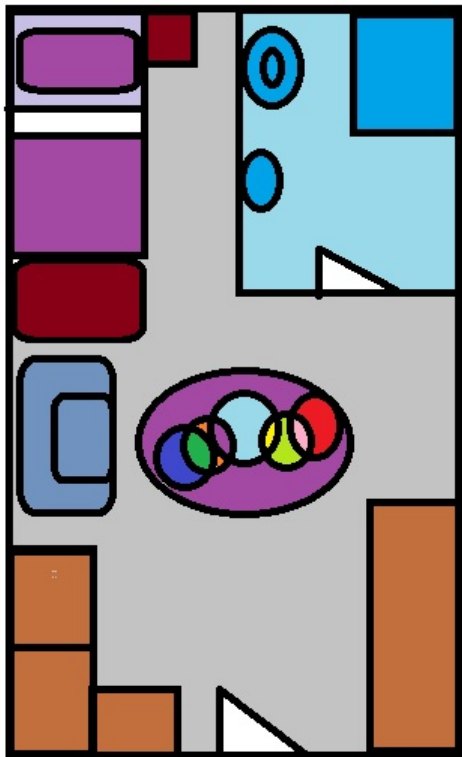
„Určitě. Napiš si to na lístek a já to seženu.“ Kráčela po schodech rychlými kroky. V chodbě patra jsem uviděla raritu. Skoro dvoumetrový muž albín, jeho oči měly krvavě rudou barvu. Měla jsem z něj velmi divný pocit, tak jsem radši rychle následovala svou průvodkyni, která se mi ještě nepředstavila.

„Ahoj Kalte.“ Pozdravila ho dívka. Místo zřetelné odpovědi cosi zamručel. „Kalt není moc společenský typ, ale neznám lepšího popravčího na příšery.“ Zasmála se.

„Je to vyvrhel společnosti?“ Ohlédla jsem se s respektem. Zatím mi tu nikdo nepadl do oka. Rozhodně tu nebyli tak přátelští spolubydlíci jako v Rusku. Vešli jsme do nevkusně vybaveného pokoje.

„Jo Kalt zrovna moc oblíbený není, ale po pracovní stránce je na něho spoleh. Postupně si to tu vyladíš podle svého. Povlečení a ručníky najdeš v té skříni po levé straně. Doufám, že ti to pro zatím bude stačit.“ Ukázala mi, co kde najdu. Na podlaze bylo bělošedé linoleum se vzorem dřeva. Skříně byly ořechové a stolky mahagonové. Uprostřed té divočiny byl šíleně barevný koberec.

Můj náskres

Zůstala jsem sama a vybalila si svou malou tašku, která obsahovala pár kousků oblečení. Někdo mi zaklepal na dveře.

„Ano.“ Otočila jsem se od skříně.

„To je všechno, co máš?“ Vykoukl za dveřmi hubený mladík.

„Často cestuji a můj šatník, co mám doma by se mi do kufru nevešel.“ Otočila jsem se popíchnuta drzou otázkou.

„Nechtěl jsem tě urazit.“ Omlouval se. Ve vlasech měl světlý melír. „Ty jsi ta

z Ruska.“ Zakroužil na mě úzkým prstem.

„Jsem z Čech, ne z Ruska.“ Opravila jsem ho.

„Ty jsi z Evropy? Já jsem Michael a taky z Evropy.“ Podal mi ruku.

„Aida.“ Stiskla jsem mu ruku.

„S tím tvým šatníkem ti pomůžu, jestli budeš chtít. Jsem návrhář.“ Zajel ještě jednou pohledem na hromádku oblečení.

„Tak to ti do toho ráda budu kecat, studovala jsem školu zaměřenou na oděvní a textilní průmysl.“ Podrbala jsem se na hlavě.

„Když budeš mít večer chuť, můžeme spolu zasednout k počítači a něco pro začátek vybrat na internetu.“ Nabídl mi Michael.

„Dobrá, to by bylo fajn, zatím jsi jediná spřízněná duše, na kterou jsem tu narazila.“ Usmála jsem se.

„Jo, na hledání životní lásky to tu rozhodně nevypadá.“ Zazubil se. „Ale neboj, brzy najdeš víc spřízněných duší.“

„Dám ti úkol na večer. Kostkované košile.“ Prohlédla jsem si jeho sladěné oblečení.

„Dobře, není problém. Jdu se zásobit internetovými obchody na večer.“

Souhlasil. Ještě jednou se usmál a odešel. Zůstala jsem sama a prohlížela si svůj nový pokoj. Dala jsem si sprchu a vybalila si zbytek věcí v koupelně.

„Už máš vybaleno?“ Seděl Jacob na posteli.

„Vždyť skoro nic nemám.“ Rozčesávala jsem si vlasy.

„Kdybys chtěla pokoj se mnou sestro, stačí říct.“ Usmál se Jacob.

„To je poprvé, co jsi mě tituloval jako svou sestru.“ Odložila jsem hřeben na stolek.

„Když budeš žít tak dlouho jako já, budeš si po pár letech chtít rozšířit rodinu.“ Zadíval se na mě zkoumavým pohledem.

„Proč nemáš rodinu a děti?“ Posadila jsem se do křesla.

„Žádná se mnou nevydržela dost dlouho.“ Žertoval. „Po pravdě, ani nevím.“

„Máš to složitější. Představa, že bych s někým měla být stovky let mě celkem taky děsí.“ Chápala jsem jeho problém.

„Když jsme se potkali, byla jsi takové nic. V tom Rusku ti to prospělo. Určitě jsi přibrala.“ Poklepal si na břicho, aby zdůraznil, že jsem se lehce zakulatila.

„No jo, jednou mám trochu víc, někdy zase míň.“ Mávla jsem nad tím rukou.

„Ruce jsi měla jak špejličky, sluší ti to mnohem víc.“ Zalichotil mi. „Jdeme se najíst. Podíváš se na kuchyň a jídelnu.“ Vzala jsem si mikinu a vydali jsme se na exkurzi o patro níž.

„Nebyl jsi moc hovorný, když jsme se poprvé setkali. Ale jsem za to všechno ráda.“ Zlehka jsem do něj bouchla pěstí. Ukročil stranou a začal se smát.

„To je šikana.“ Zatrásl se mnou lehce.

„To občas sourozenci dělají.“ Zasmála jsem se taky.

„Jak jsi vlastně zlomila Kost'u?“ Začal vyzvídát Jacob.

„Já jsem ho nezlomila, bylo to vzájemné. Myslím si, že k němu musí udělat první krok žena. Drží se v ústraní, ale není nepřístupný. To je celé.“ Zamyslela jsem se nad svým vztahem s Kost'ou.

„Kdybys mohla zůstat v Rusku, viděla bys to na nějaký vážný vztah?“ Netušila jsem, kam svými otázkami míří.

„Já zestárnu a umřu. Takový vztah by nechtěl ani on.“ Máchla jsem nechápavě rukama.

„Víš, jsou možnosti, jak nezestárnout. Ale to zatím nebudeme rozebírat.“

Nadhodil Jacob. Chtěla jsem se začít ptát, ale Jacob by mi stejně nic neřekl.

Nasadil mi brouka do hlavy. U večeře jsem se seznámila s pár dalšími spolubydlicími. Popíjeli jsme čaj a klábosili s Michaelem. Když Jacob viděl, že s Michaelem máme co rozebírat, usoudil, že může odejít.

S mým novým osobním módním poradcem jsme probírali různé značky snad celé hodiny a stejně jsme nebyli našemu průzkumu zcela u konce. Michael byl rád za společnost. Jeho přítel Patrik byl zrovna v Argentině.

Ráno mi Jacob udělal budíček. Bylo brzy ráno. Měl celkem dost vypito.

„Jacobe, co tu strašíš?“ Rozsvítla jsem lampičku.

„Co tu děláš ty?“ Zavrával. „Byl jsem tam sám.“

„Kde, prosím tě.“ Dotáhla jsem ho k sobě do postele.

„No táám.“ Ukázal za sebe.

„Koukám, že si s tebou užiju i dost zábavy.“ Nasoukala jsem ho ke stěně a zhasla. Za chvíli spal jako dřevo. Položila jsem si hlavu mezi jeho lopatky a pokračovala jsem ve spánku. Když jsem se dopoledne probudila, držel mě jako bych byla plyšák.

„Jacobe vstávej.“ Zatřásla jsem s ním. Ozvalo se protivné zamručení. „Jestli chceš spát tak mě alespoň pusť.“ Zalomcovala jsem s ním znovu.

„Co?“ Zvedla se mu víčka. „Jak jsem se sem dostal?“

„Přiletěl jsi jako superman.“ Zasmála jsem se. Vypadal příšerně. Bylo jisté, že bude mít pěknou kocovinu. Sklonil hlavu a podíval se do své náruče. „Dveřmi jsi přišel. Byl jsi opilý, tak jsem tě nasoukala ke zdi a nechala vyspat.“

„Dík.“ Převalil se na záda. „Tohle by pro mě vlastní brácha neudělal.“ Vzdychl si.

„Odtáhl by tě do tvé postele.“ Smála jsem se mu.

„Ani to by neudělal. Nemá mě rád.“ Podíval se zase na mě. „Jsem rád, že o něm nevím.“ Znělo to smutně, ale upřímně.

„Mě to nevadilo. Mám tě ráda jako bys byl vlastní. Já jsem se sestrou vycházela celkem dobře, když jedna z nás nevstala prdelí napřed.“ Zavzpomínala jsem.

„Nemrzí tě, že už se nevidíte?“ Zeptal se mě Jacob.

„Zatím jsem o tom nepřemýšlela.“ Přiznala jsem se. „Poznala jsem spoustu lidí, kteří by mi mohli být rodinou.“ Zadívala jsem se do stropu.

„Co bys dneska chtěla dělat?“ Převalil se na bok.

„Nevím, jaké jsou možnosti. Co se tu dá dělat?“ Posadila jsem se.

„Ukážu ti celý areál. Od jezera až po haly a skate park. Potřebuju se trochu probudit. Za dvacet minut dole a vezmi si sportovní boty.“ Vypotácel se z mého pokoje. Rychle jsem se oblékla. Jacob se zřejmě maličko opozdil. Neměla jsem telefon, ani hodinky, takže jsem jen odhadovala, kolik by tak mohlo být.

„Jak mám vlastně vědět, kolik je hodin, když nemám ani hodinky, ani mobil. Prostě nic.“ Zastrčila jsem si ruce do chlupaté mikiny, když se konečně objevil.

„Seženu ti budík.“ Zabodl do mě svoje zarudlé oči.

„V dárkovém balení s mašličkou.“ Zazubila jsem se. Zakryl si obličej dlaněmi, potom se na mě podíval škvírou mezi prsty a nevěřícně zakroutil hlavou.

„Dobrá, dobrá. Jak si přeješ.“ Přikývl Jacob. „Za to ubytování přes noc.“

„Dělala jsem si srandu.“ Řekla jsem mu suše. Bratr se rozesmál.

„Ona tě ta legrace přejde, až si dáme pár kiláků po ránu.“ Myslela jsem si, že je to vtip. Po prvním uběhnutém kilometru jsme se zastavili u jezera. Za jezerem byla veliká budova. Vypadala velmi staře, ale přes to honosně.

„Co to támhle je?“ Kývla jsem směrem k záhadnému stavení.

„Tam ti radím nechodit. Jsou tam démoni, kteří se neradi kamarádí. Řekl bych, největší parchanti, na které bys nechtěla narazit ani ve snu.“ Oddychoval Jacob.

„Jenom v případě nutnosti.“

„A to je?“ Vypotácela jsem se.

„To je třeba, kdybys potřebovala někoho zabít.“ Zhluboka se nadechl.

„Aha. Až mě našteješ, tak vím, kam mám jít.“ Pořádně jsem se protáhla. Jacob mou poznámku raději nekomentoval. „Kam teď?“ Rozdýchávala jsem první kilometr.

„Pokračujeme vpravo. To nejlepší nakonec.“ Svižně vyrazil vpřed. Po dalším půl kilometru, co jsem málem za sebou nechala plíce, jsme doběhli k pěknému plácku.

„Konečná.“ Zamířil zničený rovnou k lavičce. „Vítej ve skate parku.“ Část parku byla zastřešená. Nejvíce ze všeho mě překvapilo, že už v ranních hodinách tu bylo živo.

„Ty jezdíš?“ Zaraženě jsem se zeptala.

„Ále, něco málo jsem se na ulici naučil.“ Odpočíval na lavičce Jacob.

„Konečně ses vrátil.“ Mířil si to k nám dredatý kluk na kole v barevné čepici.

„Tvoje nová holka?“ Jel za ním mladík karamelové pleti s kudrnatými vlasy.

„Tomme, Theodore tohle je Aida.“ Kluci si mě prohlédli a pak jsme si podali

ruce.

„Nejsem jeho holka.“ Upozornila jsem oba. Jacob zabrouzдал pohledem kamsi k třetí osobě.

„Vydržíš tady chvílku s nimi?“ Jeho pohled vysvětloval všechno. Než jsem stačila odpovědět, už byl pryč.

„Teodor jméno mé, ale Teo stačí.“ Představil se trochu legračně. Všichni tři jsme pozorovali, vzdálený páreček.

„To je Victorie.“ Kývl směrem k nim Tommy. Dívka s piercingem ve rtu stáhla barevnou čepici. Dlouhý duhový cop jí spadl přes rameno.

„Oni spolu chodí?“ Zeptala jsem se. Jacob zřejmě měl svá tajemství.

„To přímo ne, ale mají spolu jakýsi komplikovaný vztah.“ Vysvětlil mi Teo jejich situaci.

„Myslím, že se asi chvíli zdrží, doprovodíte mě zpět?“ Zasadila jsem prosebný výraz.

„Nasedni.“ Nabídl mi kudrnáč odvoz.

„Takhle jsem naposledy jela v patnácti.“ Podívala jsem se na prázdné sedátko.

„Vítej v pubertě.“ Rozesmál se mladík. „Už jsi snídala?“

„Ještě jsem to nestihla. Proč?“ Netušila jsem, proč se ptá.

„Tak tě zvu na kávu a donuty.“ Šlápl na pedál a rozjeli jsme se.

Teo byl fajn kluk a velký sympaták. Okamžitě mě přijal jako nového člena jejich velké rodiny.

„Chceš vědět, jak rychle sehnat pečivo a kafe?“ Vytáhl telefon Teo.

„Určitě. Já jsem momentálně bez telefonu, počítače a jiné možné chytré vymoženosti.“ Ušklíbla jsem se.

Hovor se ubíral dál a za chvílku se objevil mladík na skútru a dovezl koblihy i s kávou a jednou čokoládou.

„Časem se začnou projevovat nějaké výjimečné rysy u každého, kdo sem přijde.“ Kousl si do koblihy s dírou.

„Já si zatím výjimečná nepříjdu.“ Řekla jsem trochu trpce.

„Uvidíš v terénu. Těším se, až spolu vyrazíme. Pokud tě nepošlou někam do kanclu.“ Zazářil Teovi výraz záhadnou jistotou.

„Jaké jsou takové běžné schopnosti, jestli nějaké jsou?“ Zeptala jsem se.

„Klasika je ovládání elementů, čarodějnic je kupa. O upírech a vlkodlacích nemluvě. Pokud jsi vhodný kandidát pro používání magie astrálních bytostí, tak i to se tady občas objeví. Některé astrální bytosti jsou schopné cestovat mezi naším a jejich světem.“ Vysvětlil mi Teo.

„To je opravdu možné propůjčit si schopnosti astrálních bytostí?“ Uloupila jsem pro sebe další donut.

„Já se narodil se svými schopnostmi, takže jsem se o to moc nezajímal.“

Zahříval si ruce o papírový kelímek kávy.

„A čím jsi výjimečný?“ Podívala jsem se mu do očí a kousla si do koblíhy.

„Umím rušit gravitační pole.“ Pustil svou koblíhu. Donut zůstal viset ve vzduchu, jako by ho držela neviditelná ruka.

„Na jakou vzdálenost to funguje?“ Valila jsem nevěřičně oči.

„Zatím jenom pár metrů, ale i to stačí.“ Chytil si zpět svou koblíhu.

„Co děláte?“ Objevil se za námi Jacob s Vicky.

„Jíme donuty.“ Zvedl Teo krabici směrem k příchozím. Victorie se nenechala dvakrát pobízet.

„Máš milou sestru.“ Zahrkal mladík s krabicí, aby si vzal i Jacob.

„Zatím si na ni nikdo nestěžoval.“ Píchl do mě pohledem. „Odpoledne se půjdeme podívat do zakázané budovy.“ Oznámil mi Jacob.

„Co tam budeme dělat?“ Otočila jsem se k němu.

„Máš audienci u vedení.“ Spráskl komicky ruce. Zbytek dopoledne jsem dostávala instrukce, na co si mám ve starém sídle dávat pozor. Jacob se obával celkem zbytečně, protože chodby budovy byly skoro prázdné. Ve velké pracovně, plné nejrůznějších knih i nábytku seděl muž. Zprvu mi přišel vzhledem takový nenápadný.

„Vítejte.“ Ukázal nám na masivní kožená křesla. Posadila jsem se poslušně do křesla jako ve škole.

„Jacobe, můžeš mi vysvětlit, že máš čuch vždycky na ženský?“ Usmál se světlovlasý muž.

„Já našla jeho.“ Opravila jsem ho.

„Jo poprvé, kdy to je naopak.“ Chytil mě za ruku, jak by mi chtěl dát pocit jistoty a bezpečí.

„Dorazila mi zpráva z Ruska. Není v ní jediné negativní slovo. Slečno, prý velmi dobře komunikujete s lidmi. Taková vlastnost může být k užitku.“ Přecházel po místnosti. Jeho oblek byl jistě drahý podle stříbrných ozdobných knoflíčků. Napadlo mě, jestli není šitý přímo na míru.

„Jak kdy.“ Založila jsem si ruce do klína, když mě Jacob pustil.

„Z veškerých zdrojů, které jsem prostudoval, jste velmi chaotický, ale přes to inteligentní a pracovitý člověk. Říkám si, že do terénu Vás je škoda.“ Prohlédl si mě pečlivě muž. Světlo zvenčí ozařovalo jeho důležitě vypadající tvář.

„Ale to přeci nemůžeš udělat Joyi.“ Zanaříkal Jacob.

„To zní, jako by ses chtěl přimlouvat. Jacobe dokážeš si představit takovouhle slečinku proti sto kilovému vlkodlakovi nebo upírovi?“ Ten pohrdavý tón se mi moc nelíbil. Mezi muži začala ostrá výměna názorů.

„Dost.“ Zahřměl místností můj hlas. Oba se na mě nechápavě podívali. Joy se pousmál.

„To je hlas.“ Usmíval se z protější strany stolu. „Máš ji mít v týmu, samozřejmě až Perry udělá všechny testy.“

„Mohl jsi to říct hned na začátku a nemuseli jsme se tu dohadovat.“ Spokojeně se uvolnil Jacob.

„Teď bych si rád promluvil se slečnou mezi čtyřma očima.“ Jacobovi se samozřejmě odejít nechtělo, ale šéf je šéf. Zůstala jsem s Joyem sama. Chvíli mlčel, při čemž mě bedlivě pozoroval. Dlouhala jsem si nehtem suchou kůži na palci a čekala na nějaké otázky. Tohle pro mě bylo dost nepříjemné. Seděla jsem tam sama a nevěděla jsem, co se bude dít.

„Aido.“ Oslovil mě. Zvedla jsem nevzrušeně pohled od svého rozdrbaného prstu. „Uděláme spolu dohodu. Potřebuji člověka, který umí vystupovat, a myslím, že právě sedí přede mnou. Jak by se ti líbilo cestovat za diplomatickými účely?“

„To znamená vyštvat mě odtud? Ještě jsem se pořádně nerozkoukala a už dostanu letenku na cestu kolem světa?“ Znělo to sice dobře, jenže pro mě to bylo otočení vzhůru nohama a ještě se mnou třáslí. Absolutně jsem se ještě nesžila z událostmi v posledních pár týdnech.

„Setkala by ses se zajímavými lidmi, účastnila se konferencí. Ani maličko tě to neláká?“ Snažil se mi podstrčit lichotivou nabídku.

„No samozřejmě, že to zní zajímavě. Ale já jsem byla v podstatě vykopnuta ze svého rodného hnízda a zatím jsem nenašla místo, kam bych se vracela. Jedinou jistotou je momentálně Jacob a bez něj se ani nehnu.“ Pozorovala jsem propisku na stole, abych se vyhnula jakémukoliv očnímu kontaktu.

„Dobře. Je vidět, že jsi týmový hráč, ale ne každý je tu takový jako ty, přijdou časy, kdy ti bude tuhnout krev v žilách a smrt bude tvůj každodenní chleba. Nebudeš to mít s námi jednoduché, s tím počítej.“ Varoval mě Joy.

„Pokud zdechnu, tak na vlastní blbost. Ale děkuji za upozornění.“ Zvedla jsem se ze židle.

„Líbí se mi tvůj přístup.“ Poklepal si na bradu.

„Jsem strůjcem svého osudu. Pěkný den.“ Rozloučila jsem se a rychle jsem se vypařila z velké pracovny.

Na chodbě jsem potkala mladíka v černém tričku a roztrhaných kalhotách. Jacob se s někým bavil na opačné straně chodby. Nechtěla jsem ho rušit z hovoru.

Koukala jsem kolem, abych si zkrátila čekání.

„Tak hovor u konce.“ Poklepal jsem mu po chvíli na rameno.

„Zkoušel tě přemlouvat, že?“ Ztišil hlas bratr. Pokrčila jsem rameny. „To víš, tady se dostane všechno ven.“ Ukázal na malou obrazovku v rukách metalisty, s úzkými brýlemi na nose.

„Velcí špióni.“ Zasmála jsem se. Najednou do mě vrazila zmalovaná hubená

blondýna skromně oděna.

„Hele, ty čůzo.“ Utrhla se na mě.

„Vypadni ty krávo a už se nevracej.“ Ozvalo se z pokoje.

„Ty nádhero, aby ti jedna nepřilítla.“ Pořádně jsem se napřímila. Sice byla tak o půl hlavy vyšší, ale hubená jako špejle.

„To si zkus a uvidíš.“ Strčila do mě. Z pokoje se ozvaly kroky.

„Na dívčí rvačku se rád podívám.“ Objevil se za mnou dlouhán s holou hlavou a bradkou dlouhou minimálně deset čísel.

„Princezno ještě jednou a vážně ti ji ubalím.“ Otočila jsem se k ní zády.

„Tak Lilah, co bude.“ Ozvali se i ostatní diváci. Nechala jsem slečince první ránu, kterou se akorát ještě více zesměšnila, protože se ani netrefila. Po třetí ráně už se válela na zemi. Stačilo jen trochu strčit do té vyžle a podpatky jí ujely na hladké podlaze.

„A nevstávej.“ Varovala jsem ji. Pobavené publikum zatleskalo, zapískalo a prohodilo pár nemravných vět na její účet. „Tak pojd’.“ Zatáhla jsem Jacoba za ruku. „Všiml sis toho kluka, co šel naproti mně?“

„Myslíš Jonathana?“ Vedl mě dlouhou chodbou.

„Nevím, jak se tu kdo jmenuje. Znáám jménem akorát skejt’áky, našeho super stylistu Michaela a velice hovorného Kalta.“ Ohlédla jsem se.

„A co je s ním?“ Mrknul po mě nový bratříček.

„Měla jsem z něj takový nepříjemný pocit, i když teda je to pěkný kousek.“ Zakřenila jsem se.

„Je to anděl. Sběratel duší. Vidí ho pouze mrtví, nebo ti, kterým se chce ukázat. Tady ho vidí všichni. Narazíš tu na něj celkem často. Je to šílený sukničkář a potrpí si na sukuby.“ Přiblížil mi blíž záhadného hezouna v roztrhaných kalhotách. Prošli jsme dalšími dveřmi do ordinace.

„Perry, jsi tu?“ Rozhlédl se Jacob kolem.

„Moment.“ Ozval se v celku milý hlas. Krásně vypadající muž bílé pleti se na mě udiveně podíval. „Co s tímhle materiálem, to mi vedeš k obědu?“

„Nosferatu, krvesaj, upír. Jak mám tomuhle pánovi říkat?“ Zamračila jsem se.

„Tak fajn, byl to blbej vtíp.“ Zakroutil Perry očima. Trochu mi připomínal takový ten anglický typ mužů, jen si ho představit ve svetru s těmi záplatami na loktech. Vlasy měl tmavé, ale hezky sestříhané, prostě upír. Oči měl hnědozelené. „Dobře, vtípky si nechám, až ti budu rovnat kosti.“

„Budu si každý večer přát, aby to nebylo moc často.“ Ušklíbla jsem se. Musela jsem asi deset minut vyplňovat nějaké papíry.

„Vlasy, nehty.“ Ukázal na dvě krabičky s víčkem.

„Na co to je?“ Divila jsem se.

„Biologický a genetický materiál, kdyby bylo potřeba určit ostatky.“ Hledal něco

ve skříni. Jacob počkal na chodbě. „Koukal jsem do karty, že jsi celkem čilé dítě.“

„Bejvávalo.“ Pousmála jsem se.

„Teď to píchne.“ Zapíchl do mě jehlu. „Čekal jsem nějakou hysterku, co tu bude vyvádět.“

„Jsem klidný a vyrovnaný člověk.“ Zalhala jsem. Upír z mého pachu přesně poznal, co jsem zač.

„Voníš jako letní bouřka nad rozkvetlou loukou.“ Uklízel si věci zpět do skříňky.

„Sladká krev.“

„A to je dobře nebo špatně?“ Kopala jsem zlehka do nohy židle.

„To já nevím, já z lidí nepiju.“ Přiznal se. „Nebo teda minimálně.“ Vrazil mi do ruky krabičku vitamínů a poslal mě pryč. Zatím jsem tak nějak s každým vycházela, až jsem si říkala, že to není možné.

Večer mě vzal Jacob do baru k Bennymu. Vyhlášený podnik mezi zdejšími obyvateli, kde se dodržovala neutrální půda. Přisedli jsme si k pár dalším lidem. Zapíjelo se přijetí nového člena. Alkohol tekł proudem, míchané drinky lítaly jeden za druhým.

Probudila jsem se. Hlavu jsem měla plnou střepů a nepamatovala jsem si skoro nic.

„Dobré ráno, je ti alespoň pořádně zle?“ Káravě se na mě díval Perry.

„Ani nevíš jak.“ Schoulila jsem se do klubíčka. „Pamatuji si, jak jsme se vrátili.“

„Evidentně byl o tebe docela zájem. Rozhodně ti nedoporučuji takovéhle bujaré oslavy.“ Podal mi Perry vodu. „Hlavně s nikým koho neznáš.“

„Já jsem toho v celku moc nevyčila.“ Začal se mi vybavovat včerejší večer.

„Spíš si dávej pozor s kým piješ. Někdo ti do pití něco přimíchal.“ Varoval mě upír.

„Jacob to ví?“ Probrala mě jediná věta.

„Když se z ničeho nic složíš, co bych mu asi měl říct.“ Podíval se do tlumeného světla nade mnou.

„Půjdu s ním prohodit pár slov.“ Chtěla jsem se zvednout.

„Dvacet čtyři hodin tu zůstaneš.“ Oznamil mi klidným hlasem.

„Nic mi není.“ Chladně jsem se na něho podívala.

„Dokud nepřijdou výsledky z laboratoře, tak se ani nehneš.“ Pohrozil mi Perry zdviženým prstem jako výhružka malému děcku. „Potom si ještě promluvíme.“

Zabořila jsem se zpět do polštáře a pokusila se usnout. Slyšela jsem bzučení zářivky ve světle. Byla jsem v polospánku. Slyšela jsem hlasy, ale nevěděla jsem, jestli to není jen sen. Problesklo mi při tom několik různých matoucích se obrazů, které nedávaly smysl. Chladný dotek upíra mě vzbudil.

„Už přišly výsledky, samozřejmě kdyby ti bylo špatně nebo cokoliv, tak se tady objevíš, třeba o půlnoci.“ Sáhł mi na tvář ledovými prsty. „Ale než odejdeš, tak si ještě spolu promluvíme.“

„Zní to celkem vážně, něco se stalo?“ Promnula jsem si rozespalé oči.

„Všiml jsem si záznamu, máš problém se zády. Samozřejmě mi to nedalo a podíval jsem se.“ Zatvářil se trochu provinile.

„Jo tím se nezabývej.“ Mávla jsem nad tím rukou.

„Srovnáme to. Samozřejmě to bezbolestné nebude, co ty na to?“ Nabídl mi upír.

„Zkusit to můžeme.“ Přikývla jsem souhlasně.

„Dobře, za chvíli tu bude Jacob.“ Podal mi mikinu.

Jacob mě málem umačkal, když mě viděl. Vyměnili jsme si pár rýpavých poznámek. Ráno mě čekalo poznávání zdejšího okolí. Bratříček dostal od Perryho spoustu úkolů. První začal na místní klinice, kde jsem podstoupila rentgenování mojí závadné páteře. Před obědem jsem dostala za odměnu krabici donutů. Nechala jsem si je k odpolednímu čaji s ostatními.

Kapitola 5.

Odpoledne po kávě jsem si to namířila rovnou k Perrymu. Zrovna něco probíral s nějakým mužem.

„Už je tady.“ Otočil se Perry. Hned mi bylo jasné, že se bavili o mé maličkosti. „Robert tu bude týden za mě, odjíždím k nějakému důležitému případu.“ Opřel se upír o hranu stolu.

„Aha.“ Podrbala jsem se za uchem.

„No, přenechám tě tenhle týden specialistovi.“ Usmál se Perry a zmizel z místnosti. Z Roberta jsem cítila sílu rebela. Měl na sobě triko s kresleným zombíkem. Černo červené rozčuchané vlasy se k němu hodily. Tmavě čokoládové oči se do mě hypnoticky zabodly, až jsem se musela uvnitř okřiknout, abych na něj tak nezírala.

„Ahoj jsem Robert a nebudeš mě mít ráda.“ Zazubil se na mě. Byl krásně opálený. Vedle něho jsem byla prvotřídní bledule.

„Ještě tě neznám, takže nebudeme předbíhat.“ Podala jsem mu ruku. Stačilo půl hodiny a pochopila jsem, proč mě varoval. Začalo to zabodáváním jehel, ale končilo to kvalitní poctivou masáží.

„Tak hotovo pro dnešek.“ Opláchl si ruce.

„Chvilku mi to bude trvat, než se postavím na nohy.“ Natáhla jsem se po svojí košili.

„Nemusíš spěchat, když tu nikdo není.“ Posadil se ke stolu. Jen, co se posadil, vtrhla partička chlápků.

„Kde je Perry?“ Zeptal se jeden z nich.

„Pryč, co se stalo?“ Vstal Robert ze židle.

„Ale Ricky se nepohodl s nějakým tejpkem.“ Vysvětloval holohlavý muž.

„Popálení proudem. Klasika.“ Podíval se lékař na nešťastníka. Robert poskytl ošetření, aniž by něco zapisoval. Nikdo si mě vůbec nevšímal.

„To nestojí ani za zápis?“ Pozapínala jsem si knoflíky na košili.

„Myslíš, že to má cenu, když to do rána má zahojené? Jsou to démoni.“ Posadil se na židli pro pacienty naproti mně.

„Asi máš pravdu, já jsem jen člověk.“ Chabě jsem se pousmála.

„A co má být. Oni se ve většině případů taky narodili a můžou kdykoliv zemřít.“ Vyvedl mě z mých úvah, že oni jsou něco extra. „Nedáš si víno?“

„Minule jsem měla pití s bonusem, takže v nejbližší době se raději alkoholu budu vyhýbat.“ Vzpomněla jsem si na večer u Bennyho.

„Nemáš náhodou sestru nebo dvojče?“ Přimhouřil oči.

„Mám sestru v Evropě.“ Ohrnula jsem si manžety na rukávech.

„A tak to nic.“ Podíval se Robert na špičky svých černých plátěnek.

„Proč?“ Postavila jsem se.

„Potkal jsem pěknou zrzku, která vypadala stejně jako ty. Pařili jsme s těma holkama až do rána.“ Zavzpomínal. „Byla to pořádná jízda.“

„Jo, když jsem byla malá, tak jsem si přála mít dvojče. Penelopa se jmenovala.“ Zasmála jsem se.

„Vidíš, tvoje dětská představa běhá tady někde po státech.“ Pobaveně se uculil.

„Se mnou taková zábava není, takže pro dnešek asi půjdu.“ Připadala jsem si trochu divně, ale pocit, že někde běhá moje kopie, mě docela potěšil.

„A můžu ti třeba večer zavolat?“ Nevzdával se Robert.

„Nemám telefon, takže bys musel přijít osobně.“ Protáhla jsem se kolem něho. „Je tu jistě spousta slečen, které rády s tebou stráví svůj volný čas.“

Jacob mě večer vytáhl ven. Vicky čekala u brány na motorce. Jeli jsme nejdříve na hranolky a burger. Ani jsem si neuvědomovala, jak mi trocha nezdravé stravy udělá dobře.

Seděli jsme v rohu a v klidu si povídali.

Dveře znovu zacinkaly. Ani nevím, proč jsem se otočila. Dovnitř vešla skupinka dvou dívek a jednoho vysokého muže.

„A jéje, to vypadá na problém.“ Utrousil Jacob.

„Co se děje?“ Otočila jsem se zpět.

„Upíři přišli na věcu.“ Sledovala trojici Vicky. „Pomalů se otoč a uč se.“

Opatrně jsem si je prohlédla.

„Jsou to hladovci, poznáš to podle červených očí.“ Šeptl bratr.

„Stačíme na ně?“ Zeptala se Victorie.

„Myslím, že jo. Chvilku počkáme.“ Přejel si netrpělivě palcem po rtu. „Segra budeš návnada? Půjdeš ven a vrazíš do té bloncky.“

„Slibte mi, že se mi nic nestane.“ Procedila jsem skrz zuby s kamenným výrazem. Jacob s Vicky se zvedli také. Šla jsem uličkou kolem pultu a vrazila jsem do štíhlé pobledlé blondýny s rudými plnými rty.

„Pardon, moc se omlouvám.“ Podívala jsem se jí do tváře, když jsem se dotkla její paže. Chytila mě pevně za předloktí. Musela jsem se vyhnout očnímu kontaktu a tak jsem se jí podívala na nos, který byl jemný a krátký.

„Mám hlad a ty tak hezky voníš.“ Nasála můj pach. Odvrátila jsem rychle tvář.

„Ester zachtělo se mi jít si ulevit.“

Druhá upírka se zazubila a postrčila mě směrem k toaletám. „Nebude to bolet.“ Šeptla mi do ucha, když mi pevně svírala předloktí. To už muž, který nevypadal o moc starší než já, vyhlížel svojí svačinku. Vicky nechala upíra Jacobovi. Dveře

toalet se rozlétly a upírky mě táhli sebou jako bych byla hadrová panenka. Rozhlížela jsem se, co bych jim mohla omlátit o hlavu. Ruka se mi s velkým štěstím vysmekla a udeřila jsem blondýnu pěstí do obličeje. Tmavovláska mě chytila pod krkem a škrábla do mé bledé kůže ostrým nehtem, až se mi na krku objevila kapička krve. Měla jsem sice strach, ale zaplavila mě vlna adrenalinu a především síla a vůle přežít.

„Moc dobrá.“ Olízla si nehet.

Vicky rozrazila dveře. „Dámy dnes se hostina nekoná.“ Mířila na jednu automatickou zbraní. První dřevěnou kulku střelila tmavovlasé upírce do nohy. Stisk konečně povolil. Blondýna se otočila k Vicky. Využila jsem situace a dostala se z dosahu upírek. Musela jsem se trochu rozdýchat, protože mě upírka držela dost pevně.

„Aido, znáš nějakou pěknou modlitbičku, co se říkají v kostele?“

„Otče náš, jenž si na nebesích.“ Upírky si zakryly uši. Vicky po mě hodila malý lovecký nůž. Nevěděla jsem jestli do srdce nebo rovnou řezat hlavy.

Tmavovláska se vrhla po mé záchraně. Viktorie rychle uskočila a celou situaci rychle vyřešila za mě dvěma přesně mířenými kulkami. Tváře nabraly popelavou barvu. Blondýnka se nenechala zastrašit. Rudé oči rámovaly tmavé vystouplé žílky kolem očí. Padly další výstřely.

„Zvládla jsi to.“ Pochválila mě kamarádka.

„O upírech jsem slyšela tolik věcí, že jsem nevěděla, jestli srdce nebo hlavu.“ Vrátila jsem majitelce nůž.

„Česnek je blbost, ale svaté věci moc nemají rádi a dřevěné kolíky.“ Vicky si zastrčila zbraň za opasek. „Počkej s Jacobem, musím to tu dodělat.“

Poslechla jsem a vrátila se zpět. Na zemi byla velká kaluž krve. Několik stolů bylo na kusy. Jacob si otíral ruce do papírové utěrky. Upír byl zneškodněn.

„Bála ses?“ Smál se na mě.

„To víš, že jo.“ Posadila jsem se na židli, všichni byly jako zmražený. „Co s nimi je?“ Podívala jsem se kolem.

„Používáme kouzla od čarodějnic.“ Vysvětlil mi bráška. „Zbytek práce udělají uklízeči.“ Ukázal na přijíždějící vůz. Jak jsem se rychle otočila, chytila jsem křeč do krčního svalů. Tiše jsem zanaříkala.

„Mám hotovo.“ Vynořila se z toalet Vicky. Chvilku jsem si sval masírovala, ale nebylo to nic platné. Čekala mě večerní návštěva u Roberta.

„Zrovna jsem byl ve sprše, takže se omlouvám, jestli čekáte dlouho.“ Přiřítit se do ordinace. Jacob si s ním něco šuškal než zmizel. Robert si mě hodlal pěkně vychutnat.

„Nečekal jsem, že budu mít dneska ještě práci. Těšil jsem se na víno.“ Prohodil káravým tónem.

„No jo. Zkazila jsem ti večer.“ Důležitě jsem se na něj podívala. Prsty mi zajel do svalu. Myslela jsem, že vyskočím z kůže. Stačilo jedno malé škubnutí a bolest zmizela.

„Hotovo.“ Prohmátl sval ještě jednou.

„Děkuji. Bylo to celkem nepříjemné.“ Protáhla jsem se.

„Máš na rukách krev.“ Všiml si Robert a podal mi namočený ubrousek.

„Jé, toho jsem si ani nevšimla.“ Prohlédla jsem si ruce. Měla jsem na dlani hluboký škrábanec. Mužské ruce mi čistili dlaň. „Vyčistím to.“ Robert něco lovil v šuplíku. Když jsem uviděla jehlu s nití, trochu se mi zatočila hlava.

„To nebude nutný.“ Zhluboka jsem dýchala, jak se mi udělalo trochu nevolno.

„Nebudu nic podceňovat.“ Sedl si vedle mě. „Klidně si lehni, jestli je ti z toho špatně.“

„Vidíš, tahle jizva se taky nešila a není skoro vidět.“ Ukázala jsem na maličkou jizvu, kterou jsem si udělala střepem v baru.

„Já nic nevidím.“ Prohlédl si mou dlaň. Vzala jsem jeho prst a přejela po jizvě.

„Nebude to bolet. Jen se na to nekoukej.“ Vzal do ruky sprej. Žaludek jsem měla až v krku. Zakryla jsem si dlaní oči a čekala, až mi jehla projede kůží. Ale nic jsem necítila. Robert zakryl ránu kouskem gázy a obvázal mi ruku. „Hotovo.“ Pusa se mi otevřela s velkým zívnutím. Muž se pousmál. „Radši už půjdu.“ Bylo na čase zmizet.

„Až si se mnou dáš víno.“ Trval si na svém.

„Dobře, jednu skleničku.“ Nechala jsem se přemluvit. Z jedné skleničky byla celá láhev. Víno bylo jemné a sladké. Únava a alkohol udělali svoje. Víčka mi padala a já si přála natáhnout se do postele. Robert mě vzal do náruče a odnesl do svého pokoje.

Cítila jsem, jak se dotýká mých prstů.

„Snad jsem tě nevbudil.“ Zeptal se mě potichu.

„Ne.“ Převalila jsem se na záda. Cítila jsem mravenčení v prstech. „Omlouvám se, že jsem ti zabrala tvoji postel.“

„Já si tě sem odnesl.“ Uculil se. „Takže si za to můžu sám.“ Posadila jsem se a rozhlédla kolem.

„Au!“ Opřela jsem se o sešitou dlaň. Po ránu mi to ještě nemyslelo.

„Chceš kafe?“ Oblékl si Robert kostkovanou košili.

„Ne, já už vypadnu.“ Vstala jsem.

„A co takhle večere?“ Podíval se na mě svým optimistickým pohledem.

„Uvidíme.“ Zvedla jsem se. „Ozvu se.“ Byla jsem z toho celkem v rozpacích.

Robert byl sympatický, ale já jsem si nebyla jistá, zda si s ním chci něco začínat.

„Je fajn, že tu je někdo normální.“ Šel za mnou ke dveřím.

„Jak to myslíš?“ Otočila jsem se od dveří k němu.

„Ať se podíváš kamkoliv, je to tu samý démon nebo čarodějnice.“ Vysvětlil mi.
„Jo, to máš pravdu. Jacob včera upírovi vyrval srdce, jako by byl z másla.“

Vybavila jsem si předešlý večer s úsměvem, protože já bych tohle nezvládla.

„Včerejší chvílka s tebou byla o to úžasnější, že nejsi jako ti všichni tady kolem.“ Brala jsem to jako lichotku.

„Tak já mizím.“ Otevřela jsem dveře. Rozespale jsem ještě zamžourala.

V momentě mého zaváhání je Robert zase přibouchl a políbil mě. Mé tělo se zalilo horkem. Cítila jsem, jak slábnu. Mužské ruce mě drželi v teplém obětí.

„Tohle není dobrý nápad.“ Odtáhla jsem se a otevřela dveře, za kterými jsem konečně zmizela. Všechno se ve mně chvílku svíjelo, než jsem se zase uvolnila.

„Konečně jsem tě našla.“ Ozvalo se z chodby. Vicky zrovna procházela kolem.

„Jdeme si pro odměnu.“

Robert vyšel za mnou s roztomilým rebelským úsměvem, za to já jsem z něho byla rozhozená.

Vicky se otočila za tmavovlasým mužem. „Něco mi uniklo?“

„Rob se mě asi snaží sbalit.“ Podrbala jsem se nezaujatě na hlavě, když jsem jí potichu sdělila svou domněnku.

„Je to pěkněj chlap, v čem je háček?“ Zaklepala kamarádka na silné dveře pracovny.

„Vždyť ho ani pořádně neznám.“ Robert byl vážně kus chlapa, ale nebyla jsem žádná pubert'áčka, která se nalepí na každého hezouna.

Joy si nás všechny tři prohlédl s blaženým úsměvem. Upír, kterého Jacob zabil, byl na seznamu hledaných nebezpečných osob. Potom přišel nečekaný dárek v podobě mobilu, notebooku a vlastního bankovního účtu. K obědu jsme si objednali pizzu. Teo se k nám v jídelně přidal ještě s Tommym. Karamelový mladík mě pozval odpoledne na podívanou do parku. Bylo ještě celkem chladno.

„Co takhle zajet si do města na kluziště?“ Usmál se na mě kudrnáč.

„To by bylo super, jenže já nemám brusle.“ Vzdychla jsem si.

„Napadlo mě jestli bys nechtěla na sezonu in-line, jezdil bych s tebou.“ Nabídl mi Teodor.

„Opravdu? Tak se po nějakých podívám.“ Kývla jsem nadšeně. Dnes tu bylo o mnoho víc tváří.

„Támhle ta banda jsou docela dost protivní démoni. Já ani Vicky je nemáme rádi, tak doufám, že si na té zadní rampě zůstanou a támhle je Brian. To je fajn týpek.

Můžeš si k němu sednout.“ Ukázal mi na menšího blond'áka s delšími vlasy.

Mohl mít tak metr sedmdesát, ale vypadal sympaticky. Byla jsem ráda, že odpoledne nestrávím sama. Tommy mi moc nesedl, takže se mi velmi ulevilo, že s námi nešel. Teo mi dal kameru, abych mu udělala pár záznamů. Brian se k němu přidal. Byla to paráda a pěkná podívaná. Teodor svoje kolo jednoduše

miloval. Brianovi to nějak ujelo a rozplácl se na zemi. Na ruce měl sedřenou kůži na kloubech.

„Jsi v pohodě?“ Zeptala jsem se ho.

„Prsty mě bolejí.“ Brian se pomalu zvedl ze země.

„Tak si s tím radši zajdi za Robem.“ Zvážněl Teo.

„To bude dobrý.“ Zahýbal pomalu prsty blond'ák. „Asi už toho dneska bylo dost. Mějte se.“ Nasedl na kolo a odjel. Teo ještě chvíli jezdil. Byl spokojený a stále se usmíval.

„Kdy si zase dáme koblihy?“ Zeptal se mě.

„Klidně bych jela na koblihu teď.“ Zvedla jsem se a vrátila Teodorovi kameru.

„Teď koblihy nemám, co zítra odpoledne u kávy?“ Podíval se na hodinky.

„Dobrá, ještě si napíšeme. Už jsem mobilní.“ Zamávala jsem mu telefonem před nosem.

„Doneslo se mi, že ty a Rob.“ Nedokončil větu.

„Jako, že já s ním něco mám?“ Rozesmála jsem se. „Jak dobře ho znáš?“

„Když jsem byl v LA, tak jsme spolu jezdili a holky mu padaly k nohám.“ V Teově hlase jsem uslyšela náznak jasného obdivu.

„Popili jsme a byla jsem unavená a usnula jsem.“ Pokrčila jsem rameny.

„Rob neopíjí holky, aby je dostal do postele. Má svoje figle, ale je to dobrý kluk. Upřímně Rob je lepší kámoš než Tommy.“ Posadil se vedle mě, aby si prohlédl video.

„Jo, Tommy mi taky nesedl.“ Přiznala jsem.

„Oni dva se nemůžou vystát.“ Podrbal se za uchem. „Můžeš si Roba vyzpovídat sama. Táhle jede.“ Kývl s němu.

„Kdopak za tebe drží stráž?“ Přidala jsem na hlase.

„Tina si užívá moje křeslo.“ Rozdrbané džínsy mu neskutečně slušely. „Řekl jsem jí, že jen na hodinu, když má tu noční šichtu.“

Kluci se pozdravili po svém. Robert opravdu jezdil dobře. Jezdil kousek od nás.

Občas se po mě podíval. Najednou se rozplácl na zemi. Šla jsem se podívat, jestli mu něco není. Ležel na zemi a nehýbal se. Teo šel pár kroků za mnou.

„Robe, jsi v pohodě?“ Oči měl zavřené a já mu sáhla na pulzující krk.

„Půjdeš se mnou na večeři?“ Chytil mě za ruku.

„Ty jsi zvíře. Docela jsem se lekla.“ Oddychla jsem si. Teo se za mnou smál.

„Ještě bych prosil dýchání z úst do úst a tvou odpověď.“ Přitáhl mě k sobě.

Pomalou zvedl víčka, jako by se probudil z hezkého snu. Jeho čokoládové oči ve mně vzbudili chuť na něco sladkého. Odtáhla jsem se a posadila se na zem.

Myšlenka, že bych šla s Robem na večeři byla sice příjemná, ale rychle jsem ji zahнала, aniž bych věděla proč.

„Roberte, nejde to.“ Vstala jsem a rychlým krokem jsem se snažila zmizet.

Potkala jsem pár tváří, ale s nikým jsem se vybavovat nechtěla.

Na klíce mých dveří vysela dárková taštička. Byla jsem celkem překvapena, protože jsem tu ještě žádné známosti neměla. Nakoukla jsem do ní.

Vypadalo to jako nějaký kousek oblečení. V prvním momentě mě napadlo, jestli to není od Michaela. Sáhla jsem dovnitř taštičky. Ucítla jsem, jak mě pálí kůže na dlani a na prstech. Vytáhla jsem kousek látky s lístečkem SLADKÁ ODPLATA. S vyjeknutím jsem odhodila papírovou tašku i s kusem tkaniny na zem. Ruka mě pálila čím dál víc. Kůže mi zrudla. Rychle jsem běžela do koupelny a ruku svlažila ledovou vodou. Do mého pokoje přišel Kalt. Myslel si, že jsem někde viděla pavouka. Chtěl se trochu pobavit na můj účet. Když uviděl pohozené věci na zemi a mě s rukou pod vodou, přiložil si telefon k uchu a někomu zavolal. Stála jsem pořád u toho umyvadla. Měla jsem pocit, jako bych stále cítila pálení. Myslela jsem na tu chladivou vodu, když něčí ruka zavřela kohoutek. Byla jsem tak zabraná do té vody, že jsem si ani nevšimla Victorie a Roba. Zase mě to začalo příšerně pálit, až jsem ucítla, jak se mi v očích tvoří slzy.

„Vicky tě zbaví toho kouzla.“ Chytil mě Robert za ramena.

„Příšerně to pálí.“ Otřela jsem si slzu, která utekla mému kapesníku. Kamarádka dvakrát luskl prsty a něco v latině zašeptala. Uvědomila jsem si, jak jsem oproti Robertovi malá. Byl zhruba vysoký jako Jacob.

„Za chvíli to bude dobré.“ Vzala mě za loket Vicky. Na prstech a na dlani jsem měla malé puchýřky. Tiše jsem sledovala Roberta. Když mi ošetřil i druhou ruku, posadil se vedle mě.

„Pojedeš se mnou a vyspíš se, ano? Victorie přijde s Jakobem na to, kdo to poslal.“ Odhrnul mi vlasy z ramene.

„Zůstanu tady.“ Dívala jsem se na své obvázané ruce, jedna sešitá, druhá spálená kouzlem.

„Já se tě neptal.“ Postavil se. Jeho silné ruce mě zase vzaly do náruče. Držela jsem si ruce u těla, jako by mě o ně chtěl někdo připravit. Moje paže, které ještě nedávno měly o třetinu menší obvod jsem svírala u těla, jako by mi chtěl někdo ublížit.

„Krásně voníš.“ Nasála jsem mužskou vůni. Trochu mě to uklidnilo. Když jsem se trochu prospala opět v jeho posteli, bylo mi už podstatně lépe.

„Podíváme se, co to udělalo.“ Podíval se na popáleninu. „Pomalou natáhni prsty, jestli jsou opravdu v pořádku.“

Cítla jsem, jak se prst po prstu natahuje. Sice to bolelo, ale bylo to snesitelné. Pak následovala druhá ruka. Spáleninu namazal a sešité zranění znovu vyčistil. Seděla jsem před ním s nataženými rukama, dlaněmi vzhůru.

„Super.“ Vzdechla jsem si.

„Co bys chtěla k večeři?“ Zeptal se mě Rob.

„Dala bych si horkou čokoládu na nervy.“ Zamračila jsem se.

„Klasiku se šlehačkou a mlékem?“ Pousmál se Robert, který byl většinou velký optimista.

„Stačí samotná čokoláda.“ Opřela jsem se čelem do své zdravější dlaně. Za pár minut mi ji donesl. „Děkuji. Dneska už mi náladu nic nespraví.“ Zasupěla jsem. Rob mi ukazovákem zvedl bradu do světla lampy. Čokoládové oči se zahleděly do těch mých. Jeho pohled mi poskytoval jakousi skrytou útěchu. Chvilku jsem si připadala jako zhypnotizovaná, dokud jsem jeho nos neucítila na mém. Opřel se svým čelem o moje. Přinutilo mě to zavřít oči. Potom jsem už jen cítila jeho rty, jak se jemně dotýkají těch mých. Jeho prsty se mě dotýkaly na krku. Každý jeho dotek byl jako balzám, který uklidňoval mou duši.

Někdo otevřel dveře. „Viš Robe, napadlo mě.“ Byla to ta blondýna, která si minule sklidila pěkný posměch. Robert mě kousl zlehka do rtu a otočil se ke dveřím.

„Lilah něco potřebuješ, že jsi sem tak vtrhla?“ Pousmál se na mě.

„Co ta tady sakra dělá?“ Propíchl mě blondýna pohledem.

„Po tom ti nic není, nejsi moje máma.“ Přitáhl mě do své náruče mladík.

„Když ti stačí každá štetka, která se tady mihne, tak prosím.“ Otočila se Lilah k odchodu. To mě postavilo na nohy. Robert vyběhl za mnou.

„Takhle o mě žádná kurva mluvit nebude.“ Hubená žena s pěkným poprsím, o kterém jsem pochybovala, že by bylo přírodní, se otočila a zasmála se.

„Copak mi uděláš?“ Natřela si rty leskem jako nějaká modelka, co se připravuje zrovna na molo. Přišla jsem až k ní. Výhodou bylo, že nebyla o moc vyšší než já. Zhluboka jsem se nadechla a vrazila jí facku. Její rty se pootevřely do jakého si O. V momentě, když se napřahovala, že mi facku vrátí jsem jí přirazila obličej ke stěně. Po chodbě se ozval dunivý zvuk.

„Příště na té stěně bude tvůj xicht, ty nádhero.“ Zavrčela jsem. Robert mě poodtáhl za trup.

„Doufám, že sis dárek vychutnala.“ Zazubila se a otočila se ke mně obličejem. Rychle jsem se po ní ještě ohnala pěstí, ale Rob mě táhl od ní pryč, i když jsem se snažila vymanit z jeho sevření. Její obličej jsem minula a moje ruka narazila v plné rychlosti do zdi.

„Já jí ten xicht rozšlapu.“ Zuřila jsem. Klouby jsem si odřela o zeď. V tom návalu vzteku mi bylo úplně jedno, že mám obě ruce zraněné. Vlekl mě rovnou do ordinace. Nehodlala jsem se vzdát představy, že jí pořádně zbiju. „Pust' mě.“

„Tino, něco na zklidnění.“ Stiskl mě ještě silněji Robert. Zápasila jsem s jeho pevným stiskem. Všechno najednou povolilo. Hlava mi přepadla a zastavila se o Robertovu silnou paži. Bylo mi chladno. Chtěla jsem se schoulit do klubíčka.

Uvědomila jsem si, že mám holá záda. Zamžourala jsem očima. Z obvazů mi koukaly jen konečky prstů, jako bych měla bílé rukavice.

„Paráda.“ Pokoušela jsem se otočit, ale moje tělo mě nechtělo poslouchat. Podle obrysu jsem poznala, že v místnosti je Tina. Pořádně jsem si promnula oči, ale nebyla jsem schopná několik sekund zaostřit. „Jak dlouho tady spím?“ Postupně jsem si protahovala ruce a nohy.

„Tři hodiny.“ Ozval se známý mužský hlas.

„To je báječné.“ Zaryla jsem se nosem do polštáře.

„Trochu to štípne.“ Vytáhl mi něco ze zad Robert.

„Ty jsi do mě zase něco píchal?“ Zívla jsem si do polštáře.

„Využil jsem akorát čas, který jsi prospala.“ Přilepil mi na záda náplast. Knoflík u svých úzkých barevných kalhot jsem měla rozepnutý. Přední část těla mi zakrývala typická nemocniční košile andělíček.

„Je mi celkem zima.“ Choulila jsem se konečně do klubička. Robert mi k hlavě položil čisté triko a mikinu.

„Tina ti pomůže.“ Sáhl mi na chladnou paži. Svými prsty jsem nahmatala jeho dlaň.

„Zvládnou to sama.“ Pomalu jsem se sesunula z postele na vlastní nohy. „Kde je ta blondáta kráva.“ Stáhla jsem ze sebe košili. Zády jsem byla k Robertovi. Když jsem se konečně oblékla, ucítila jsem ten hřejivý pocit tepla, které mi oblečení poskytovalo.

„Je pryč.“ Rozesmál se pobaveně Rob mému tónu v hlase.

„Za tuhle podpásovku ti děkovat nebudu. Svoje osobní spory si příště vyřeším sama.“ Semkla jsem rty a vyčítavě na něj zírala. Cítila jsem tupou bolest v páteři. Na svou obhajobu neřekl jediné slovo. To ticho bylo opravdu nepříjemné, až jsem se z toho kousla to rtu. V žaludku mi zakručelo a v nose jsem ucítila tekoucí nudli. Sáhla jsem do kapsy, ale kapesník byl pryč. Rob mi nabídl svůj balíček kapesníků.

„Dík. Kolik je vůbec hodin?“ Otřela jsem si nos.

„Půlnoc.“ Opřel se o lehátko muž.

„Měl jsi jít spát, ne tady kvůli mně tvrdnout.“ Zastrčila jsem kapesník do kapsy.

„Co bych asi tak bez tebe dělal?“ Možná mi to přišlo smutně řečeno, ale vyvolalo to ve mně pocit studu.

„Nechtěla jsem, aby to celé takhle blbě vyznělo.“ Bylo mi ho opravdu líto? Asi ano, což nevedlo k ničemu dobrému. Celou dobu se o mě staral. Já jsem mu to oplatila takhle zostra. Zastyděla jsem se za to, jak jsem se k němu zachovala.

„To je v pohodě.“ Jeho chabý úsměv mě moc nepomohl. Když tam tak seděl, nebyl o moc vyšší, nežli já. Postavila jsem se přímo před něho, tak abych se mu mohla koukat do očí.

„Vážně mě to mrzí.“ Mé prsty se dotkly mužského strniště. „A nestihl ses oholit.“ Robert už se upřímně usmál. „To je lepší.“ Pochválila jsem ho. Jeho rty mě vybízely k polibku. Chtěla jsem se tomu bránit, ale marně. Nahnula jsem se k němu a svými rty jsem se dotkla jeho krásného spodního plného rtu. Vášni se mi divoce rozbušilo srdce. Prahla jsem po divočině, kterou jsem z něho cítila.

„Musím jít pryč.“ Rychle jsem odstoupila ve snaze uniknout vlastnímu vnitřnímu pokušení, které prahlo po divokém, ale při tom romantickém sexu s Robem. Došla jsem za dveře, kde jsem si vydechla. Zdaleka jsem ještě neměla vyhráno. Chuť po sexu mě stále ještě neopustila. Robert otevřel dveře a všiml si mě. Můj naprosto zoufalý a ztracený výraz se mu líbil. Přitáhla jsem ho za triko k sobě a nechala se od něj políbit.

„Půjdeme ke mně.“ Šeptl mi do ucha. Šla jsem za ním potichu chodbou. Dveře se za námi zavřely a my ze sebe pomalu rvali oblečení. Jeden jsme po druhém doslova dychtili. Rukama jsme jeden druhého osahávali na postupně se odkrývajících částech těla. Miloval mě s vášní i něhou zároveň. Prsty mě zabořoval do svalů a chvilkami se do mě jemně zakousl.

„Kdybych mohl, nejraději bych tě sebou vzal do Brazílie. Za dva měsíce pracovně odlétám. Polet' se mnou.“ Mluvil mi potichu rovnou do ucha.

„Moje místo je tady. Neměla jsem v úmyslu začínat si s tebou. Pak se všechno tak nějak zamotalo a já jsem neměla sílu dál ti odolávat.“ Rob mě umlčel dalším vášnivým polibkem a ruce si opřel kolem mě. „Měla bych jít, aby ses taky trochu vyspal.“

„Nechci, abys šla.“ Prsty mě pošimral na holých žebrech. „Tady je někdo lechtivej.“

„A já nechci, aby se tu ráno šířily klepy.“ I když se mi nechtělo moc odcházet, nestála jsem o to, aby mě ráno někdo viděl odcházet od Roberta.

„To sis měla rozmyslet, než jsi sem se mnou vešla.“ Přesunul se k líbání mého břicha. „Odchází se až ráno.“ Zvedl se, aby zamkl dveře.

„To znamená co?“ Chtěla jsem mu klíč vzít.

„Zlato dávej si pozor na ruce.“ Přitiskl ke mně své svalnaté nahé tělo. Jeho ruce tiše tleskly a klíč zmizel. „Takže teď se vrátíš se mnou zpět do pelíšku a trochu se prospíme.“ Rob mi usnul v náruči. Jeho krátké vlasy mi utíkaly mezi prsty. Chvilku jsem zavřela oči, ale spát se mi po tom prospaném dni nechtělo. Opatrně jsem se vysoukala z jeho obětí a oblékla se. Telefon jsem měla v kapse skoro vybitý. Přemýšlela jsem, jestli se podívat po klíči a zmizet nebo jen zůstat sedět v křesle a dívat se na sladce spícího Roberta, který mě doslova okouzлил svou osobností. Začala jsem u dveří, jestli to náhodou nebyl jen trik. Klíč ve dveřích náhodou byl. Potichu jsem odemkla, zámek cvakl a dveře se otevřely. Venku příšerně foukalo a ve tři ráno zrovna moc světla ještě nebylo. Přišla jsem

promrzlá na kost. Překvapilo mě, že někteří už vstávali a jiní ještě byly vzhůru. Jacob, Vicky a Teo se o něčem bavili. „Dej mi bůro. Vyhrál jsem.“ Podívali se oba dva na mě. Victorie zakroutila hlavou.

„Tady se vsází?“ Posadila jsem se k nim.

„Vsadil jsem se, že přijdeš před východem slunce.“ Usmál se Teo.

„Jdeš spát?“ Zeptal se Jacob.

„Ani náhodou. Díky Robertovi jsem prospala celý den.“ Zavrhla jsem pomyšlení na spánek.

„Tak se můžeme vydat na cestu.“ Klepl Jacob do stolu.

„Dám si sprchu a můžeme jet. Máme nějakou práci?“ Přejela jsem si prsty po čele.

„Pojedeme si pro dva pubertáky.“ Ukázal mi dva spisy na stole karamelový mladík. „Trochu do nich mrkni. Bude z tebe pro dnešek výchovná poradkyně.“ Prolétla jsem obě dvě složky. Oba chlapci byly stejně staří. Sama jsem si vzpomněla na léta na střední škole, když mi bylo tolik, co jim.

„Don je údajně agresivní anděl a Adam je nadaný čaroděj.“ Ukázala mi Vicky popsané fotografie obou.

„Když už jsme u toho, nevíte někdo, kam zmizela Lilah?“ Podívala jsem se po všech třech.

„Do Portugalska. Slyšeli jsme, co se stalo.“ Pousmál se Teo. „Neboj, nevidíš jí naposledy.“

Při pomyšlení na Lilah se mě zmocnila agrese, která potřebovala uvolnit. Teď to ovšem muselo jít stranou. Rychle jsem si šla dát vlahou sprchu. Stáhla jsem si z rukou obvazy a strčila telefon na nabíječku než jsem vlezla pod tekoucí vodu.

„Nemáte někdo krém?“ Zeptala jsem se, když jsem se vracela zpět. „Pokud možno na popáleniny.“ Mávala jsem si rukama před nosem.

„Stavíme se za Tinou než pojedeme.“ Chytila mě Vicky opárně za paže, jako kdyby držela dítě s umazanými dlaněmi a bála se, abych něco neupatlala.

„Jo a kousek náplasti.“ Ukázala jsem na druhou ruku.

Bohužel jsme se zdrželi. Tina měla plné ruce práce. Přivezli jí lovce, který se dostal do křížku s vlkodlakem. Jacob se pokusil Tině pomoci. Muž prožíval peklo. Jeho tělo se svíjelo pod návalem křečí.

„Nic se vám nestane. Všichni dostávají do těla roztok stříbra jako prevenci před vlkodlačím kousnutím.“ Pustila nás dovnitř, při čemž mluvila dost tiše.

„Samozřejmě je to velice bolestivé, když stříbro ničí vlkodlačí jed.“ Stála jsem jako přimražená a odmítala jsem přejít práh. Cítila jsem v sobě cizí bolest. Bylo to tak nepříjemné, až jsem z toho vyjekla.

„Já tam prostě jít nemůžu, cítím polovinu toho, co on.“ Přitáhla jsem si paže k tělu. „Počkejte na mě v autě.“ Přejela jsem všechny tři pohledem. Vicky mě

objala a zůstala se mnou. Hodně mi to pomohlo, protože jsem přestala cítit cizí bolest. Sklouzla jsem na podlahu ke dveřím.

„Z toho sezení na chladné podlaze akorát nastydněš.“ Ozval se Robert. „Proč jsi odešla?“

Kamarádka vycítila vhodnou chvíli pro odchod. Zůstala jsem opřená o stěnu dveří. Kolem nás se prohnal další statný démon.

„Není to snad jedno?“ Tiše jsem zavrčela do země. Jemně jsem se kousla do rtu a všimla si jeho káravého pohledu. Vzal mě v podpaží a zvedl, jako bych nic nevážila. „Prosím, odpusť mi tohle zmatené chování.“ Přemýšlela jsem, co ještě říct, ale tvář jsem sklonila opět k zemi a zírala na ni, jako bych tam měla tahák, jak se z toho lehce vymluvit. „A taky to, že jsem tě vytáhla z postele. Já už raději půjdu.“ Vykoktala jsem druhou část omluvy. Byla jsem v jeho blízkosti velmi rozrušená. Všechno se ve mně znovu stáhlo, až jsem se trochu zatřásla.

„Dost.“ Přitiskl mi palec na rty. „Pojď.“ Popostrčil mě ke dveřím ordinace.

„Tina to zvládne.“

Když jsme zmizeli z chodby, Robert mě konečně políbil. „Víš, že si to neměla namáčet.“ Podíval se na obě moje ruce. Ani jsem nepípla, jenom jsem se dívala na jeho pohyby.

„Nevydržela jsem se koukat na to, jak spokojeně spíš. Jen bych tě rušila, protože už bych neusnula, ty potřebuješ spánek a odpočinek.“ Maličko jsem mu ten spokojený spánek záviděla, což byla pravda. Robert se rozesmál.

„Čím víc, jsi zmatenější, tím víc jsi roztomilá.“ Jeho unavený výraz se náhle vytratil. Z nosu mi tekla nudle a já přemýšlela, jestli mám kapesník. Nechala jsem Roberta dodělat jeho práci, než jsem si nos otřela.

„Doufám, že hned, jak se vrátíte za mnou přijdeš.“ Opřel se čelem o mé.

„Přijdu.“ Kývla jsem. Odcházela jsem s rozporuplnými pocity. Nebyla jsem schopna se mu bránit, ani mu odporovat.

„Když bude klid, můžeme objednat pizzu a užít si chvíli klidu.“ Políbil mě na tvář, než jsem odešla.

Kapitola 6.

Podřimovala jsem na předním sedadle. Teo řídil SUV Volvo. V autě potichu hrálo rádio. Cestou jsme se stavili na rychlou snídani. Vůně černé kávy všechny dobře naladila.

Měla jsem průkazku jako sociální pracovnice. Stále jsem si průkazku se svou fotkou prohlížela. Koukala jsem se na svou fotku a nemohla tomu uvěřit. Jak rychle se takovéhle padělky daly vyrobit?

Když jsem uviděla budovu dětského domova, sevřel se mi trochu žaludek.

Budova byla dost zanedbaná. Jediné, co by se dalo říci za novější byla okna.

Místy byla omítka v rozpadajícím se stavu.

V dětském domově mě s Teodorem včele přivítaly dvě docela milé pracovnice. Ženám mohlo být kolem čtyřicítky. Jedna měla nakulmované hustě prošedivělé vlasy. Dělala na mě dojem přísné babičky, kterou bych rozhodně naštvat nechtěla. Vyřizovala jsem s ní papírování.

Můj karamelový kolega s druhou pracovnicí zatím šli pro Adama. Všechno šlo bez sebemenších problémů. Za hodinu bylo všechno za námi. Chlapec byl štíhlý o kousek vyšší nežli já. Moc hovorný nebyl, dokud jsme nepřišli ke kavárně, kde seděla Vicky s Jacobem.

„Myslím, že se na chvíli můžeme ještě zdržet.“ Pousmál se Teo.

Přisedli jsme si k jejich stolu.

„To sis nemyslel, že tě vytáhnu z téhle díry, co?“ Objala Victorie Adama.

„Vy se znáte?!“ Podíval se na oba Teodor.

„Je to můj nevlastní brácha.“ Usmívala se kamarádka s duhovým copem na rameni.

„To by mě v životě nenapadlo, že se tady objevíš zrovna ty.“ Svíral Adam hubenou ženu ve svém obětí.

Dali jsme si kousek koláče, než jsme se vydali dál. Ti dva si měli co říct a tak jsme s Teodorem zase pokračovali v jízdě sami.

Přijeli jsme k bráně nápravného zařízení, které bylo obehnané vysokým plotem, ve kterém bylo několik vyviklaných prken. Teo si vypůjčil jeden z mých mnoha

průkazů a ukázal je na kameru. Mezi některými částmi byly kusy ostnatého drátu, který byl v žalostném stavu. Při pohledu na celý objekt mě celkem zamrazilo. Celá budova se spíš hodila do nějakého hororu než jako nápravné zařízení.

„Tady bych skončit nechtěla.“ Špitla jsem k Teovi.

„Tak to nebudeme zbytečně protahovat.“ Vjel do dvora můj řidič. „Počkej na mě, půjdu s tebou.“

Don seděl v jakési klubovně. Dlouhé černé vlasy by mu leckterá dívka mohla závidět. Připadalo mi, jako by utekl z nějakého metalového koncertu.

„A jaké prohřešky tu měl?“ Zeptal se Teo.

„Několikrát utekl, měl problémy s ostatními. No najdete to ve složce, hlavně ať už je pryč.“ Oddychla si vychovatelka. „Jsou s ním akorát problémy.“

„Tak chlapče jdeme.“ Ukázala jsem mu rukou. Teo mu nasadil želízka, jako nějakému trestanci, což mi přišlo hodně přehnané. Oddychla jsem si, když už jsem seděla v autě a mířili jsme pryč.

„Done myslím, že si vyjdeme vstříc a nebudeme tady dělat nějakou komedii.“ Odemkla jsem mu želízka, když Teo uzamkl zadní dveře dětskou pojistkou.

„Vy nejste ze sociálky, že?“ Promluvil chladně chlapec. Seděla jsem vedle něj a dívala se na něj.

„A chtěl bys, abychom byli?“ Zeptal se ho Teo. Don neodpověděl.

Chvíli bylo ticho. „Máš rád pizzu Done?“ Nasadila jsem přátelský tón.

„Mohli bychom se stavit někde na jídle.“ Podíval se na mě Teo souhlasně.

„Nebo alespoň něco vzít do auta.“ To byl bezva nápad vzít něco na cestu.

Projížděli jsme malým městečkem. Teo mi zastavil u zapadlého obchůdku.

Rychle jsem posbírala nějakou colu a pár kousků slaného i sladkého pečiva.

„Done nabídni si.“ Podala jsem mu sáček. „Hlady tě týrat nebudeme.“

Don se poprvé usmál.

„Jste celkem sympatická.“ Vzal si ode mě jednu malou colu.

„Pro mě jsi jen normální kluk, ne žádný vyvrhel.“ Usmála jsem se na něj. „A nevykej mi jsem Aida.“ Podala jsem mu přátelsky ruku. Při dotyku s jeho dlaní jsem ucítila slabé zašimrání na kůži. Ani jsem si neuvědomila, že mám od rána na rukách slabé kožené rukavice, které skrývají mé drobné nehody.

„Koukám, že někdo má rád vtípky.“ Otevřel colu. „Smrdí to magií.“

Nechápavě jsem se na něj podívala.

„Ta spálenina, co máš na ruce. Přede mnou se magie nikde neschová.“ Kousl si do koláče a trochu pozvedl ramena, že za svůj um nemůže.

Už jsem seděla zase na sedadle spolujezdce, takže jsem měla výhled na oba.

„Radar na magii.“ Usmál se Teo. „To se hodí.“

Don se trochu o sobě rozmluvil. Byl to vnímavý mladičkový anděl. Jeli jsme asi

hodinu, než jsme se ocitly u internátní školy.

„Tvůj nový domov.“ Ukázal řidič na nádhernou budovu před námi.

„Tady ti bude lépe, mezi svými.“ Otevřela jsem dveře, když jsme byly přímo před objektem.

„Co to je?“ Zamračil se Don trochu nedůvěřivě.

„Internátní škola pro takové děti, jako jsi ty.“ Otevřela jsem dveře vozu. „Za zkoušku nic nedáš. Já jsem takovou možnost neměla, být něčím extra.“

„A když se mi tu nebude líbit?“ Podíval se na mě chlapec trochu podrážděně.

„Tak mi zavolaš. S tvým talentem si myslím, že mě najdeš kdekoliv.“ Věnovala jsem mu ten nejlepší úsměv, jaký jsem dokázala. Chlapcova tvář se trochu uvolnila.

Uvítal nás mladý energický vychovatel. Stále se do široka usmíval, doslova z něj sršela pozitivní energie. Byl to takový španělský typ, černé vlasy a snědá pleť. Donova naděje vzrostla, když se k němu muž choval slušně a s úctou. Dokonce mi přišlo, že ti dva si spolu celkem rozumí. Teo mě přátelsky objal. „Pro dnešek máme hotovo.“

Seděli jsme na lavičce v průchodu a rozhlíželi se trochu kolem.

Z dálky jsem viděla Vicky, jak cepuje svého bratra. Jacob v sobě dusil smích.

„Pokračuj vpřed a příští víkend tu jsem na revizi.“ Popostrčila bratra rukou.

Chvilku jsme počkali, než si vše vyřídí.

„Jak jste pochodili s Donem?“ Zeptal se Jacob.

„Tady máme novou sociální pracovníci. Všechno šlo jako po drátku.“ Poplácával mě hrdě Teodor. Bylo to trochu přehnané, ale zvedlo mi to sebevědomí.

„Je to světem nepochopený kluk, jako většina v jeho věku.“ Mávla jsem nad tím rukou, že to nemá cenu nijak zvlášť rozebírat.

„Dokonce se s ním i bavila. Obávám se, že si dokážeš najít cestu skoro ke každému. Rozený diplomat.“ Tituloval mě kudrnáč. Celkem mě to potěšilo, že mě takhle chválí.

Byla jsem ráda, když jsem si zase na sebe natáhla tepláky, triko a mikinu. Moc jsem se v tom kostýmku necítila dobře. Nebyla jsem to já.

„Jdeme za šéfem, jdeš s námi?“ Ťukl mi na dveře Jacob.

„Jestli to není nutné, tak bych si raději trochu odpočinula.“ Otočila jsem se na Jacoba, protože jsem se právě hrabala ve svých věcech.

„Dobře. Vypadáš vyčerpaně. Kdybys něco potřebovala, tak se ozvi.“ Mávlni mi na pozdrav bratr.

Spustila se mi rýma a ucpala mi nos. Dopoledne to ještě nebylo tak hrozné.

Hlava mi třeštila a já se raději zavrtila do postele, abych to zaspala. Byla jsem ráda, že mi přes den bylo ještě celkem dobře. Zapustila jsem své vnímání do svých myšlenek a pokoušela jsem se usnout. Určitě to bylo z toho, jak jsem

v noci šla jen v mikině. Byla to vážně blbost jít v tom počasí jen takhle na lehkou, teď jsem si musela vychutnat následky mého nočního útěku od Roberta. Někdo se mě jemně dotknul. Škubla jsem sebou.

„Neměla ses náhodou za mnou stavit?“ Pohládl mě jemně Rob.

„Jo, promiň. Byla jsem unavená.“ Rychle jsem se posadila.

„Spíš nemocná.“ Položil mi dlaň na krk. Palcem mi přešel po bradě. Když jsem se nadechovala, trochu to ve mně zachrčelo.

„Nic mi není, jen se potřebuju trochu vyspat.“ Zamračila jsem se rozespale a promnula jsem si oči.

„Vždyť úplně hoříš.“ Podal mi teploměr.

„Říkám ti, že si potřebuju jen odpočnout.“ Odtáhla jsem se od něho.

„Neodmlouvej.“ Řekl mi klidně Robert. Přitáhla jsem si deku až pod bradu a mlčky na něj hleděla. „Dopovat tě sedativy mě vážně nebaví.“

„V tom případě, jsou támhle dveře.“ Lehla jsem si k němu zády. „Potřebuju se vyspat.“

„Jak chceš.“ Otevřel si kufřík na volném stole. „Jsi vážně tvrdohlavá.“ Sebral mi deku. Přetáhla jsem si přes hlavu polštář. Chvilku bylo ticho a já zase začala usínat. Ani jsem se ho nezeptala, odkud věděl, že jsme zpět. Musel potkat Jacoba nebo Vicky.

„Au.“ Vyjekla jsem, když mi do zad zajela jehla. „Jdi pryč.“ Stáhla jsem si polštář z hlavy a hodila ho po něm.

„Oblékni se.“ Hodil po mě kabát. Nohy jsem měla studené a bez deky mi začala být zima.

„Já nikam nejdu.“ Vstala jsem rozrušená. Ve skříni jsem našla ještě jednu čistou košili a mikinu. Měla jsem pocit, jako bych byla želé, když jsem se zhroutila na zem. Dopadla jsem na sešitou dlaň. Přitiskla jsem si ruku k tělu, protože to bolelo. Všechno kolem mě se najednou rozmazalo.

Probudila jsem se na nemocničním lůžku. Tohle byl trochu šok. Netušila jsem, co se děje.

„Co to kurva.“ Snažila jsem se pohnout. Ruce jsem měla připoutané. V podpaží a v pase mě poutal silný popruh. Zima mi nebyla, ale takovéhle probuzení se mi zrovna nelíbilo. Do rukou jsem měla zabodané jehly s hadičkami. Prostor kolem mě byl jiný. Byla jsem vůbec tam, kde jsem čekala, že budu? Na holých nohách jsem cítila teplou deku. Kolem mě pípaly záhadné přístroje. Bylo mi zle, ale v těle jsem cítila sílu, jakou jsem u sebe nikdy nepocítila. Kdosi kolem mě prošel. Nemohla jsem se po prostoru kolem pořádně rozhlédnout. Slyšela jsem jen kroky kolem sebe. Nikdo nemluvil, nikdo se mě na nic neptal. Byla to jen chvilka, než jsem se zase ponořila do ticha a tmy.

Když jsem se znovu probudila, ležela jsem v posteli vedle Roberta. Byl to jen

sen, nebo se něco doopravdy stalo. Na ruce jsem měla drobné modřinky.

„Roberte? Jak, ne, co?“ Zatřásla jsem s ním. Byla jsem zmatená a nevěděla jsem, co se to dělo. Prohlížela jsem si svoje ruce. Obě dlaně byly zhojené. Byla jsem vyděšená, ale zároveň fascinovaná.

„Přijelo pár kravaťáků s papírem a na den tě odvezli. Vrátila ses jako znovuzrozená.“ Políbil mě na čelo. „Pochopil jsem, že podle výzkumů s tvojí krví ti aplikovali do těla nějaký bonusový materiál. Takže z tebe bude třeba Wolverin, nebo Catwoman.“ Snažil se mě trochu pobavit.

„Takže se mi to nezdálo. Tys je jen tak nechal?“ Otrásla jsem se při té krátké vzpomínce. To mě vyděsilo ještě víc. Uvnitř mě narůstala panika.

„Jsem zde malým pánem. Zavolám Perrymu, aby zjistil víc a snad tě to trochu uklidní. Stejně spát nebude.“ Přitáhl mě k sobě. Telefonát Perryho zjevně rozčílil. Některým věcem, které si sdělovali v latině jsem nerozuměla, což byl skoro celý telefonát.

„Takže?“ Položila jsem svou hlavu na Robovo rameno.

„Perry je dost vytočený. Takže úprava imunitního systému, rychlejší regenerační schopnosti, lepší vnímání. Uvidíš během pár dní, až se s tím organismus ztotožní. Super ženo.“ Políbil mě znovu Robert, jako by to nic nebylo.

Potřebovala jsem rozptýlení.

„Když už jsem tě vzbudila, co takhle si zajet na něco dobrého. Noční dobrodružství ve dvou.“ Celou místnost osvětlovalo jen pár světýlek elektroniky. Všude kolem byla ještě tma.

„Já bych o něčem věděl.“ Přejel mi rukou po boku.

„Abys nebyl ráno unavený.“ Přehodila jsem přes něho nohu.

„Tak si dám silný kafe.“ V jeho hlase zněla spokojenost. „Musím si tě užít než zmizím někde v Brazílii. Třeba si to ještě rozmyslíš.“ Kousl mě lehce do ucha.

„Tak ten abst'ák budu muset vydržet, dokud se nevrátíš.“ Zajela jsem mu prsty do vlasů. Když mě políbil, zalila mě vlna vzrušení.

Měla jsem pocit, jako bych k němu patřila. Byl to on, kdo mě dokázal potrestat nebo potěšit jediným pohledem. Mezi námi nebylo potřeba slov.

Ráno jsem se potichu rozloučila sladkým polibkem. Bylo celkem ještě brzy ráno.

V tělocvičně ještě nikdo nebyl. Byla jsem nabitá energií a optimismem. Trochu jsem se rozehrála. Jacob mě přepadl, když jsem skákala přes švihadlo.

„Máme práci.“ Ozval se Jacob.

„To ráda slyším. Po kom jdeme dnes?“ Protahovala jsem se.

„Lupič kouzelník.“ Poklepal na složku.

„Dobrá, tak za půl hodiny v jídelně?“ Přitáhla jsem si nohu k tělu.

„Může být.“ Souhlasil přikývnutím bratr.

Victorie jako zkušená čarodějka si připravovala nějaká drobnější kouzla.

„Kdo všechno jede?“ Podívala jsem se na všechny přítomné.

„Já, ty a dva strážníci. John a Edd.“ Ukázal na právě příchozí. Vicky vzala Jacoba za ruce. Potichu se rozeznělo její kouzlo, které vytvořilo štít na odrážení cizí magie. To samé udělala se strážníkem Eddem.

„Každé ráno chodí do kavárny tady na rohu ulice.“ Zakroužil mi prstem před nosem John na malou zapadlou kavárnu.

„Půjdu se podívat dovnitř. Mám ho vylákat?“ Zeptala jsem se, když jsme stály u černého Fordu.

„Stačí dát znamení. Posad'te se někam k oknu a dvakrát nenápadně zamávejte.“ Ukázal mi Edd, jaký mám dát signál.

„Dívejte se hlavně velmi dobře. Je to mistr převleků.“ Upozornil mě Edd.

„No nic, jdu se tam podívat.“ Přitáhla jsem si opasek kabátu. Nechala jsem je venku a vydala se do kavárny. V kapse mi cinkalo pár drobných. Při otevření dveří se rozezvnil malý zlatý zvoneček. Rozhlédla jsem se po volném místě. Moc lidí tu nebylo.

U okna vysedával mladý pár, který asi radši trávil čas všude jinde než ve škole. U dalšího stolu seděla rudovláska. Nervózně poťukávala prsty do stolu. Zřejmě na někoho čekala. Sedla jsem si na volné místo u okna. Když přišla servírka, objednala jsem si horký čaj a kousek borůvkového koláče.

Za chvíli přišel štíhlý opálený muž. Oči a nos odpovídali chlapíkovi z fotografie. Místo černých vlasů měl prošedivělé blond vlasy a místo hustého porostu na bradě byl čerstvě oholen. Poslala jsem echo Jacobovi.

Seděla jsem zády k rudovlásce, vmáčknutá do rohu a ležérně jsem si opřela nohu, jako by to místo bylo jen moje. Blond'ák si přisedl k ní. Začaly se o něčem bavit dokud k nim nepřišla servírka. U okna byla škvírka. Napadlo mě, že by se mohl jejich hovor třeba k něčemu hodit. Zapnula jsem na telefonu nahrávání a opatrně jsem ho pošoupla za sebe. Dvakrát jsem máchla rukou, abych dala klukům znamení, že hledaný je na místě. Mezi tím jsem pomalu uzobávala z koláče. Jejich hovoru jsem nerozuměla, protože se bavili jinou řečí. Přišlo mi, že se spolu baví španělsky.

Rudovláska se zvedla a odešla z kavárny. Nenápadně jsem se natáhla pro telefon, aby si toho nikdo nevšiml. Muž zůstal sám. Ohlédla jsem se na něj a věnovala mu koketný úsměv.

„Nechcete si přisednout?“ Zeptala jsem se, aby to vypadalo, že mě muž zaujal.

„Děkuji, ale jsem na odchodu.“ Opětoval mi úsměv. „Třeba se potkáme někdy příště.“

„To už jsem slyšela tolikrát.“ Odvrátila jsem se od něj s jízlivou poznámkou.

Muž na ni nereagoval, zvedl se a vyšel na vylidněnou ulici. To už se na něj pověsil Jacob. Dojedla jsem koláč, nechala na stole hrstku drobaků i s dýškem

a zmizela z kavárny.

O ulici dál už Jacob klečel na kouzelníkovi. Edd právě přijížděl s autem. Bratr měl situaci pevně pod kontrolou. John si přebral velení.

„Proti paralizéru se neubrání nikdo.“ Zasmál se Jacob a zastrkoval si nebezpečný předmět do kapsy.

„Potřebuji schopného tlumočníka.“ Zamávala jsem telefonem, když kouzelník zmizel z dohledu. „Snad z toho něco dostaneme.“

„Ty jsi ale hlavička.“ Pochválil mě bratr. „Takže, kdyby jste cokoliv potřebovali, víte, kde nás najdete.“ Vzal mě kolem pasu a odvedl pryč.

Po návratu domů jsme zkusili, jak se nahrávka povedla. Měli jsme s tím dost práce. Byla slyšet sotva polovina, ale i tak jsme měli nějaký materiál. Teo nám pomohl nahrávku přeložit.

„Takže máme jen malý kousek z velké skládky. Asi si budeme muset s kouzelníčkem ještě pokecat.“ Složila jsem hlavu do svých dlaní.

„Nebo najít tu rudovlásku.“ Doplnil mě Jacob.

„Joy třeba bude vědět něco, co my nevíme.“ Podrbal se mezi svými kudrlinami Teodor.

„Dobře, půjdeme tam s Vicky.“ Podíval se bratr na svou dívku.

„Třeba to má něco společného s tím útokem v Rusku. Pozeptám se u Niky.“ Zvedla jsem se.

„Dobrý nápad. Bohužel, teď jsme ve velkém nebezpečí všichni.“ Vzdychl si Jacob a stiskl Vicky ruku. Úkoly byly rozděny.

Všichni jsme se rozešli, každý se svým úkolem. Spočítala jsem si časový posun v Rusku a přemýšlela, jestli by mi třeba nemohl nějak poradit Kost'a. Spíš jsem s ním chtěla mluvit, než řešit opravdu velký problém, ale nesměla jsem zavrhnout pracovní povinnosti. Vzala jsem telefon a našla Kost'ovo číslo. Chvilí trvalo, než se někdo ozval.

„Nenapadlo mě, že bys mi volala.“ Ozvalo se místo pozdravu.

„Taky mě nenapadlo, že ti budu volat.“ Pousmála jsem se. „Ráda tě slyším.“

„Já tebe taky. Proč voláš?“ Kost'u hned napadlo, že nevolám jen z důvodu, že by se mi po něm zastesklo. Chvilku jsem přemýšlela, jak to zformulovat. „Tak vyklop, co se děje.“

„Dneska jsme sebrali jednoho kouzelníčka. Z jeho rozhovoru jsme zjistili, že se připravují útoky na sídla a ten v Rusku možná byl jeden z prvních.“ Přecházela jsem po svém malém pokoji.

„Zjistili jste ještě nějaké útoky?“ Zeptal se mě Kost'a Jeho tón hlasu se v několika málo vteřinách změnil. Bylo na místě dělat si starosti.

„Právě to zjišťujeme.“ Posadila jsem se na postel, protože už mě chození po pokoji přestalo bavit.

„Dobrá. Zavolám ti, až zjistím, co se děje u nás.“ Slíbil mi můj dobrý přítel.

„Pokus se, co nejdřív. Dávej na sebe pozor.“ Ukončila jsem hovor. V hlavě mi blesklo, Robert a jeho cesta do Brazílie. Musela jsem mu to rozmluvit. Pokud možno, tak okamžitě. Proběhla jsem celou halou a rychlým sprintem za Robem. Vtrhla jsem do ordinace, kde stál místo Roberta Perry.

„Kde je Robert?“ Funěla jsem, protože jsem běžela jako o život.

„Odjel, ale nechal mi tady pro tebe tuhle krabičku.“ Podal mi upír obrovskou krabici. Z jeho pohledu jsem poznala překvapení.

„Vrátí se ještě?“ Posadila jsem se na zem, protože jsem potřebovala nabrat dech.

„Zvedni se z té země. Ledviny máš jenom jedny a léčení zánětů je celkem nepříjemná věc. Jinak myslím, že se už nevrátí. Měl již sbaleno, když jsem přijel.“ Zakroutil Perry hlavou. Sklopila jsem oči k zemi a nechala jsem emocím volný průchod. „Stalo se něco?“ Nechápal.

„Totiž Rob a já! Vždyť to už je jedno. Je pryč.“ Rozplakala jsem jako puberťáčka, která přišla o svou první lásku. Což sice nebyla pravda, ale měla jsem takový pocit, jako by se mi najednou rozpadl celý svět.

„Už to chápu.“ Pousmál se konejšivě. „Na tuhle nemoc žádný lék nemám.“

„Jde o víc, než jen o náš vztah. Zkusím mu tu Brazílii rozmluvit.“ Zvedla jsem se.

„Co se sakra děje s tou Brazílií! Nejdřív mi tu udělají kravaťáci bordel a teď se děje co zas?“ Rozčílil se upír. „Přestávám to trochu chápat.“

„Zjistili jsme, že se na sídla připravují útoky, nikdo neví kde a kdy. Byla bych ráda, kdyby nikam neletěl a radši zůstal někde tady blízko.“ Utřela jsem si obličej.

„Neboj se, Rob se o sebe postará.“ Vytáhl mě za ruku. „Přeci jen už má dost zkušeností.“

„Když to nezkusím, budu mít černé svědomí.“ Vytáhla jsem z kapsy telefon. Vystřelila jsem ven jako blesk. Nepotřebovala jsem, aby mě někdo slyšel, kdybych se snad Robertovi dovolala.

Ze začátku nikdo telefon nebral, ale po chvíli se ozval Robertův hlas. Dost se mi ulevilo, když jsem ho uslyšela.

„Roberte kde jsi?“ Zeptala jsem se klidným vyrovnaným hlasem. Nehodlala jsem mu brečet do telefonu.

„Musel jsem už odjet. Zítra budu na cestě do Brazílie.“ Znělo to, jako by ho mrzelo, že už musí pryč.

„Nesmíš odletět.“ Posadila jsem se na studené schody.

„Tak polet' se mnou.“ Přemlouval mě Rob.

„Musím pracovat, dneska jsme se dozvěděli, že na nás chce někdo útočit a musíme zjistit víc.“ Odmítla jsem jeho nabídku.

„Dám na sebe pozor. Jestli se stane něco tady nebo tam, stejně tomu nezabráním.“ Jeho hlas byl tak vyrovnaný.

„Miluju tě, tak se mi prosím vrať.“ Zanaříkala jsem.

„Já tebe taky.“ Po těch slovech jsem raději zavěsila. Vrátila jsem se k Perrymu pro krabici.

„Už jsem si myslel, že si ji nevezmeš.“ Podal mi ji upír. Váhala jsem, jestli ji vůbec chci a jestli ji někdy budu chtít otevřít.

„Já ji otevírat nebudu, dokud se Robert nevrátí.“ Popotáhla jsem. Upír mi podal duchapřítomně kapesník.

„To může taky znamenat nikdy.“ Položil mi ruku na rameno. Jeho věta mě píchla u srdce. Znovu jsem popotáhla. Podívala jsem se na Perryho jako štěně, které zůstalo samo na dně krabice. Odklopila jsem víko.

Uvnitř byl kousek papírku na kterém bylo napsáno NAVŽDY TVŮJ ROB. Pod papírkem byla v rámečku černobílá skica. Byla jsem na ní já s Robertem. Vyvolalo to další masivní vlnu slz. Na dně krabice byly krásné černé šaty, zdobené korálky a krajkové rukavičky.

„To nejcennější ti mám předat přímo do rukou.“ Vytáhl z kapsy rudou krabičku. Přes slzy jsem skoro ani neviděla. Prsty se mi chvěly, když jsem zdobenou krabičku pomalu otvírala.

„Pro jedinou hvězdu na mém nebi.“ Bylo napsáno z druhé strany víčka . Nikdy jsem žádný drahý šperk nedostala. Byla to vzpomínka, která mi měla navždy připomínat náklonnost toho úžasného muže, kterého jsem měla možnost poznat.

„V životě jsem neviděl, že by Rob bral vztahy tak vážně. Jsi zřejmě první holka, se kterou to vážně myslel.“ Utrousil poznámku Perry.

„A možná taky poslední.“ Zavřela jsem krabičku.

Bylo mi mizerně. Zavřela jsem se se svým smutkem i vztekem do pokoje.

Krabici jsem odložila na stůl a zahrabala se pod deku. V tom mi zazvonil telefon.

„Ano Kost'ó?“ Přijala jsem hovor. Přítel chvíli mlčel.

„Co se stalo?“ Zeptal se.

„Mám jen trochu rýmu. Co jsi zjistil?“ Utřela jsem si nos, když jsem mu zalhala do telefonu.

„Útoků už bylo u nás víc. Jde o sdružení menších sekt. Pošlu k vám seznam a pár lidí, se kterými by jste si měli pokecat. Říkají si oficiálně OMS, organizace menších sekt. Samozřejmě nejde jenom o lidi, jsou v ní i démoni, upíři a lykani, kteří jsou proti režimu.“ Vysvětlil mi v rychlosti Kost'a.

„Podívám se na to.“ Broukla jsem do telefonu.

„A ještě něco, vzpomeň si, před čím jsem tě varoval.“ Dodal trochu jízlivě.

„Pro příště se poučím. Ahoj.“ Ťukla jsem do telefonu. S novými informacemi

jsem se vydala za ostatními.

„Už jsme si mysleli, že tě dnes neuvidíme.“ Rýpl si do mě Jacob.

„Na vtípky nemám náladu. Organizace menších sekt.“ Vychrlila jsem ze sebe, dokud sem měla všechno v hlavě. „Kost' a ti to pošle.“

„To je rychlost. Ještě něco ti řekl?“ Podíval se na mě spokojeně bratr.

„Mezikontinentální hovory jsou určitě dražší, než email.“ Přitáhla jsem si k sobě počítač.

„Nepostrádáte někdo krásné kamínkové boty na platformě?“ Přišla Vicky k nám.

„Prý jsou pro tebe.“ Postavila boty přede mě.

„Robert odjel bez rozloučení. Jistě to je další pokus o omluvu.“ Přitiskla jsem si krásné boty k hrudi.

„Vidíš Jacobe? Tohle je omluva.“ Dobírala si ho Victorie.

„Je to sice pěkné gesto, ale Roberta mi to nenahradí.“ Vzdychnula jsem si.

Chvilku jsem čekala na slíbený email. V poště bylo na posledních pár dnů hned několik souborů.

„Hele to je ta rudovláska z kavárny.“ Podívala jsem se na obrazovku počítače.

„Asi někdo pojede na výlet, kdo se přidá?“ Prohlédl si Jacob další fotografie.

„Já s tebou tentokrát nepojedu, asi bych mu dala pořádně do čenichu.“ Znovu jsem se zadívala na překrásné boty, které jsem odložila na klín.

„Nemyslel jsem přímo nás, ale Joy tam někoho se mnou jistě pošle, pokud to bude chtít zkusit po dobrém. Zítra máme práci tak jako tak. Dnes bych se rád zašel opít k Bennymu.“ Prozradil své úmysly Jacob s rebelským úsměvem.

„Potřebuji si vyčistit trochu hlavu.“

„Odcházím, mějte se. Mám toho pro dnešek dost.“ Pípla jsem s nataženou rukou na rozloučenou.

Celkem brzy jsem usnula. Ráno mě vzbudila příchozí zpráva na telefonu. Napsal mi ji Robert. Zvedlo mi to náladu, protože jsem věděla, že mu nic není.

„Dobré ráno, snad neruším.“ Objevil se Michael ve dveřích.

„Ne, pojd' dál.“ Pozvala jsem ho do pokoje. Mladíkovi oči se zastavily na otevřené krabici a botách.

„Ruční práce.“ Ocenil šaty. „Ty musel někdo platit zlatem.“

„Tohle je jakýsi způsob novodobé omluvy.“ Ušklíbla jsem se.

„To musel být opravdu velký prohřešek.“ Znalecky usoudil. „No, to je jedno. Něco jsem ti přivezl.“ Položil mi tašku na postel. Nakoukla jsem dovnitř.

„To jako vážně? To jsou flanelové košile s kostkami.“ Rozzářila jsem se.

„Líbí se ti?“ Přesvědčoval se Michael, jestli přivezl správné zboží.

„No to víš, že jo.“ Zabořila jsem nos do látky. „Řekni, co jsem ti dlužná?“

„Pracuji na kolekci a chybí mi ženský názor.“ Pousmál se.

„Večer ti se vším pomůžu.“ Slíbila jsem. Potřebovala jsem rozptýlení a tohle

bylo to nejlepší.

Přemýšlela jsem, jestli zavolat Robertovi nebo ne. Nakonec jsem usoudila, že bude lepší mu nevolat. Kdyby chtěl, zavolal by sám. Stejně kdesi uvnitř jsem si hrozně moc přála, aby zavolal alespoň na chvíličku. Pořád jsem jedním očkem sledovala telefon, dokud se nerozsvítí.

Nevydržela jsem to, prostě jsem mu musela zavolat.

„Ahoj.“ Ozval se Robert.

„Ahoj.“ Nastala ta situace, kdy jsem mu chtěla říct naprosto všechno, ale zůstala jsem mlčet, protože jsem nevěděla, kde začít.

„Už jsi sbalený na cestu do Brazílie?“ Začala jsem neutrálním hovorem.

„Jo, ale něco jsem si přeci jen zapomněl.“ Slyšela jsem, jak se snaží být vtipný.

„A je to něco důležitého? Třeba bych ti to mohla poslat.“ Kousla jsem se do rtu.

„Tak se sbal a nasedni na první taxík na letiště.“ Věděl, že to neudělám a cítila jsem v jeho slovech spoustu hořkosti.

„Je mi to hrozně líto, ale nemůžu. Skus ten let alespoň odsunout o pár dní. Je to nebezpečné. Bože! Proč zrovna my!“ Zalily se mi oči slzami. Slyšela jsem z druhé strany popotáhnutí.

„V životě mě takhle nic nedostalo do kolem. Jsem do tebe blázen. Hned, jak bude možnost, vrátím se nebo prostě sedneš na letadlo a přiletíš.“ Popotáhl ještě jednou. Prožíval své emoce stejně jako já ty svoje. „Brzy se ozvu už musím jít.“ Ukončil hovor dřív než jsem se s v ním stihla rozloučit. Nemohla jsem ho varovat před OMS.

V poledne mě čekalo seznámení s alfou místních vlkodlaků. Jacob mě přesvědčoval, abych z toho nebyla nervózní. Ale moc se mu to nedařilo. Neměla jsem ani vhodné oblečení na takovou událost. Měla jsem skříň skoro poloprázdnou.

David se živil jako právník. Byl velice úspěšný a v jeho smečce byla spousta dalších šikovných lidí. Bylo v zájmu nás obou se v těchto nepokojích navzájem poznat.

Jacob mě vzal do restaurace pro hodně bohaté lidi, což značilo, že si alfa zřejmě potrpěl na luxus. Když jsem uviděla muže kolem pětatřicítky v drahém obleku, hned jsem věděla, že je to on. Ostré, tvrdé rysy lemovaly delší hnědé sestříhané vlasy. Muž vstal a podal nám ruku. Jeho stisk byl silný, ale decentní. Zřejmě v tom měl praxi z práce s klienty.

„Posaďte se.“ Odtáhl mou židli jako pravý gentleman.

„Děkuji.“ Uvelebila jsem se.

„Dlouho jsme se neviděli.“ Usadil se i David.

„Ano, budeme to muset všechno probrat u sklenky burbonu.“ Všimla jsem si, že je Jacob v pozoru.

„Kde jsi našel takovou pěknou slečinku?“ Prohlédl si mě vlkodlak se značným zájmem. „Taková by se vyjímalala v mé smečce.“

„Beru to jako kompliment, jen jsem nečekala nic tak velkolepého. Jistě bych si vzala něco vhodnějšího, kdybych to věděla.“ Podívala jsem se na svoje decentní oblečení. Bílá košile pod černými šaty, vypadala jsem v tom dost zakřiknutě.

„Myslím, že se nemáte za co stydět. Ani některé z mých sekretářek nevypadají tak úchvatně jako Vy. Jen drobný šperk na vašem hrdle by doplnil tu krásu.“

Dodal muž. Cítila jsem, jak se v závalu jelo lichotek trochu červenám.

„Myslím, že bychom mohli odbourat to neosobní vykání.“ Navrhla jsem Davidovi.

„Souhlasím. Jsem alfa, David. Vůdce smečky nočních hlídačů.“ Podal mi znovu ruku.

„Jsem Aida. Obyčejný člověk.“ Přijala jsem jeho ruku.

„Jak už jsem říkal, byla by z tebe krásná lykanka.“ Pousmál se. Jeho lichotky přecházeli v decentní koketování.

„Za chvíli bych ti lezla krkem.“ Oplatila jsem mu úsměv. Objednali jsme si jídlo. Po společném obědě jsme se vrátili k práci.

„Stala se nepříjemná situace a potřebovali bychom pomoc vaší smečky.“ Přешel bratr rovnou k věci.

„Jak bychom mohli pomoci?“ Usrkl si David červeného vína.

„Slyšel jsi někdy o OMS?“ Zeptal se Jacob.

„Něco málo ano. Sdružují se tam vlci, kteří nespádají pod žádnou smečku.“ Zavrčel vlkodlak. Zřejmě mu to nebylo po chuti. Smečky neměly rádi tyhle volně žijící vlky.

„Je to proti zákonům lykanů.“ Vysvětlil mi bratr.

„Něco málo o vlčích vím. Je možné, že s nimi některé smečky spolupracují?“ Mozek mi šrotoval poslední dostupné informace, které jsem při svém pátrání zjistila.

„To opravdu nevím. Samozřejmě zavolám Pierovi, jestli se k němu něco nedoneslo.“ Ujistil nás David. „Pověřím Ellu, aby prověřila veškeré kontakty, které máme.“

„Děkuji za spolupráci.“ Zamíchal si Jacob kávu.

„Doufám, že se zítra objevíte na mém večírku. Probrali bychom zbytek této záležitosti.“ Navrhl vlk. Jacob souhlasně přikývl.

Seděli jsme v autě a jeli zpět domů. „Co se na takovou sešlost vůbec nosí?“

„Myslíš jako oblečení? Zeptej se Vicky. Půjde zítra s námi.“ Přeradil bratr. „Ale nedělej si s tím zbytečné starosti. David má ve zvyku předcházet takovýmhle kalamitám.“ Jacob se pousmál.

Nechápala jsem jeho odpověď, ale dál jsem se nevyptávala. Jistě to brzy

pochopím.

Stavila jsem se na chvíli za Michaelem, než jsem se znovu ponořila do pracovního nasazení. Chvilka relaxace mi rozhodně prospěla. Zrovna mu přivezli několik metrů nových látek.

„Podívej se, zrovna jsem pořídil nový program.“ Pustil mě ke svému počítači.

„Jak to funguje?“ Dívala jsem se na ikony vedle jeho skici.

„Tady to buď neskenuješ nebo použiješ přídavné zařízení na malování a už to jede.“ Vytiskl si právě dokončený návrh. „Samozřejmě jsou i lepší programy, ale tohle mi bohatě stačí.“

„Až budu mít čas, něco ti přinesu. Ale kreslím zatím stále rukou. Tyhle věci jsou pro mě trochu děsivé, protože by mi dlouho trvalo, než bych se s tím naučila.“

Michael se na mě podíval.

„Uvidíš, za jedno odpoledne se všechno naučíš.“ Znělo to od něho dost přesvědčivě.

Bylo na čase se vrátit zase k práci. Na obdivování techniky moderního světa jsem si musela udělat čas jindy.

Pročítala jsem složky znovu a znovu. Hledala jsem jakoukoliv nitku, která by nás posunula dál. Unavená hlava mi spadla na ruku. Přemlouvala jsem sama sebe, abych se vrátila k práci, vždyť to možná zachrání Roberta, jestli se dostane do nějakého problému. Nakonec jsem si udělala extra silnou přeslazenou kávu, abych znovu nastartovala mozek. Když jsem začala hltat odporně chutnající nápoj, vybavil se mi Robertův nesouhlasný pohled.

Na řadu přišli všechny další informace, které vyšťourali v Rusku. Bylo to dílo jedné skupiny, ale bez dalších vodítek.

Co bude následovat? Neměla jsem ani představu o tom, co by se mohlo stát.

Usnula jsem k ránu rozvalená na stole vedle svého počítače.

„Vstávej.“ Zatřásl se mnou Teo. „Běž se vyspat.“

Podívala jsem se kolem sebe. Obrazovka mého počítače byla černá. Nikdo jiný v místnosti nebyl. Sbalila jsem rozespálá počítač, podívala se na Teodora s naprosto připitomělým výrazem a odešla jsem.

Kapitola 7.

„Hodláš spát celý den?“ Postavila se do dveří Vicky. Převalila jsem se na druhý bok. Pod polštářem jsem nahmatala telefon.

„Snad bys mi mohla dát ještě chvílku, ne?“ Podívala jsem se na hodiny.

„Ani minutu. Vstávej, čeká na nás Michael.“ Přišla až ke mně. Drobná ruka mě tahala za nohu. Přišlo mi to trochu srandovní a taky to trochu lechtalo.

„No jo, už jdu.“ Odhodila jsem deku stranou. Musela jsem si dát vlahou sprchu, abych se probudila.

Michael mezi tou hromadou látek a různých dalších věcí nebyl skoro vidět. Oči mu radostí svítily, jako by viděl poklady ze všech různých koutů světa.

„Promiň za upřímnost, ale vypadáš hrozně.“ Mrknul po mě přítel. Světlé přírodní melírky se mu zaleskly ve tmavých dokonale upravených vlasech.

„Hodně pracuji a málo spím.“ Prohrábla jsem si neučesané vlasy. Stále byly rovné, i když jsem je neupravovala. Brala jsem to v tu chvíli jako malou výhodu, že alespoň moje vlasy nevypadají tak příšerně.

„Na povídání bude ještě času dost.“ Přerušila nás Victorie. „Michaeli jakou barvu bys vybral?“ Přešla k šatům na ramínkách.

„Temně rudou.“ Ukázal na šaty vedle zrcadla. Rudý lesklý satén byl zdobený perlami.

„To je přesně ono. Michaeli si nejlepší.“ Chytila ho za ramena Victorie. „A tuším, že k tomu máš i perleťové boty.“ Šibalsky se usmála.

V životě by mě nenapadlo, co všechno si rády ženy nechají od čarodějek maličko vylepšit. Michael s Vicky se spokojeně usmívali, když mě vyslali na cestu k Davidovi, který pro mě poslal svého, prý nejlepšího řidiče. Nebyla jsem si zcela jistá, jestli cestovat sama do doupěte plného lykanů, je ten nejlepší nápad. Připadala jsem si jako princezna, když jsem nasedala do vozu.

Něco uvnitř mě, s tím podivným pocitem trémy smíšené s obavami, zároveň vyvolávalo i zvědavost, která voněla touhou po poznání dalšího tajemství nového světa. Bílý kabátek s umělou kožešinou mě hřál, dokud nevystoupil řidič. Jako správně vychovaný gentleman mi otevřel dveře od vozu.

Překročila jsem práh krásné vily, kterou zdobily snad tony naleštěného mramoru.

Rozhlédla jsem se kolem, jestli nenajdu nějakou vlídnou, sympatickou tvář k seznámení. Čekat někde v ústraní na Jacoba se mi moc nechtělo a především jsem si chtěla zkrátit to čekání na ostatní. Boty nebyly prošlápnuté a chodit v tlačících nepohodlných lodičkách nebylo zrovna to pravé, po čem bych toužila.

I přes to, každý krok, který jsem udělala, se rozléhal po dlouhé chodbě. Šla jsem jistě bez většího zaškobrtnutí nebo přešlapu. Victorie byla přeborník ve fíglech s vlasy. Drobná čelenka s několika perlami a pár dobře schovaných gumiček ze mě udělalo dámu, která by se nemusela stydět ani mezi středověkou smetánku, jen by mi chyběl asi korzet. Teď mi rozhodně nechyběl. I tak jsem si připadala v šatech trochu jako sardinka. Moje úvahy zahrnaly černé nežádoucí myšlenky.

Smetanové doplňky zjemňovaly tmavou barvu mých šatů. Stáhla jsem se do volného koutku v hale, protože jsem nenarazila na nikoho, kdo by mi padl do oka. Vytáhla jsem z kabelky telefon a podívala se na hodiny.

„To je to tak hrozné, že sleduješ hodiny?“ Připlížil se ke mně mladík v mém věku.

„Ale ne, jen jsem na takovéhle sešlosti poprvé.“ Otočila jsem se, abych si mladíka prohlédla. S faktem, že jsem víc jak o hlavu menší než mladý muž, který mě oslovil, jsem byla trochu nejistá z této konverzace.

„Táta si na tohle potrpí, ale většinou to bývá příšerná nuda.“ Podíval se pomalu kolem na všechny přítomné. Vypadal, že nestojí o to, aby náš rozhovor někdo slyšel. Možná se jen chtěl před někým ztratit v davu.

„To jsem nevěděla, že David je tvůj táta. Při obědě se nepochlubil, že má děti.“ Odvrátila jsem od mladíka tvář. Tmavé havraní vlasy měl sčesané na patku.

„Proč by se měl chlubit několika nepovedenými zlobivými štěňaty?“ Přimhouřil oči, jako by někoho mezi všemi přítomnými hledal.

„Dost mi u oběda lichotil. Ze tvé odpovědi jsem pochopila, že vás je asi víc, že?“ Vydedukovala jsem z krátké konverzace, že si mě možná vybral záměrně.

„Proč jsi přišel právě ke mně?“ Má zvědavost se pomalu drala ven.

„Nevím, vždycky mě to táhne k lidem, kteří jsou odlišní od davu.“ Řekl, jako by se nic nedělo. „Nalevo je bruneta se zlatou korunkou, to je moje máma Ester, vedle ní je drobnější dívka, moje sestra Laura. Ve stříbrném obleku a zelené košili je můj starší bratr Alan, Albert s Nigelem se skrývají někde po domě, aby nemuseli být tady a já jsem William, ale všichni mi říkají Will.“ Ani jednou se nepodíval směrem k osobě, o které mluvil a přes to jsem věděla, kam se mám dívat, protože se členové jeho rodiny nedali přehlédnout. Nedostala jsem však odpověď na svou otázku.

„Jsem Aida, adoptoval si mě do rodiny Jacob. Měl by tu každou chvíli být.“

Zachovala jsem neutrální hovor o ničem důležitém.

„Dobrá, zkrátíme si čekání na spásu krátkým tancem?“ Chytil mě za ruku, aniž by čekal na mou odpověď. Šel velmi pomalu, jako by si uvědomoval, jak obtížné je kráčet na podpatcích. „Otec se zmínil, že by ses hodila do smečky. Myslel jsem si, že si dělá legraci. Ale zřejmě stojí o velmi dobrý první dojem, když pro tebe poslal svého nejoblíbenějšího řidiče.“ Zlehka mě uchopil za druhou ruku.

„Severský světlý typ, přírodní blondýna. Jak bys asi vypadala ve vlčí podobě?“

„Nemám tušení.“ Omylem jsem mu lehce přišlápla špičku naleštěné obuvi.

„Neumím moc tančit.“ Varovala jsem ho, když jsme se vmísili mezi ostatní tančící páry. „Odposlouchávat a šmírovat se nemá.“ Cukly mi koutky lehce nahoru v decentní úsměv.

„Stačí jen dobře poslouchat.“ Sklonil ke mně hlavu. Jeho oči měli barvu oblohy. Ke svému věku měl cekem kořenitou vůni. Čekala bych spíš něco energického a svěžího.

„No jo, že se vůbec divím, když jsem ve vlčím doupěti.“ Stiskla jsem pevně jeho dlaň.

„Můj stisk by ti rozdrtil ruku, kdybych trochu pevněji zmáčkł.“ Přejel mi palcem po hřbetu ruky. Brala jsem to jako varování, že si s vlky není radno zahrávat.

„Změňme téma, co tě zajímá.“

„Všechno, čemu nerozumím. Co děláš, když je tvůj táta právník. Jistě máš

nějakou stejně ušlechtilou práci jako David.“ Trochu jsem si ho dobírala.

„Specialista na počítače. Šifrování a luštění je zase moje záliba. Mohl bych se ti podívat třeba dnes večer do počítače, nebo se ti dostat do telefonu. A nedobírej si mě, vlci to nemají rádi.“ Zamračil se na mě s ironickým úsměvem. Jeho obličej mě donutil k dalšímu úsměvu. „I když tě znám sotva pár minut, dovolil jsem si povšimnout, jak hezky se usmíváš.“ Pustila jsem jeho ruku a přešla na stranu. Trochu mě to vyvedlo z míry. Tenhle mladý vlk se právě pokusil o flirt. Neměla jsem zrovna náladu na nějaké milostné signály.

Vehnala se mi při tom slza do oka, protože jsem si vzpomněla na Roberta. Rozmázla jsem slzu po tváři. Veškeré pocity se ve mně točily jako mohutné tornádo, které se mi snaží rozervat srdce všemi těmi krásnými vzpomínkami. Will mi položil ruku na rameno. „Něco se stalo?“

„Ne, jen bych si dala něco k pití.“ Svou lež jsem doplnila chabým úsměvem. Přesunuli jsme se k baru, u kterého stál David. Alfa se dokonale staral o pohodlí svých hostů.

„Co budeš pít?“ Opřel se o bar Davidův syn.

„Něco sladkého s ovocem by mohlo být.“ Vytáhla jsem balíček kapesníčků a ještě jednou jsem si otřela tvář od slzy. Will se naklonil k barmanovi a něco mu šeptl.

„Tak malý moment.“ Mávl mi prstem před nosem, to gesto mi přišlo trochu komické. Mladý vlk sršel vtípem a osobním kouzlem, i přes svůj původ. „Už se na tom pracuje.“

David se otočil, když uslyšel Willův hlas.

„Davide, je to tu báječné.“ Zvolila jsem vhodnou větu, abych změnila téma předchozích několika minut s mladým vlkem. Sice jsem byla opravdu otrávená, ale všude kolem to vypadalo kouzelně. Samozřejmě polichotit hostiteli nebyl špatný tah, abych navázala dobré vztahy.

„Doufám, že tě můj syn nenudí.“ Objal mě kolem ramen a naznačil polibek na tvář.

„Nikoliv, právě naopak.“ Ohlédla jsem se po Willovi. „Už se tu objevil Jacob?“

„Právě s Viktorií dorazili. Wille, neudělej mi ostudu. Musím jít přivítat fae.“

Mrknul na syna a pokračoval k houfku výborně vypadajících žen. Will se za ním chvilku díval s otráveným výrazem.

„Tvůj táta si umí vybírat společnost.“ Sklidil David můj obdiv.

„Kdybys viděla fae ve své skutečné podobě, moc sexy by ti nepřípadali.“

Ušklíbl se na mě Will. Barman před nás postavil dvě nazdobené sklenice. Moje byla barevná. Místo ledu bylo uvnitř zmrzlé ovoce. Živá hudba začala hrát pomalou skladbu, která se zcela hodila jako doplněk pro klábosení. Jacobův pohled mě konečně našel a já si přišla zachráněná v tomhle neznámém

shromáždění všech různých bytostí. Když vykročil mým směrem, trochu se mi ulevilo. Můj úsměv se proměnil v upřímný a uvolněný výraz.

„Ty patříš k Jacobovi?“ Přiblížil se ke mně drobným krůčkem vlk.

„Je to můj adoptivní bratr. Už jsem se o tom zmiňovala.“ Willovo překvapení vystřídal pocit úlevy. Zřejmě to před tím pochopil jinak.

„Už jsem si myslel, že se pokouším sbalit tvou holku. Dlouho jsme se neviděli.“ Rozesmál se vlk a podal Jacobovi přátelsky ruku. Za chvíli se za bratrem objevila Vicky. Duhové vlasy měla skryté pod elegantním kloboučkem. Šaty pomněnkové barvy jí neskutečně slušely.

„Victorie smím tu provést sestru, aby se seznámila s těmi důležitějšími lidmi?“ Přikrčil se Jacob ke své přítelkyni a políbil ji na tvář.

„Ale zajisté, Willa jistě moje společnost neurazí.“ Obdařila nás krásným úsměvem. Bylo vidět, že Vicky perfektně ovládá mluvu v takovéhle společnosti. Jacob mi představil dvě fae. Z rozhovoru mezi nimi a Jacobem jsem si všimla, že si dával velký pozor na výběr slov. Zřejmě byly obě velmi mocné. Raději jsem se do hovoru moc nezapojovala a učila se, jak správně s takovými bytostmi jednat. Když zdlouhavé představování skončilo, vrátili jsme se zpět k baru.

„Doufám, že je takhle pohromadě už nikdy nepotkám. Pamatuji si sotva třetinu bytostí, které si mi představil.“ Zanaříkala jsem. Některé dokonce měli mnoho titulů ke svému jménu.

„Neboj, párkrát s nimi budeš muset jednat a časem si zapamatuješ, kdo je kdo.“ Povzbudil mě bratr. „Trochu rozptýlení ti neuškodí. Až se trochu uvolní atmosféra, promluvím si s Davidem.“ Mluvil mi do ucha. Jeho oči projely houfky lidí kolem. „Dávej na sebe pozor.“

Naše pohledy se střetly. Bez vyptávání jsem přikývla, protože mi bylo jasné, že se zde může objevit kdokoliv. „Kdyby se cokoliv dělo, stačí mi zpráva a já si tě najdu.“ Koutky mu poskočili do spokojeného úsměvu. Will ke mně přistoupil a přenechal Vicky zase mému bratrovi.

„Vezmu tě do V.I.P. části. Trochu si užijeme zábavy.“ Zablýskly se na mě Willovy krásné bílé zuby. Gentleman mi nabídl svou paži. Zaváhala jsem, ale nakonec jsem nabídku přijala. Prošli jsme mezi přítomnými do patra. „Tady je to monhem zábavnější.“ Otevřel mi dveře do celkem velkého pokoje. Byl tu malý bar obsypaný mladými lidmi. Kolem zněla příjemná hudba, kterou jsem znala z rádia. Známé písničky, mladí lidé a celkově to všechno kolem mi pomohlo nabrat ten správný pozitivní impuls.

„Jak to, že takový randál není dole slyšet?“ Zeptala jsem se překvapeně.

„Musíš umět ta správná kouzla.“ Došel se mnou až k baru. „Jediné kouzlo, které neumím je opravit zlomené srdce.“ Skryla jsem si obličej do dlaně. Asi jsem byla dost průhledná. Nemaskovala jsem své rozbité srdce, ale ani jsem ho

nedávala na obdiv.

Všechn ten klid, který se ve mně před chvilkou rozlil, najednou byl zase pryč. Do očí se mi nahruly slzy. Všechny ty myšlenky a vzpomínky mě drtily jako obrovský balvan. Ruce se mi zabořily do vlasů, čímž jsem si jistě pokazila účes. Prameny vlasů mi spadly k ramenům. Nahrnula jsem je zpět a stáhla gumičkou. Byla jsem v rozpacích a neměla jsem možnost se s tím schovat někde v koutku. Will na mě hleděl s až moc klidným výrazem. Oči jsem však zase rychle odvrátila, když jsem vytahovala papírový kapesníček.

„Tohle je moje soukromá záležitost.“ Kousla jsem se do rtu.

„No tak.“ Přitáhl mě do své náruče. „Neber to vážně.“ Zahrnulo mě příjemné teplo jeho rukou na chladných pažích. „I kdybys měla chlapů plnou postel, s každým zažiješ něco krásného, co v tobě navždy zůstane.“ Z očí mi unikly další obrovské slzy.

„Budu se snažit být dost pod vlivem, abych nekazila ostatním zábavu. Budeme se bavit a pít.“ Dotáhla jsem pro změnu já Willa k baru.

Seděli jsme u baru. Měla jsem ve sklenici spoustu ledu a míchala s nimi silným barevným brčkem.

„Co se tak hrozného mohlo stát, že bys z toho byla takhle odrovnaná?“ Utrousil Will.

„Narychlo mi odjel přítel. Musel pracovně do Brazílie. Nestihli jsme se ani rozloučit, říct si, co bude dál a tak dále.“ Shrnula jsem to do zkrácené verze.

„Koupíš letenku a můžeš letět.“ Nechápal mladík, co je na tom tak hrozného.

„Já mám práci tady. Především ten jeho odjez do Brazílie mi přijde dost nebezpečný vzhledem k situaci v poslední době. Víš co? Nebudeme se o tom bavit.“ Nevěděla jsem, jak moc se Willovi dá věřit a co mu mohu prozradit.

„Všiml jsem si, že jsi příšerně zvědavá.“ Mrknul po mě mladý vlk.

„Mám ráda nedořešené otázky, které začínají proč a jak. Taky hodně čtu a sháním si informace.“ Napila jsem se. Will se na mě podíval a já se rozesmála.

„Co je?“ Obrátil před sebou ruce dlaněmi vzhůru, protože mu jeho gest vtipné nepřišlo.

„Asi mám moc vypito a je moc pozdě.“ Ještě chvíli jsme si jen tak povídali.

Byla jsem už unavená a poměrně i opilá. „Myslím, že bych měla zavolat Jacobovi, jestli by mě někdo mohl odvést domů.“

„Stále ještě nevím o tobě spoustu věcí, teď nemůžeš odejít!“ Pronesl tónem obrovského nadšení.

„Ze mě už nic rozumného nevypadne.“ Zakroutila jsem nesouhlasně hlavou. Oba dva jsme se rozesmáli. Můj pohled sklouzl k zemi na krásné světlé lodičky.

„Koukej se na mě, ne na zem.“ Přísně se na mě podíval, když mi prstem tlačil bradu vzhůru. Jeho ukazovák se přemístil k mému spodnímu rtu.

„Okamžitě zapomeň na to, co se ti honí v hlavě.“ Ucukla jsem stranou. Will vstal a postavil se přímo přede mě. Ucítla jsem jemnou karamelovou chuť. Nedokázala jsem uniknout jeho polibku. Jeho rty byly jemné jako květy čerstvě rozkvetlé růže. Jeho vůně mi připomínala červnové slunečné ráno, plné voňavých květin. Tohle nebyl jeho parfém, ale vůně jeho osobnosti.

„Jeden tanec, prosím.“ Vzal mě za dlaně. Nechala jsem se pomalu vést na pomalejší melodický rytmus. Prsty se mi zabořil do vlasů a stáhl mi gumičku z vlasů. Byly jsme tak blízko u sebe.

„Vrať mi tu gumičku.“ Zavrčela jsem.

Will se na mně podíval. „Máš moc krásné vlasy, nepotřebuješ ji.“

„Dobrá, ale pak mi ji dáš.“ Zkusila jsem vyjednávat.

„Máš jich určitě spoustu. Jednu si snad na památku nechat můžu.“ Věnoval mi jeden ze svých dokonalých úsměvů. Pohlédla jsem na okno za ním. Začalo velmi rychle omrzat. Will se otočil směrem, kterým se upíral můj pohled, protože jsem se zastavila.

„Jděte pryč.“ Zahřměl můj hlas než se tabulky oken začaly sypat po místnosti. Rukou jsem si stihla skrýt obličej. Všichni jen ustoupili od oken a čekali, co bude pokračovat. Normální lidi by se hnali už ke dveřím.

„Teče ti krev.“ Podíval se Will na škrábanec na mém rameni.

„To bude dobrý, ale měli by jsme se všichni přesunout dolů.“ Oklepala jsem ze sebe zbytky střeptů.

„Ty víš, co se děje?“ Zeptal se mě mladý vlk.

„Tuším, že ano.“ Přikývla jsem. Stále jsem těkala pohledem k oknům, připravena na cokoli. „Kolik tady je vůdců smeček a vysoce postavených lidí a ostatních bytostí?“ Touhle otázkou se vše vysvětlovalo. „Že mě to nenapadlo dřív.“ Plácla jsem si dlaní do čela. Oba jsme vystřízlivěli šokem. Teď bylo potřeba jednat. U dveří už stála Laura. Očima hledala své bratry.

Prostorem se ozvalo zavítí. Do místnosti z chodby vběhli dva obrovití vlci. Will je okamžitě poznal. Byly z jeho smečky. „Jdi za Jacobem.“ Mladík byl rozhodnutý zůstat po boku své vlčí rodiny. Chlad se rychle táhl místnostmi. Na chodbě jsem už viděla Vicky s Jacobem.

„Venku jsou vlci a nekromant. Upíry si myslím, že zvládneme.“ Podal mi bratr do ruky zbraň.

„Je v ní jen dřevo.“ Rozhlédl se kolem.

„Víc toho nemáš?“ Vzala jsem si od něho zbraň.

„Je toho tady spousta, Davidova manželka ráda nakupuje.“ Ušklíbl se. „Je to jen provokace.“

„Beru na vědomí.“ Kývla jsem.

„Je nás tu moc.“ Jacobovo sebevědomí jsem v ten moment chtěla mít. „Nemají

šanci.“

„Jo plný dům, jen škrtnout sirkou.“ Nechápatě jsem se na něho podívala, když se první ohnivá koule prolétla chodbou a podpálila závěsy. Jako bych to jedinou větou přivolala. „Jestli se rozutečou ven jako splašené ovce, bude to mít katastrofální následky.“ Dodala jsem. To už jsem uviděla další vlky. Tvořili jakousi formaci dohromady s ostatními. Najednou bylo vidět, že mezi hosty je spousta čarodějnic. Jedna právě využívala vodní element k uhašení ohně. Vzduch se začal plnit jiskřivou energií. První skupina vlků vyběhla do noci. Se shora se vlci postupně stahovali s hosty. Vicky mi trhla za látku šatů. Najednou mi šaty končili nad koleny.

„To je kouzlo, co? Michael by nepřežil, kdyby se těm šatům něco stalo. Vezmi si kabát.“ Podala mi ho Vicky, když si všimla, jak se třesu zimou. Ucítla jsem studený čumák. Byl to Will. Šedočerný krásný měkoučký kožich se mi otřel o nohu.

„Victorie, můžeme jim.“ Přikývl Jacob. V jeho očích zableskly zelenomodré plameny. Uviděla jsem modrozelenou mlhu, jak se jejich síly mísily. Ucítla jsem další příval energie. Kolem mě se rozprostírala bílá magická mlha. Neměla jsem tušení, kdo ji seslal.

Will zakňučel. V sobě jsem se pokoušela vyvolat alespoň něco užitečného. Ruce se mi rozlétli, jako bych mlhou chtěla plavat. Myšlenkou jsem začala tahat mlhu k sobě, jako nějaký vysavač. Cítla jsem před sebou rozptylující se cizí magii. Postupně jsem ji pohltila do sebe. Za mnou už se houfovala banda čarodějek. Všichni jsme čekali, co bude následovat.

Z oken před námi se pomalu plahočila prohnílá těla mrtvol. Ten příšerný zápach byl nesnesitelný. Čarodějky už splétali dohromady svou magii. Několik fae se mezi námi mihlo. Začali jsme se stahovat na chodbu.

„Wille, hodilo by se něco dlouhého. Třeba koště.“ Odvrátila jsem pohled na hnijící mrtvoly.

„Chtělo by to alespoň stínovou čarodějku.“ Ozvalo se za mnou.

„Dámy už se ženu.“ Ozval se mužský hlas za mnou. Několik čarodějek se překvapeně ohlédlo. „Kdo řekl, že stínovou magii mohou používat jenom ženy.“ Žertoval pohublý lehce prošedivělý čaroděj. Hodil po mě dlouhou násadu, která opravdu vypadala jako od koštěte.

„Trochu pohněte s tím woodoo.“ Okřikla jsem ho. Mrtvoly už byly jenom pár metrů od nás. Několik čarodějnic pozvedlo ruce. Slabý šepot postupně sílil, až jsem neslyšela nic jiného, než shluk hlasů. Stále mě udivovalo, že někteří používali latinu a někteří různé jazyky, kterým bych ani ve snu nerozuměla. Energetický proud se rozlil všude kolem jako voda z protrhnuté hráze. Magické bytosti byly jako zvířata v encyklopedii. Jeden druh má stovky poddruhů, které

jsem dosud neznala. Na obdivování nebyl čas.

Některá pomalu se rozkládající těla zpomalila, některá se začala rozpadat. I přes to se některé dál přibližovali.

„Tak jdeme na to.“ Vyzula jsem podpatky. Pod nohama jsem ucítila studenou podlahu. Mezi námi proběhli další vlci, ke kterým se přidal i Will. Hrozné zuby rozervávaly zbytky masa na hnijících tělech. Na všechny mrtvolky nestačili.

Další čarodějnice sesílaly svá kouzla. Pár mrtvol se přestaly hýbat, což nám dávalo alespoň nějaký čas. Ke mně se přidala mladá dívka s mačetou v ruce.

„Jdeme na věc.“ Usmála se na mě. Přišlo mi, že to brala jako počítačovou hru v reálném provedení. Rozhodně jí energie nechyběla.

„Hodilo by se mi taky něco ostřejšího.“ Oplatila jsem úsměv.

„Trochu je pomorduj a já jim budu sekat hlavy.“ Pustila se s mačetou mezi vlky.

„Musíme spolupracovat.“

„Dobře.“ Byla jsem jí v patách. Ten zápach byl opravdu příšerný, ale na stěžování si nezbyval čas. „Myslíš, že tím klackem jim urazím hlavu?“

„To opravdu nevím.“ Ozvalo se mi za zády. Dívka nebyla o moc větší než já. Na nohách měla pěkné plátěnky s kamínky. Podobné jsem viděla v prodejně Guesse. Po neskutečně dlouhých minutách začaly řady zombíků řídnout. Cítila jsem fyzickou námahu v celém těle. Stále jsem musela být v pozoru, jestli se náhodou za mnou neobjeví další chodící mrtvola. Pořádně jsem se při tom zahřála a kabát mi začal být přítěží. Najednou po mě skočil vlk. Dlouhé drápy mě škrábaly do ramene, když mě povalil na zem. Nejdřív jsem ho ze sebe násadou srazila, ale při druhém útoku jsem mu ji musela vrazit do uslintané tlamy, aby mě nekousl. Zachránil mě další vlk, který po cizím vlkovi skočil. Oba na sebe vrčeli v zápalu boje.

„Není ti nic?“ Přiskočila ke mně dívka. Světlé vlasy jí spadly do obličeje.

„Je to jen škrábnutí.“ Posadila jsem se.

„Hluboké to není.“ Podívala se na mou ránu. „Od koček to bývá horší.“ Podívala jsem se na hromadu těl, rozsekaných na kusy.

„Děkuji, sama bych to nezvládla.“ Podívala jsem se i na druhou stranu na čarodějnice.

„Jsem Diana a myslím, že se nevidíme naposledy.“ Usmála se na mě.

„Aida. Doufám, že se příště setkáme za veselejších událostí.“ Odhodila jsem násadu na podlahu.

„Vždyť to byla celkem sranda.“ Pokrčila zvesela rameny. Její dobrá nálada mě přinutila k úsměvu. „Za chvíli tu po tomhle svinstvu nezbude nic. Uklízeči to tu za pár minut vyčistí. Dáme si drink?“ Ztěžka jsem přikývla. Diana mi podala ruku, abych se postavila.

„Už jsem dnes pila, takže jestli řídíš, můžeme se někde dorazit.“ Navrhla jsem.

„Tady mají chlastu dost. Takže k nejbližšímu baru, kde nesmrdí kupa mrtvol.“ Ukázala přes zábradlí na bar. Posbírala jsem zbytek svých věcí ze země a vydala se za Dianou.

„Jen si k tomu zapálit.“ Seděli jsme nad sklenkami.

„Kouříš? Myslela jsem si, že ne. Ale ráda si s tebou jednu zapálím.“ Vytáhla z kapsy krabičku. Vyšli jsme na terasu, kde už se pohybovali uklízeči. Překročili jsme jedno nehybné tělo a opřeli se o zítku.

„Vedla sis dobře.“ Pochválila mě blondýnka. „S tebou se bude dobře pracovat.“

„Stále potkávám nové lidi. Za dobu, co jsem tady bych je ani nedokázala spočítat.“ Usmála jsem se. „Ještě jsem nikde pořádně nezakotvila.“

„Já jsem třeba ještě před rokem netušila, že procestuji skoro celý svět.“ Potáhla si z doutnajících cigarety. „Zvykneš si rychle.“

„Už jsem myslel, že jsi odešla.“ Uslyšela jsem za sebou Willa. Místo obleku měl na sobě mikinu a volné kalhoty.

„Ještě jsem to nestihla.“ Zažertovala jsem.

„Ahoj Diano.“ Zavrčel mladý vlk na dívku vedle mě. Willův tón mi připadal spíš varovný, nežli přátelský.

„Ahoj Wille.“ Típla cigaretu a rychle zmizela.

„Vy se znáte?“ Šeptla jsem.

„Je to přítelkyně Richarda. To je vlk z naší smečky.“ Přehodil mi přes ramena svou mikinu.

„Zřejmě spolu moc nevycházíte.“ Uvědomila jsem si, že mi začíná být zima. Ještě před několika minutami jsem byla plná adrenalinu.

„To bych ani neřekl, ale oba jsme dominantní a tudíž najít společnou řeč je celkem dost obtížné.“ Will se dotkl mého ramene. „Teče ti krev.“ Přičichl si k prstům.

„Je to jen škrábanec.“ Mávla jsem nad tím rukou. Will odhalil mé holé rameno.

„Snad ti nebude vadit, když se na to podívám. Chtělo by to alespoň vyčistit.“ Navrhl zdvořile.

„Stejně tu krev musím umýt.“ Vydala jsem se zpět do místnosti. „Jen nevím, zda to přežije tvoje mikina.“

„S tím bych si hlavu nelámal.“ Zasmál se mé poznámce. „Stále jsi bosá.“ Všiml si mých holých nohou. „Koleduješ si o nastydnutí.“

„Ještě jsem trochu mimo z toho zmatku.“ Podívala jsem se i já na své nohy.

„Moje věci zůstaly na baru. Mám jenom telefon.“ Vylovila jsem telefon zastrčený pod ramínkem šatů.

„Myslím, že trochu soukromí nám neuškodí.“ Zatáhl mě do otcovi pracovny.

„Chvilku strpení, přinesu ti věci.“

Měla jsem alespoň čas nakouknout do Davidových osobních věcí. Na policích

byly vyřádkované různé knihy. V rohu místnosti byl i malý, krásně zdobený krb. Z mého okukování mě vytrhl příchod vlka.

„Táta má krásnou pracovnu.“ Zírala jsem na tu nádheru všude kolem. Nejvíce mě zaujal obrovský obraz za pracovním stolem. Byl na něm obrovský vlk, který vypadal divoce a svobodně.

„Mě se zdá obyčejná.“ Odložil moje věci na opěradlo masivního křesla. „Máš úplně promrzlé nohy. Trochu se zahřeješ.“ Mladík přistoupil ke krbu a škrtl dlouhou sirkou do připraveného dřeva.

Oheň se rychle rozhořel. Na zemi byl příjemný měkoučkový koberec. Zabořila jsem do něj své prochládlé nohy.

„Klidně se posaď na zem, jestli ti to nevádí. U ohně ti nebude zima.“ Oheň v krbu zapraskal. Stáhla jsem si z ramen Willovu mikinu. Měla jsem chuť zabořit se do toho měkoučkého koberce a spokojeně usnout jako kočka. Mladý vlk mi stáhl ramínko šatů. Krev mizela v navlhčené gáze, až zbyla jen poraněná kůže. Oheň jsem hypnotizovala svým pohledem.

„Děkuji.“ Otočila jsme se k němu.

„Není za co.“ Pohládl mě po ošetřené paži. Lehla jsem si na jeho stehno a chvíli ho sledovala. Díval se mi do očí. Prsty si pohrával s mými vlasy. Objala jsem ho kolem pasu a zabořila se mu do boku.

„Měla bych najít Vicky s Jacobem, nebo to tu za chvíli zalomím.“ Zabuřela jsem mu do boku.

„Vždyť by se nic nestalo.“ Prohlásil s naprostým klidem. Na tváři mu pohrával lehký úsměv.

„Kdybich přeci jen náhodou usnula, tak to za mně řekni Jacobovi.“ Zívla jsem si. Cítila jsem, jak ve mně všechno těžkne. Všude kolem sebe jsem cítila příjemné teplo.

„Tohle bych si přála i já.“ Uslyšela jsem Vicky.

„Klidně tu můžete zůstat do rána.“ Uslyšela jsem Davida.

Cítila jsem za sebou škrubnutí, což značilo, že Will usnul vedle mě.

„Zase tak výborné spaní nemám.“ Zamračila jsem se. Jemně jsem zatřásla s Willem.

Ozvalo se jemné. „Hmm.“

„Vstávej, přeci nebudeš spát až do rána na zemi.“ Stála nad ním Ester. Mladému vlkovi se očividně nechtělo.

„Mamka má pravdu.“ Šťouchla jsem ho do žeber. Mladík otevřel oči spíš šokem, že se tu vyskytlo tolik lidí. „Posbírám si věci a můžeme si všichni dopřát zasloužený odpočinek.“

David se podíval nejdříve na svého syna, potom zaměřil můj pohled na mě. S Ester si vyměnili pobavené úsměvy.

„Vidíš to? My jsme tady usnuli a ostatním to je vtipné a mě je to trapné.“
Podrbala jsem se za uchem.

„Má milá, po tom, co se dnes v noci stalo, Ti nemusí být trapného nic. Jsem velmi ráda, že jste s Dianou tak perfektně spolupracovali.“ Tahle věta mě dostatečně probudila. Byla to jakási pochvala od manželky samotného alfy smečky. I Jacob mlčky přikývl.

Po dni odpočinku jsem se zase vrátila k práci, pátrání a zjišťování informací. Nevydařený Davidův večírek se začal řešit na vyšších místech. Už to nebyl jen náš problém, ale i všech větších spolupracujících skupin různých bytostí. Uběhlo jen několik pár dnů od onoho incidentu. Doneslo se ke mně, že se stále řeší, kdo za to mohl. Problém byl v tom, že ani na nejvyšších místech se nemohli shodnout na tom, jak celou situaci vyřešit. Když se daly magické bytosti a démoni dohromady, bylo jasné, že konečné rozhodnutí nebude během několika hodin.

Schylovalo se k obědu. Můj žaludek se hlasitě ozval.

„Dáme si pizzu?“ Zeptala jsem se sama sebe, protože v místnosti nikdo nebyl.

„No tak ne.“ Odpověděla jsem si.

„Proč ne salát?“ Otevřeli se za mnou dveře, ve kterých se objevila rozzářená mužská tvář.

„Ahoj Michaeli. Za ty šaty se moc omlouvám. Zvu tě na těstoviny s dovozem až do domu. Co ty na to?“ Zamrkala jsem na něj, když jsem se k němu otočila.

Neměla jsem v úmyslu obědvat sama.

„Šaty neřeš, já jsem to tak nějak tušil. Větší škoda by byla, kdybys měla na sobě ty krásné šaty, co jsi dostala od Roberta.“ Posadil se vedle mě hubený mladík.

Téma Robert jsem zrovna řešit nechtěla. Michael pochopil, že tohle vytahovat neměl. „Koukám, že jsem vybral dobrou košili.“ Změnil raději téma.

„Jo, mám pro tebe pár malůvek. Snad se ti budou hodit.“ Zahleděla jsem se zase do počítače.

Do místnosti vešel Jacob. Sebral mi notebook a zamračil se.

„Mohla bys s tím alespoň jeden den přestat?“ Zavrčel na mě.

„S čím?“ Zatřásl jsem se leknutím. Neměla jsem vůbec tušení, že přišel. Jeho tón hlasu se mi moc nezamlouval.

„Vždyť to čteš stále znovu, znovu a znovu.“ Postavil se vedle mě a díval se mi přes rameno, což byla jedna z věcí, která mě dokázala dostat do ráže během pár minut.

„A co má být. Snažím se najít něco, co nás posune dál.“ Opřela jsem si čelo o dlaně. Dělal jsem to především pro bezpečí nás všech a taky Roberta. Jacob se na mě nešťastně podíval. „Já ten počítač nepotřebuji.“ Prsty jsem klepla do stolu. „Klidně si ho vem.“

„Venku čeká Davidův řidič. Jsi zvaná na oběd.“ Jacob potichu odešel. Nepochopila jsem jeho výbuch.

Moje oči si potřebovaly trochu odpočinout. Rychle jsem naházela do kabelky pár věcí a vyšla ven k autu.

„Krásný den dnes máme.“ Posadila jsem se na zadní sedadlo černého BMW. Venku příšerně pršelo, takže jsem zrovna dokonale nevypadala. Řidič mě bez odpovědi vezl k Davidově vile. Šlo zřejmě o něco osobního nebo něco tak důležitého, co se nedalo řešit mezi lidmi? U dveří na mě čekal Will.

„Co se děje?“ Zeptala jsem se překvapeně. Nechápala jsem to náhlé přepadení.

„Najíme se a já ti všechno vysvětlím.“ Otevřel mi dveře.

„Nejsem vhodně oblečena k nějakému kolektivnímu sezení.“ Zarazila jsem ho na chodbě.

„Jsme doma skoro sami.“ Zvedl jedno tmavé havraní obočí. „Najíme se v kuchyni. Jídelna by byla pro nás zbytečně velká.“

„Nevím, jak to mám chápat. Jako rande, přátelský oběd, nebo něco jiného?!“ Postavila jsem se před něho a nehodlala jsem se dál pohnout, dokud nedostanu odpověď.

„Ber to jako přátelský oběd. Je mi s tebou fajn a od toho večera, co se tu stal ten útok jsem nikoho neviděl, abych se zeptat, jak ti je a tak dále. Usoudil jsem, že nejlepší bude, když se tě zeptám sám.“ Byl trochu nervózní, ale celou dobu se mi díval do očí.

„Stále pracuji, spím na stole vedle počítače a tak podobně. Jsem ve slepé uličce s přítelem maximálně tak na telefonu. Vede se mi výborně.“ Bylo mi tak mizerně, jen jsem nevěděla, která kombinace to způsobila. Jestli to byl Robert, který byl stovky mil daleko nebo ta slepá ulice, ze které jsem nenacházela východisko.

„To je hodně vážné.“ Zhodnotil mou situaci a objal mě.

„Jacob mi sebral počítač, pohádali jsme se. Taky toho má plnou hlavu.“ Nadechla jsem se a očima klouzala po podlaze.

„S tím si nelam hlavu. Kromě toho, že jsem tě chtěl samozřejmě vidět bez přítomnosti dozorců, jsem i možná něco vyšťoural.“ Věnoval mi decentní úsměv. „Kdybych trochu nerozhodil sítě, tak bych se k tomu nedostal, ale to probereme, až po jídle.“ Prsty si pohrával s mými vlasy. Zřejmě se mu moje dlouhá rovná sláma na hlavě líbila.

„Vařil jsi sám?“ Zahučel můj hlas z jeho náruče.

„Jestli to chceš vědět, musíme se přesunout do kuchyně.“ Usmál se pobaveně.

„Většina mužské populace vaří výborně.“ Následovala jsem Willa. „A proč vlastně nemáš přítelkyni?“ Vylétlo ze mě. To byla dost troufalá otázka.

„To je složité. Jako všechno kolem mě.“ Pousmál se.

„Po obědě zjistíme, kdo to má víc zamotané.“ Navrhla jsem. „Já si většinou své soukromí strkám pod polštář, ale ty taky na sebe moc neprozrazuješ.“

„Vyzpovídáme se jeden druhému? To jsem zvědav, jestli to bude mít do budoucna nějaké následky.“ Šibalsky se na mě podíval. Podle jeho výrazu se mu něco honilo hlavou.

V nově zařízené kuchyni se pohybovala jen čekající hospodyně. Byla jsem ohromena Willovým nápadem. Kdyby šlo jen o ten nazdobený stůl, ale mladík měl každý detail promyšlený. Talíře byly na stole a hospodyně spokojeně odešla.

„Vino jsem vybíral podle tebe.“ Nalil mi do sklenice lehce narůžovělý mok.

„Dobrá jednu sklenici ochutnám, protože jsi hostitel. Neumím moc pít a když to přeženu, končí to většinou pohromou a velkou ostudou.“ Upozornila jsem svého hostitele.

„To bych neřekl, se mnou si toho vypila celkem dost. Tudíž soudím, že otcova sešlost byla přesně ten typ akcí, při kterém se raději něčeho napiješ, že?“

Žertoval mladík.

„Takhle jsem to nemyslela. Občas si dám skleničku, ale jen ve společnosti. Což znamená, že sama nepiju.“ Upřesnila jsem svůj zvyk. „To samé s kouřením.

Výjimku dělám pouze, když mi tečou nervy.“

„Ty se umíš naštvat? To se mi nechce věřit.“ Sklouzl pohledem ke svému talíři, protože se začal smát.

„Málo kdo mě viděl naštvanou.“ Připustila jsem. Většinou jsem se raději vyublala někde v koutě, abych se nevybíjela na ostatních. Ochutnala jsem sladkotrpké víno. Bylo velmi jemné a celkem i chutné. Mělo zvláštní exotickou příchut' ovoce.

„Čekám na tvůj názor s názvem růžové víno.“ Opřel se loktem o stůl.

„Jemné a divoké. Jestli jsi vybíral podle mě, tak taková já nejsem.“ Otrřela jsem si ústa do ubrousku.

„Divoká, prchlivá a jemná. Koukám ti přímo do očí a vidím to v nich napsané.“ Opravdu mě hypnotizoval pohledem. „Samozřejmě to není všechno. Jsou tam i vlastnosti, které ti říkat nebudu.“

„Z jakého důvodu? Znáš snad sama sebe nejlépe.“ Znejistěla jsem. Willovi se podařilo upoutat moji pozornost.

„Zatím jsem nepoznal hranici, kam až můžu zajít. Pro zatím si to nechám pro sebe.“ V jeho očích se zablýsklo.

„Třeba je zrovna nejlepší chvíle to zjistit.“ Dopila jsem zbytek vína ve sklenici. Tohle byla jasná výzva z mé strany.

„To je sice pro mě velmi lákavá nabídka, ale nemyslím si, že je vhodná doba to zjišťovat.“ Taktně se vyhnul svému pokušení. Prstem jsem kroužila po stole kolem skleničky. Mladý vlk mi dolil.

„Pokoušíš se mě opít? Jestli si dám ještě třetí skleničku, tak za sebe neručím.“
Varovala jsem ho s drzým úsměvem.

„To zní celkem zábavně. Jsme dospělí a zpovídat se nikomu nebudeme. Co se stane, může jednoduše zůstat pouze mezi námi.“ Řekl zcela upřímně. Vzdechla jsem si. Will mému povzdechu věnoval nechápající pohled. „Ndrž se tak při zdi. Neděláš nic špatného.“ Chtěla jsem mu říct, jak moc se mílí, že mě vůbec nezná, ale zůstala jsem raději mlčet.

„Nerýpej do mě, jsou věci o kterých se s tebou bavit nebudu.“ Nechala jsem mezi námi neviditelnou bariéru, aby mě přestal slovně pošťuchovat. „A k tomu patří i moje soukromí.“

„Proč ses k němu tak upnula. Vždyť si zůstala zase sama.“ Nedal si říct.
Především nechápal proč jsem se do Roberta tak zbláznila.

„Protože jsem i před tím byla sama. Chtěla jsem žít vlastní spokojený život, bez závazků k někomu jinému. Chtě nechtě se Robertovi podařilo prolomit ty všechny bariéry, jako nůž, který projede máslem. Ale to je teď už jedno. Je pryč.“ Zase jsem si vybavila každou část jeho těla, jeho tvář, jeho oči.

„Nazval bych ho hulvátem, když si jen tak odjede.“ Ve Willově tváři jsem uviděla záblesk vzteku. „Zapomeň na něho.“

„Je to blbost někoho si vůbec pustit do života. Kdo ví, jestli se vrátí.“ Usoudila jsem při zpětném pohledu do svých vztahů. Začala jsem o Robertovi pochybovat, protože se posledních několik dnů neozval.

„Nebud' k životu tak krutá. Každý touží po teplé náruči, vášnivém polibku, po těch jemných slůvkách, které probudí srdce k zběsilému tempu. Jsem lykan, kolik holek by si začalo s lykanem? Každý, kdo má rozum, vidí akorát spoustu nebezpečí kolem.“ Will svým životem do jisté míry taky trpěl. Snášel to s nadhledem a humorem.

„Proč se o tom vůbec bavíme.“ Oba jsme se na sebe trpce podívali. „Co takhle to zahnat další sklenicí?“ Vypila jsem skoro celou sklenku třemi loky. „Nebudeme si přeci kazit den.“

„Pak, že pít nebudeš.“ Rozesmál se vlk. Vstal a přinesl další láhev. Otevřenou láhev dolil do mé sklenice. „Neměl jsem v úmyslu tě opít.“

„Chceš snad zahnat jinak tuhle oboustranně depresivní náladu? Právě jsem na pití změnila svůj názor.“ Zvedla jsem jedno obočí. Nahnul se ke mně a políbil mě. Zavřela jsem oči a vychutnávala si dotek jeho rtů. Moje dlaně zajeli na jeho záda. Ruce měl příjemně teplé.

„Kdyby srdce nebylo důležitým orgánem, klidně bych si ho vyrval, aby ti ho už nikdy nikdo nezlomil.“ Pohládl mě jemně po tváři. V jeho hlase zaznělo vášnivé zavrčení, ale držel se zpátky.

„Nevím, co hloupějšího bych ti řekla. Ať povím cokoliv, bude to znít hloupě.“

Kousla jsem se do rtu. „Bože. Co mám dělat?“

„Nedělej nic.“ Broukl si spokojeně. „Vezmeme si tu láhev sebou ke mně do pokoje a vrátíme se k práci.“

„To zní rozumně.“ Souhlasila jsem. Willův kombinovaný pokoj ložnice s pracovní dohromady vypadal nádherně. V pracovní části bylo několik stolů s několika monitory. Tím mě mladý vlk trochu překvapil.

„Tak jsem rozhodil sítě a něco jsme vyšťourali. Jednoduše se někdo z mých známých dostal na síť, která už jen potřebuje rozluštit několik málo kódů a dostaneme se do systému OSM.“ Mladík byl na svůj nález zaslouženě pyšný.

„To je báječné. Já tomuhle moc nerozumím. Jsem ráda, že si spustím internet a tak podobně.“ Pokusila jsem tomu dát nádech absolutního zoufalého antitalenta na počítače. „Ale zkus mi to trochu vysvětlit.“

„Já bych si zase neporadil s takovou spoustou zombíků, z toho si nic nedělej.“ Zřejmě to měla být lichotka. Ale účel to splnilo. Trochu jsem se začervenala.

„To nebyla moje zásluha, ale Diany.“ Opravila jsem ho. Cítila jsem na sobě únavu. V noci jsem se zrovna spánku moc nevěnovala. Promnula jsem si oči.

„Nemáš na něco alergii?“ Zeptal se opatrně Will.

„Jestli mám, tak o tom nevím.“ Držela jsem se u kořene nosu. Oči mě začaly pálit.

„Kdy ses naposled pořádně vyspala?“ Položil mi ruce kolem krku. Svými prsty zatlačil do mých svalů. Byl to spínač absolutního uvolnění, jen chybělo abych spokojeně zavrňela.

„Co myslíš, že těmi otázkami zjistíš? Já v noci nespím.“ Přiznala jsem se.

„To vysvětluje celkem dost věcí. Takže ještě jednu sklenku.“ Dolil mi sklenici.

„Já myslím, že další sklenička vína mě spíš zabije.“ Ušklíbala jsem se.

„Uvidíš, že ano.“ Přitukl si se mnou, aby mě donutil se napít. Za chvíli bylo dopito.

„Budeš mě ještě opijet?“ Položila jsem sklenici na jeho stůl. Už jsem začínala pociťovat otupělost. Opilost a především únavu.

„Už není potřeba další skleničky.“ Vzal mě do náruče a odnesl do postele.

„Maximálně deset minut a budeš spát. Jsi tak akorát opilý, aby sis lehla a dospala v klidu to, co ti chybí.“ Posadil se vedle mě.

„Odmítám spát ve tvé posteli.“ Chtěla jsem se posadit, ale Will mě stáhl do své áruče. Ruku mi dal kolem pasu a přitiskl mě pevně k sobě.

Chtěla jsem se bránit únavě i Willovi, ale prohrála jsem. Neměla jsem na to sílu. V mysli se mi stále honily myšlenky, i když jsem spala. Zdály se mi pomatené sny, které nedávaly smysl. Viděla jsem kolem sebe hnijící mrtvolky. Vstala jsem a zjistila, že moje ruce pokrývají pomalu se rozpadající kousky tkáně. Šokem jsem se probudila. Musela jsem se z toho vzpamatovat. Dívala jsem se na své

bledé ruce, které byly bez jakéhokoliv škrábnutí.

„Co se ti zdálo?“ Opíral se Will o pracovní stůl.

„To bys nechtěl vědět.“ Zvrásnilo se mi čelo při nechutném výjevu mého rozpadajícího se těla.

„Měla bys to všechno ze sebe dostat. Zkoušela jsi třeba nějaký přírodní prostředek, jak se uvolnit?“ Prohlédl si mě pozorně vlk.

„Co tím myslíš? Jako třeba kouřit trávu?“ Pobavila mě představa, že bych ve svém věku někde pokuřovala konopí. „To jsem naposledy kouřila na střední a moc blažený pocit mi to nepřineslo.“

„Ty a kouřit trávu? To bych do tebe neřekl.“ Ušklíbl se. „Ale vypadáš celkem odpočatě.“ Usoudil nakonec.

„Každý má lepší a pohodlnější postel, než mám já. Jo doma jsem se válela, kde jsem chtěla. Ale od té doby, co se můj život otáčí jak přesýpací hodiny, jsem si ještě tak nějak všechno nepředělala k obrazu svému.“ Posadila jsem se na okraj postele.

„Dokonce se i usmíváš.“ Posadil se vedle mě. „Ptala ses mě, co dělám za práci, tak mě napadlo, že bych ti to mohl spíš ukázat. Chce to silný žaludek.“ Varoval mě.

„Mám se bát?“ Ucítla jsem jeho ruku na své.

„Dělám konzultanta u policie, pokud jde o napadení vlkodlaky.“ Řekl to dost vážně.

„Myslím, že to zvládnou. Minule jsem viděla v přímém přenosu vyrvané upíří srdce.“ Byla jsem ten večer živá návnada, ale nic se mi nestalo

„Zabalím si věci a můžeme vyrazit.“ Jeho ruka tu mou příjemně hřála.

Kapitola 8.

Jeli jsme dobrou půl hodinu, než jsme přijeli. Byl chladnější podvečer, ale slunce ještě slabě svítalo. Vjeli jsme do ulic většího města. Will přesně věděl, kam má jet. V malé zapadlé uličce jsme zahlédly světla policejních aut.

„Tak jdeme.“ Vyzval mě mladík. Pomalu jsme se blížili k místu činu. Jeden z policistů už mával na Willa. Uviděla jsem tvář, kterou jsem znala. Byl to Edd, se kterým jsem už spolupracovala. Věnoval mi zmatený úsměv. Zřejmě nechápal, co hodlám dělat na místě činu.

„Dobrý večer Edde.“ Pozdravila jsem ho. Chytil se za čepici a přikývl.

„Pane Foxi, půjde slečna s vámi?“ Zeptal se ho policista, kterého jsem neznala.

„Ano.“ Pokýval Will.

„Není to pěkná podívaná.“ Varoval nás Edd s úšklebkem na tváři. Protáhli jsme se pod páskou. Byly jsme pár kroků od rozervaného těla. Policista měl pravdu. Cítila jsem kolem zvláštní energii. Zatahala jsem přítele za rukáv. Mladý vlk se zadíval mrtvole do obličeje. Poznala jsem, že je něco špatně.

„To je Tonny z naší smečky.“ Stál jako přimražený. Nechtěl věřit tomu, že ta mrtvola je osoba, kterou dobře znal.

„Chceš jít pryč?“ Chytila jsem ho za ruku. Tiše si vzdychl, ale zakroutil záporně hlavou.

Každý jsme si vzali jeden pár těch odporných rukavic, co po nich tak příšerně smrdí ruce. Jednou jsem si je dobrovolně vzala, když jsem zkoušela tetovat prasečí kůži.

Když jsem si prohlédla tělo, nebylo mi z toho ani moc špatně. Ale cítila jsem na místě bolest, kterou zažil mrtvý Tonny. Vpíjela se do mě a já se snažila potlačit slzy. I bolest se projevuje emotivně. I mladý vlk byl teď plný emocí a trochu mě to mátl.

Will se chvíli bavil s policisty. Ve světle jsem si všimla rudého vlasu zachyceného za prsten oběti.

„Wille, máme tu vzkaz.“ Ukázala jsem na prsten. „A myslím, že vím, kam to vede.“ Tím, že jsem špatně viděla, jsem si všímala více detailů.

„Tohle mu udělal nějaký jiný vlk.“ Ukázal Will na rozsápané tělo. Tony se bránil, ale nebylo mu to zřejmě moc platné. Ukázala jsem Willovi na ucho a pak si dala prst před pusou, aby mlčel. Následovala chvilka klábosení, shrnutí poznatků a další policejní postupy.

„Mám řídit?“ Zeptala jsem se ho, když jsme šli zpět k autu.

„To je dobrý.“ Zasedl zarmouceně za volant.

„Je tu někde nějaká kavárna nebo místo, kde bychom si v klidu sedli?“ Zeptala jsem se trochu tišeji. Will mlčky přikývl.

Když jsme seděli v malém bistru, mohla jsem konečně otevřeně mluvit. „Ten červený vlas, myslím si, že vím komu patří. Všude kolem byla spousta magické energie. Je to varování pro vaši smečku, aby jste dali od nás ruce pryč. Jestli zítra budeš mít čas, ukážu ti soubory, které mi přišli z Ruska.“

„Z čeho to vyvozuješ?“ Seděl sklíčeně mladý vlk proti mně.

„Mám pár složek, které by sis měl přečíst. Poslední část skládky se luští ve tvém počítači. Je to dílo OMS. Doufám, že už to brzy skončí. Měl by sis promluvit s tátou.“ Will tiše přikývl, i když mu moc do řeči nebylo. Musela jsem si promluvit s Jacobem. Nemohla jsem ztrácet čas.

Zastavil u velké brány. „Kdyby se cokoliv dělo, tak přijed’.“ Dala jsem mu přátelskou pusou na tvář, než jsem zmizela do tmy.

Všude byl až moc velký klid. Co se to sakra dělo? V jídelně jsem narazila do Kalta, který si právě nesl z kuchyně džus. Vyměnili jsme si ostrý pohled. Albín se usadil ke stolu.

„Nechci tě rušit od večere, ale kde všichni jsou?“ I když jsme si nepadli do oka, chtěla jsem k němu být zdvořilá.

„V okolních městech začali řídit upíři a vlkodlaci hlásících se k OMS.“ Zvedl na mě albín nevzrušeně obočí.

Poslala jsem Willovi zprávu. Rychle jsem se osprchovala, vzala si teplejší oblečení a plátěnky. Všimla jsem si, že můj počítač leží na stole. Teď se mi zrovna hodil. Jacob mi ho musel přinést, když jsem byla pryč. Davidův řidič mě o hodinu později vyzvedl. Čekala nás dlouhá noc. Will absolutně nechápal, co se děje.

„Potřebujeme tiskárnu a hodilo by se něco, co by se dalo použít jako dočasná nástěnka.“ Vřítla jsem se k němu do pokoje.

„Zpomal, co se děje?“ Zabrzdil mě svýma rukama.

„To právě zjistíme. Doufám.“ Vytáhla jsem k jeho počítačům i ten svůj. Podala jsem mu papírek s informacemi. „Po okolí řadí šílenci. Tohle potřebuji zjistit a pokud možno rychle.“ Ukázala jsem mu na fotkách rudovlásku.

„Rozešlu to mezi mé kontakty.“ Pochopil Will první úkol.

„Jak jsme na tom s tím rozšifrováním?“ Pokračovala jsem jako střela dál.

„Ještě to nikdo nerozlouskl.“ Otočil se k počítači mladík.

„David musí všem svým vlkům říct o možném nebezpečí, které na vás může číhat. OMS už tu má upíry i vlky, nevíme kdo je s nimi a kdo je proti nim. Na tyhle věci jsem jako jeden článek z tisícového puzzle.“ Zanaříkala jsem nad svou maličností.

„Kdybys nebyla takový šťoural, tak by se o ničem ani nevědělo. Válka je za dveřmi a my by jsme byly bez šance.“ Jeho oči se zadívali s velkou dávkou nadějí do těch mých.

„Dobrá, ale práce stojí. Dnes poznáš, jak jsem příšerná a otravná.“ Pousmála jsem se, abych trochu odlehčila situaci.

„První odpověď na tu fotku, je to něco jako vůdkyně OMS a říká si Rose. Máme prý počkat, přijdou nám ještě další informace.“ Přečetl mi zprávu.

„A všimni si, že ta barva vlasů je totožná s tím vlasem z místa Tonyho vraždy.“ Poklepala jsem lehce na obrazovku.

„Proč si na mě dělala ty posunky?“ Zeptal se mě Will.

„Ty těm policajtům věříš?“ Zabodla jsem se do něj pohledem.

„Znám je celkem dlouho.“ Pokrčil rameny kamarád.

„Někdo z nich může donášet protější straně. To tě nenapadlo?“ Zaraženě jsem na něj civěla. Chybělo jen otevřít ústa k mému obrovskému údivu.

„Všechno se v posledních dnech seběhlo celkem rychle.“ Uvědomila jsem si, že jsme vlky upozornili jen před několika dny.

„Míš pravdu. Promiň.“ Omluvila jsem se.

Raději jsem pokračovala v práci s řazením informací. Na mapě světa jsme měli označená místa uskutečněných útoků.

„Berlín, Moskva, Petrohrad a my. Další nebyly tak velké.“ Tečkovala jsem města, kde se útoky odehrály.

Do pokoje se vřítel David. Jako vždy vypadal perfektně. „Wille, máš chvíli?“ Tvářil se velmi neklidně.

Syn s otcem zmizeli na chodbě. Will se vrátil se stejně ustaraným výrazem, jako přišel jeho otec.

„Co se děje?“ Zeptala jsem se.

„Další napadení našich vlků.“ Posadil se na postel. „Zase se na místě našel červený vlas. Robin to naštěstí přežije. Podařilo se jí zavolat pomoc.“

„Do háje.“ Ulevila jsem si. „Pokusím se vytáhnout všechno, co půjde.“ Vzala jsem svůj počítač do klína a přemýšlela, co dělat. Napadl mě Kost'a, ale netušila jsem, jak by nám mohl pomoci. Byl to jen marný pokus něco vymyslet?

„Kdybych tak znala víc lidí, na které se obrátit.“ Promnula jsem si obličej. V tu

chvíli jsem měla absolutně v hlavě vymeteno. Will se topil ve své beznaději. Přisedla jsem si k němu a objala ho. „Mrzí mě to, Wille.“

„Za to přeci nemůžeš.“ Pokusil se ze sebe vyloudit úsměv. Mezi tím přišlo několik dalších zpráv, ve kterých byla další jména vlkodlaků, upírů a všemožných bytostí. Vrátili jsme se k monitoru.

„Toho jsem už viděl.“ Ukázal na fotku plavovlasého zarostlého muže. „George Brown. Pokusil se napadnout sešlost alfa vlků minulý rok. Byl proti registraci smeček.“

Překvapilo mě, že by se lykani chtěli někam registrovat. Ale i vlci měly své zákony a zákony smeček.

„Máme jména a víme, jak vypadají. Takže to pošleme dál.“ Prohlížela jsem si další a další fotky. Z pár fotek najednou byly celé stovky souborů a číslo stále narůstalo.

„Na některé z nich jsou vypsané tučné odměny.“ Podíval se na druhý monitor, kde hledal dotyčná jména.

„Tak si třeba i něco vyděláme. Tohle nám zabere hodiny.“ Zaskučela jsem. Pokusila jsem se trochu odlehčit nastalou atmosféru. „Dojdi pro tátu.“

Najednou mi cinkl telefon. Přišla mi zpráva. „SOS Don.“ Vytočila jsem číslo.

„Ahoj Done, copak se děje?“ Zeptala jsem se.

„Zaútočili na akademii. Přišli démoni, utekli jsme s Adamem a Ninou. Nemáme kam jít. Byl to naprostej masakr.“ Chrlil na mě do telefonu, co se stalo. Don se snažil mluvit srozumitelně a logicky, ale cítila jsem z jeho hlasu absolutní zmatek.

„Dobrá. Dostaňte se třeba na nejbližší benzínku. Já si vás vyzvednu. Slibuji.“ Telefon utichl.

„Co se děje?“ Zeptal se v ten moment Will zase mě.

„Napadli akademii, Don s přáteli utekli. Nemají kam jít. Musím okamžitě pro ně.“ Měla jsem chuť vzteky zahodit telefon nebo ho rozšlapat, nebo cokoliv s ním udělat, jen aby se mi ulevilo. „Měla bych zavolat Jacobovi.“ Začala jsem rychle rovnat věci, aby se někam neztratily.

„Zajedeme tam spolu, ale musíme trochu přidat.“ Zvedl se rozhodně Will.

Rychle zaběhl do otcovi pracovny. Počkala jsem venku na schodišti.

Stříbrné BMW se rychle dostalo na hlavní silnici, kdyby někde stavěli policisti, jistě by to byla tučná pokuta. Jako spolujezdec jsem brzdila očima všude, kde jsem viděla prudkou zatáčku. Vložila jsem svou důvěru i život Willovi do rukou. Když jsem uviděla na parkovišti u supermarketu Dona, ulevilo se mi. Rychle jsem k nim vyběhla a instinktivně je přitáhla k sobě.

„Jste celí?“ Zeptala jsem se trojice. Adam měl ruku od krve.

„Jo, jsme.“ Zadíval se na mě Adam. Don měl na tváři pár škrábanců. Všimla

jsem si, že měl obarvené vlasy na tmavě modrou. Kluci mezi sebe pustili drobnou dívku s červenooranžovou hlavou.

„Odpočiňte si. Ráno to probereme.“ Pohlédla jsem na tři mladistvé, když jsem jim otevřela dveře vozu. Připadala jsem si stejně unavená jako oni.

„Aido, jsem ti vděčný, za to, že jsi nás tam nenechala.“ Ozval se ze zadu Donův hlas.

„Něco jsem ti slíbila.“ Podívala jsem se do bočního zrcátka.

„Většina lidí akorát slibuje. Vážně jsem si myslel, že tam zůstaneme.“ Podíval se chlapec z okna ven. „Že tam pochcípáme jako zvířata.“

Otočila jsem se na Dona se slzou v očích, protože měli strach. „Kdyby vám někdo ublížil, litoval by dne, kdy se narodil.“

Spokojeně jsem si oddechla, když jsem mládež předala Perrymu. Will čekal v autě. Jeho přirozený odpor k upírům jsem chápala. Půjčila jsem Donovi svou kartu od pokoje. Potřeboval si odpočinout.

„Doufám, že už se dnes nic nestane.“ Vrátili jsme se k práci. Za ty dvě hodiny přišlo spousta zpráv. Uplynula jedna, dvě, tři hodiny a stále jsme měli spoustu práce. Will sehnal ke svému dlouhému stolu ještě jednu židli. Moje únava a postupně sílící bolest hlavy byly čím dál víc nesnesitelnější. Will už toho měl taky plné zuby. Rozsvítil lampu u postele.

„Vzdej to.“ Poplácal mě po rameni.

„Ještě chvíli.“ Snažila jsem se v sobě najít další sílu k práci. Odtáhl židli od stolu a vytáhl mě ze židle.

„Pojď.“ Táhl mě lehce za ruku. Nemělo cenu mu odporovat. Jen co jsem si lehla do teplé náruče, zavřela jsem víčka. Spala jsem jenom tři hodiny. Dokonce jsem se probudila dřív než Will. Zasedla jsem si zpět ke stolu. V žaludku mi zakručelo. Všimla jsme si, že mi Kost'a poslal zprávu.

Zvedla jsem telefon a vytočila číslo.

„Čekal jsem, kdy zavoláš.“ Ozval se na druhé straně Kost'a, který vyčkával na můj telefonát.

„Snad se ti po mě nezastesklo.“ Řekla jsem laškovným tónem.

„Prohlížel jsem ten seznam, co jsi mi poslala. Christian Bruno byl tento týden objeven mrtev, takže o jedno jméno je seznam kratší. Rozhodil jsem sítě, jestli něco vypátrám o té rudovlásce a zase tak bíděně jsem nedopadl.“ Pochlubil se můj bývalý trenér a učitel.

„Dobrá, tak mi to pošli. Děkuji za rychlou spolupráci. Vyřid' pozdrav ostatním. Musím končit.“ Ukončila jsem hovor.

Will po mě rozespale zamžoural. „To si děláš srandu, že už jsi vzhůru. S kým jsi volala?“

„Se spojkou v Rusku.“ Odložila jsem telefon. Přítel se pomalu připlížil ke mně.

Pořádně jsem si zívla.

„Ještě dvě hodiny si můžeš dovolit.“ Položil mi ruku na rameno a nahlédl do monitoru.

„Myslím, že se pustím zase do práce.“ Přitáhla jsem se blíž ke stolu. „Podívej se, kolik toho přišlo. Hodila by se nám minimálně ještě jedna další pomocná ruka. Tolik informací sama nevstřebám. Můžu něco přehlédnout a to si teď dovolit nemohu.“

„Mám nápad, sbalíme to a Joy nám určitě pomůže.“ Položil mi ruce kolem krku a svou tvář zabořil do mých vlasů. Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Doufám, že už jste něco našli.“ Proklouzla dovnitř Diana.

„Nic, co by nás někam nasměrovalo. Máme jména, občas nějakou zmínku o nich, ale kde je najít, to bude asi oříšek.“ Zhluboka jsem se nadechla.

„Ukaž, podívám se.“ Kývla na mě blondýnka. Pustila jsem dívku na své místo. Prohlédla si pozorně obličej. „Tu rudovlásku jsem včera viděla ve městě.“ Ukázala prstem na Rose. „Byla s tímhle týpkem.“ Přesunula prst o dvě řady níž na muže s vystouplými rysy.

„Promenádují se nám přímo pod nosem.“ Zavrčela jsem. Hněv a vztek ve mně začal pěnit jako šumivá limonáda.

„Víme, že jsou tady. Jenže těch lidí je hromada. Co když se tu objeví další?“ Zatvářil se mladý vlk beznadějně.

„Rozhodně musíme něco dělat.“ Přikývla Diana. V hlavě jí něco šrotovalo, protože si něco drmolila.

„Jdeme za Davidem, pak následuje Joy.“ Rozhodla jsem se.

„Joy musel odjet včera večer.“ Otočila se k nám Diana.

„Kdo to vede, když je šéf pryč?“ Zamračila jsem se nespokojeně. Tohle nebyly dobré zprávy.

„Nikdo. Takové exoty, co jsou u nás nikdo nechce.“ Usmála se dívka.

„Jsme v háji?“ Tázala jsem se sama sebe nahlas.

„Vezmu si je do parády. Myslím, že by jsme mohli požádat Perryho, aby dal pár lidí dohromady. I když po včerejší noci se asi ještě nezastavil.“ Diana svráстила čelo.

„Jdu se poradit s Davidem.“ Zadíval se mladý vlk do země, jakoby hledal sílu k rozhovoru se svým otcem. Netušila jsem, co mu všechno chce Will sdělit, ale poplácala jsem chápavě ho po paži. Každý hovor s rodiči nemusí probíhat zrovna v klidu. S tím jsem měla vlastní zkušenosti.

„Pojď si zapálit, třeba ještě něco vymyslíme.“ Vytáhla mě blondýnka na balkón. Když jsme se vrátili, Will už zase seděl u počítače.

„Konečně dobrá zpráva.“ Ukázal na počítač. „Dostaneme se do sítě.“

V mladíkově tváři se objevil spokojený výraz.

„Je to ve španělštině.“ Proč to nemohlo být třeba v ruštině, abych tomu rozuměla i já?

„Nechce mě chvíli. Něco z toho dostanu. Co kdyby jste se šli třeba nasnídat nebo si dát kafe?!“ S Willem jsme si vyměnili nechápavý výraz, ale mlčky jsme se z pokoje stáhli. Neměla jsem na jídlo ani pomyšlení. Hlavou se mi pořád něco honilo. Najednou do kuchyně vtrhla Diana.

„Ty včerejší útoky nebyly jen tak. Chystají se táhnout na naše sídlo.“ Zřejmě si dala sprint na kluzké podlaze.

„Kolik je? Snad není už pozdě!“ Sama jsem vytáhla telefon, abych se podívala. Bylo něco málo po osmé. „Dostala jsi z toho nějaký konkrétní čas?“

„Už jsem volala Kevinovi, ale musíme okamžitě vyrazit. Je tam napsáno jen v noci. Wille postarej se s Davidem o smečku. Je to na nás.“ Položila mi drobnou ruku blondýnka na rameno.

Doufala jsem, že nejedeme pozdě. Sedla jsem s Dianou na motorku, abychom se do sídla dostali co nejrychleji.

Všude byl až moc velký klid. Něco nebylo v pořádku. Podívala jsem se směrem k naší obytné hale, potom na druhou stranu.

„Rozhodni se, kam pojedeme.“ Rozhlížela jsem se pořád na obě strany. Diana se rozhodla k sídlu. Přede dveřmi stály dva démoni.

„Na to jak tě nenávidím, jsem ráda, že tu jsi.“ Řekla jednomu, když jsme kolem něho procházeli. Cítila jsem nepříjemný chlad, když si nás oba prohlíželi.

Perry seděl ve své ordinaci.

„Máme velký problém.“ Vysypala jsem ze sebe skoro všechno, co si jen má hlava pamatovala. Občas něco doplnila Diana. Najednou se ozvala rána. Na chodbě létaly předměty ze strany na stranu, jako by se prohánělo těmi místy slabé tornádo.

„A je to tady.“ Spráskla ruce moje společnice. Vytáhla z kapsy teleskopický obušek. To už se na chodbě objevilo více hlav. Většina z nich byly naštvaní démoni.

„Zase jdu s prázdnou.“ Zavrtěla jsem hlavou.

„Tomu se říká nepřipravenost.“ Věnovala mi zkoumavý pohled. Potom mi po podlaze poslala velký nůž.

„Budeš si s tím muset vystačit.“ Vyrazila vpřed. To už se chodbou proháněl obrovský vlk. Ze strany po něm skočil přerostlý tygr. Najednou mi něco prolétlo kolem hlavy a narazilo do stěny. Slyšela jsem za sebou ohlušující ránu. Další rána mě zasáhla do poškrábaného ramena. Rozplácla jsem se na zem. Sice to bolelo, ale rychle jsem se zase postavila na nohy. Vydala jsem se za Dianou. Třeba budu i k užitku. Zombíci oproti rozzuřeným démonům byly nic. Do cesty se mi vřítla démonka. Její kůže připomínala barvu doutnajícího uhlíku.

Kdyby se mě jen lehce dotkla, skončila bych s pěknou popáleninou a voda nikde v dohlednu nebyla. S tou jsem se měřit nemohla. Všimla jsem si vázy s květinami. Otázkou zůstávalo, jestli vodou polít sebe nebo ji. Někdo mě zatáhl zpět za rameno.

„Jdi zadem.“ Zařval na mě Perry. „Jestli nechceš být usmažená za živa.“ Moc se mi nelíbilo, že zdrhám. Ale upír měl pravdu. Buď já na škvarek nebo ho poslechnout.

Zamířila jsem ke dveřím do kuchyně, kudy se přinášely potraviny. Kdo by se taky táhl s nákupem po celé budově.

Najednou jsem uviděla Jacoba. Nevěděla jsem, zda mám zajásat. Stále jsem na jednu stranu špatně slyšela po té příšerné ráně.

„Běž za Vicky.“ Chytil mě za ramena bratr.

„A co ty?“ Byla jsem uříčená a příšerně jsem v tom rozruchu křičela.

„Pomůžu jim tady. V hale ti Vicky dá vše, co potřebuješ. Kdyby se tam někdo ukázal budete připraveni.“ V rychlosti mě objal a každý jsme pokračovali svou cestou.

U dveří ven jsem uviděla Victorii. Seděla v nastartovaném fordu. Jen co jsem usedla, šlápla na plyn. Bez jakéhokoliv slova jsem ji následovala do naší obytné haly. V jídelně seděli Don, Adam, Nina a Teo.

„Rád tě vidím.“ Vrhнул se ke mně Don.

„No doufám, že to spolu všichni zvládneme.“ Ukázala Vicky na stůl plný zbraní.

„To přeci nemůžeš po nich chtít.“ Zarazila jsem se s vyděšeným výrazem.

V uchu už mi jen trochu zvonilo.

„Jdeme do toho dobrovolně.“ Postavil se Adam vedle své sestry.

„Nejste sami.“ Ozval se za mnou Will s dalšími čtyřmi mladíky.

„Umíš ty poslouchat? Vždyť jsem ti říkala, že do toho nemáte strkat čenichy.“ Ruce jsem dala v bok a čekala na odpověď.

Místo toho mě vlk objal. „Nikdy jsem nebyl moc poslušný kluk.“ Zašklebil se na mě.

Don se podíval na dostupné zbraně na stole.

„Ta kuše vypadá parádně.“ Prohlédl si vraždící nástroj. Za zády se ozvalo skřípání plechu. Do místnosti se přiřítla osmioká kreatura, která měla na hlavě posázené oči jako pavouk. Z pusy vylézala ošklivá kusadla a tvář pokrývala vrstva chlupů jako u tarantule. Jen chyběly ty nohy. Za ním se objevila postava s popelavou tváří. Než jsme se nadáli, bylo tu deset zrudných bytostí, které by jistě nechtěl nikdo potkat. Boj o holý život začal. Vlci spolupracovali jako tým. Vicky s Adamem tvořili obranná kouzla. O zbytku naší malé skupiny jsem na chvíli neměla přehled, protože mě zaměstnal hubený mladík s dlouhými pažemi a celkově svým vzhledem připomínal medúzu. Snažil se mě jakkoliv

dotknout, jako by mě jeho dotek měl něco způsobit. Když se omylem dotkl muže s ještěřčí barevnou kůží, muž se složil k zemi a nehybně se koukal. Sklonila jsem se před jeho úderem. V ten moment ho Don přetáhl židlí. Když se po několika minutách situace uklidnila, zbyl nám jediný paralyzovaný ještěří muž.

„Co s ním?“ Kopl jsem do něj.

„Necháme ho Jacobovi.“ Převalil ho Adam na záda, aby mu spoutal ruce.

„Super, všichni jste přežili. Protáhla se Diana vzniklou dírou ve stěně.

„Budu mít z nich noční můru.“ Ukázala jsem na zrůdu s osmi očima na hlavě.

„Myslím, že pár panáků to napraví.“ Objala mě vítězně Vicky.

„V lednici možná bude pivo.“ Blýsklo se blondýnce v očích.

„Tohle je zábavnější, než sedět v lavici.“ Prohlédl si mrtvé na podlaze Don.

„Doufám, že už je to za námi.“ Otřela jsem si čelo.

„Ty sis ty hole nějak oblíbila.“ Mrkla na mě Diana. Než jsem si uvědomila jak to myslí, chvíli mi to trvalo. Tentokrát jsem si vybrala znovu něco, co připomínalo násadu. Snažila jsem se zbraní dohnat to, co mi chybělo na výšce.

Vicky přinesla láhev tvrdého alkoholu. Kolovala mezi námi děvčaty. Můj žaludek se ozval. Nechala jsem pití pitím a v kuchyni si vzala kousek pečiva, abych zahнала vzrůstající hlad. Všude kolem profukoval studený vánek.

„Všechno dobrý?“ Dotkl se mě jemně Will.

„Jo, jen mi trochu vyhládlo.“ Objala jsem ho. „Vedli jste si výborně. Jste dokonale sehraný tým.“ Konstatovala jsem spolupráci smečky.

„To je pro mě pochvala i kompliment zároveň.“ Zabořil své silné ruce do mých vlasů.

„Doufám, že z ještěra dostaneme nějaké další informace.“ Vzhledla jsem k jeho tváři. „Toužím po pár hodinách spánku.“ Zabořila jsem do jeho svalnatého těla svůj obličej. „Nehraj si s mými vlasy!“

„Hrozně mě to uklidňuje, když si pohrávám s prameny tvých vlasů.“ Políbil mě mladý vlk na čelo. „Budu na tebe dávat pozor, až budeš spát.“

Jacob se po pár minutách objevil s obličejem od krve. Nikdo nevěděl, jestli to je jeho krev nebo někoho, koho zabil.

„Když nebude mluvit, tak ho pořádně vypráskej.“ Otírala Vicky bratrovu tvář mokrým kapesníkem.

„Jen co z něj něco vypáčíte, tak mi dejte vědět. Will mi poskytl azil a budeme pokračovat v dalším hledání. Pokud by jste tady mezi těmi mírumilovnými tvory našli někoho z našeho seznamu, tak mě hned dejte vědět. Jinak mě prosím do večera nechce vyspat.“ Podívala jsem se po všech kolem. Došla jsem si k Donovi pro kartu od mého pokoje, abych si mohla sbalit pár věcí.

„Potřebuješ se uvolnit.“ Zavřel mladý vlk za námi dveře svého pokoje.

„Dáme si zase víno?“ Zvedla jsem jedno obočí.

„Jestli chceš, může být. Myslel jsem třeba horkou vanu.“ Zatvářil se nevinně.

„A víš co? Není to zase tak špatný nápad. Samozřejmě, až tu projedu nové příchozí zprávy. Tak patnáct minut.“ Zalezla jsem k počítači.

„To je akorát.“ Zmizel Will za dveřmi své vlastní koupelny. Projížděla jsem další zprávy, které sice obsahovali další a další informace, ale nevedly nikam dál. Diana mi poslala zprávu, že mezi mrtvolami objevili pár známějších jmen. Můj seznam se zase zmenšil. Mladík se ke mně tiše přikradl. Jeho jemné polibky na šíji i na krk byly jako tisíce prostředek na mou roztěkanou mysl. Jeden tichý pohled z očí do očí odstartoval další polibky. Jeho jemné doteky byly přesně to, co jsem potřebovala. Než jsem se nadála, už jsme jeden druhého svlékali. Jeho romantická duše mě zcela přemohla něhou. Všimla jsem si tetování, které se táhlo od krku přes lopatku k rameni a pokračovalo na paži. Naše tváře se dotýkaly, čela se o sebe opírala a naše pohledy se chvíli co chvíli střetávali, doplňované jemnými polibky. I přes to, že jsem Roberta stále milovala, jsem potřebovala to, co mi Will nabídl.

Horká voda nás nenechala vychladnout, když jsme se uvelebili ve vaně. Všechno bylo doladěné několika svíčkami a rozptylující se vůní. Kolem nás proplouly květy sušených bylin.

„Na tohle balíš holky?“ Chtěla jsem ho popíchnout.

„Já si domů holku nepřivedl už tři roky. Když jsem si začal tak nějak uvědomovat, že můj život hold bude samotářský, než někoho najdu, s kým budu moct být sám sebou.“ Naše prsty se propletly.

„Není to lehké.“ Opřela jsem se paží o okraj vany. Will mi podal sklenici vína.

„Měli jsme se narodit v jiném století.“ Konstatovala jsem naše stavy.

„Koukám, že ty škrábance se moc hojit nechtějí.“ Přiblížil se ke mně. Voda z jeho prstů mi skápla na rameno.

„Dostala jsem do toho ránu. Začalo se to pěkně vybarvovat, ale moc to nebolí.“ Sáhla jsem si na rameno, čímž jsem si způsobila bolest. „Jsem ráda, že jsi mě neposlechl a pomohli jste nám.“

„Měl bych černé svědomí, kdyby se ti stalo něco vážného.“ Přitáhl mě k sobě.

Položila jsem mu hlavu na rameno. Konečky vlasů mi spadly na hladinu napuštěné horké vany. Jeho náruč byla tak příjemná. Vyměnili jsme si dlouhý pohled a oddali se pudům. Mé mokré prsty mu zajely do tmavých vlasů. Měla jsem pod sebou pevné svalnaté tělo, které mě se mi doslova poddalo. Šeptal mi sladká slůvka do kůže a hladil mě mokřýma rukama po páteři a po zádech.

„Bylo to úžasný.“ Šeptl mi do ucha, když už bylo po všem. Stále mě zasypával polibky jemnými i vášnivými. „Máš tak krásné tělo.“ Prsty přešel od mého krku až k břichu.

„Co? Já ne to ty máš úžasný tělo.“ Přitlačila jsem ho na stěnu vany. Chytil mě za

boky a opřel si hlavu o mé rameno. „Doufám, že to nebylo poprvé a naposledy.“ „To ještě nevím. Nejsem vědma.“ Políbila jsem ho. „Měli bychom se vrátit k práci.“ Postavila jsem se. Po prsou mi stékala voda. Ještě naposledy se mužská ruka dotkla mých křivek, než jsem si tělo zakryla osuškou. Naklonila jsem se k němu a utrousila lichotivou poznámku. „Máš moc hezký zadek.“ Odpovědí mi byl roztomilý, rozpačitý úsměv. Kousla jsem se do rtu a odcupitala ke svému oblečení. Stáhla jsem si vlasy do gumičky. Na chvíli jsem se natáhla ve Willově posteli. Mladý vlk se objevil jen ve volných džínách. Tělo by mu mohl závidět leckterý chlap. Vypracovaný sval vedle svalu. Lehl si potichu vedle mě. Prstem mi stáhl tričko z ramena.

„Nevypadá to dobře.“ Podíval se na moje fialové rameno.

„Je to jen modřina.“ Protáhla jsem si krk. Následovalo hlasité zakřupání.

„Byl bych klidnější, kdyby se na to někdo podíval.“ Přetáhl mi přes nohy deku. Jeho jemná vůně mi stoupla do hlavy a sladce mě ukolébala. Celou dobu svého spánku jsem se tiskla k jeho tělu, ve kterém jsem cítila jistotu a bezpečí, kterou jsem teď potřebovala. Cítila jsem, jak v klidu dýchá a bije mu srdce pod tíhou mé hlavy. Na prsty si namotával prameny mých vlasů.

Po společném odpočinku a večeři se Will musel jít věnovat práci. Chtěl si promluvit s Robin, která se vrátila konečně domů. Cestou mě vysadil před naší hlavní bránou.

Kapitola 9.

Don seděl na mé posteli. Když jsem vešla, vzhlédl ke mně. Jeho oči měli stříbromodrou barvu.

„Myslel jsem, že už nepříjdeš.“ Věnoval mi káravý pohled.

„A proč sis to myslel?“ Usmála jsem se.

„Protože ti zabírám tvoje místo.“ Špitl a zabloudil pohledem někam do kouta, jako by něco provedl.

„Dnes si se mnou užiješ, budu tu celou noc s tebou. Co bys chtěl dělat?“ Zeptala jsem se chlapce.

„Nevím, co dělají lidi v noci. Já jsem většinou dělal něco, co se ostatním nelíbí.“ Rozvalil se na polštář.

„Toulal ses po nocích a dělal jsi průšvihy? Tak tu první věc jsem ve tvém věku taky dělala.“ Zavzpomínala jsem na svoje studentská léta.

„S vámi všemi to je úplně jiný. Já vím, že nejsem jedinej na světě.“ Odmlčel se na chvíli. „Ale, když jsem teď tady, připadám si konečně jako doma.“ Dodal.

„To jsem ráda.“ Posadila jsem se vedle něho. „Televizi nemám, abychom se podívali na nějaký film.“ Vzdechla jsem si.

„Vymyslíme něco jiného.“ Založil si ruce na hrudi.

„Můžu ti zatím nechat svůj počítač. Musím ještě něco zařídit.“ Položila jsem brašnu k Donovým nohám. Don spokojeně přikývl. Vicky seděla v jídelně a něco řešila s Adamem.

„Doufám, že neruším.“ Ozvala jsem se, abych zjistila, jestli můžu vstoupit.

„Ne, Adam se jen na něco ptal.“ Podívala se přísně Vicky po svém bratrovi.

Mladík radši rychle zmizel z jejího dohledu a spokojeně se na mě podíval, jako bych ho vysvobodila ze sestřina kázání.

„Mám prosbu, ale zůstane to mezi námi.“ Přisedla jsem si.

„Povídej.“ Přimhouřila Victorie oči. Stáhla jsem si z ramena oděv.

„Zjistíš, jestli v tom je nějaký kouzlo?“ Povytáhla jsem obočí.

„S tím by asi neměl být problém.“ Dotkla se mého nafialovělého ramena. Něco začala tiše šeptat. „Teď to trochu bude bolet.“ Chytila mě celou dlaní. Cítila jsem moc její magie, jak vytahuje sílu z mého ramene. V rameni jsem ucítila řezavou bolest, pak nesnesitelné pálení. Rukama jsem drtila židli, na které jsem seděla.

„Ještě chvíli.“ Ozval se za mnou dívčí hlas. „Dobře, už jsme skoro u konce.“ Bolest polevila. Opřela jsem se o opěrku židle.

„Jsem tvým dlužníkem.“ Ztěžka jsem polkla.

„Dojdu pro Tinu. Zbytek už udělá ona.“ Zmizela za mými zády Victorie. Než jsem rozdýchala vyjmutí kouzla, objevil se za mnou Perry.

„Někdo si dal záležet. Vždyť ti to málem roztrhalo rameno.“ Pousmál se pobaveně upír. Naproti mně se objevil Don. „Upír a doktor.“ Zatřukal si na hlavu chlapec. Přiložil mi ruku na krk a přelil do mě svou sílu. Rána přestala krváčet a stáhla se.

„Co se stalo?“ Podívala jsem se na Dona. „To jsi udělal ty?“ Sáhla jsem si na rameno.

„Jsi jediná, na koho je spoleh. Já mámu nemám, ale kdybych měl, chtěl bych aby byla alespoň trochu jako ty.“ Jeho oči nabrali barvu šedivých dešťových mraků. Postavila jsem se před chlapce a přivinula ho k sobě. Tenhle kluk mě ukradl srdce. Oba jsme byli v dost podobné situaci.

„Ty bys chtěl takového pohrka jako jsem já za mámu? Brzy by tě to omrzelo.“ Donův výraz byl tak spokojený. Upřímně mě to hrálo u srdce. „Spíš bych ti mohla dělat starší sestru.“

„Nebo sestru.“ Přikývl spokojeně mladík.

„Perry díky.“ Podrbala jsem se za uchem.

„Dáme si zmrzlinu a na něco se podíváme.“ Prohlásil vítězně mladík.

„To je dobrý nápad.“ Přikývla jsem. Trochu jsme přestěhovali pokoj a udělali si v něm filmový večer.

„Ty asi nemáš rád démony.“ Zavedla jsem řeč na jeho pohrdání upírem.

„Jak které, ale spíš ne, než jo. Oni mě taky nemají rádi.“ Hrábl si lžičkou do zmrzliny.

„Já žádné schopnosti jako ty nemám. Možná bych ti některé mohla závidět.“ Dloubla jsem do něj loktem.

„A některý taky ne. Třeba občas vidím anděly, sběratele duší. Je to tím, že můj táta je sběratel. Máma je prý taky anděl, ale nikdy jsem ji neviděl.“ Bylo na něm vidět, že se s tím chtě nechtě musel smířit.

„Je to dědictví, které máme aniž by jsme je chtěli.“ Pustila jsem myšlenku

nahlas.

„Jsem rád, že si konečně s někým můžu promluvit normálně.“ Zajel lžičkou do kelímku.

„Uděláme spolu dohodu.“ Navrhla jsem mu.

„Jakou?“ Tázavě se na mě podíval. V jeho tváři se okamžitě probudila zvědavost.

„Když budeš chodit pravidelně do školy, budu za tebou jezdit nebo spolu budeme každý víkend podnikat nějaký výlet kam budeš chtít. Samozřejmě na prázdniny s tebou počítám.“ Cinkla jsem svou lžičkou o jeho.

„A je jedno kam do školy budu chodit? Víš, napadlo mě, že bych mohl chodit na normální školu a být tady.“ Popadl malý polštář pro větší pohodlí.

„Mě by to nevadilo. Zjistím, jestli by to šlo.“ Souhlasila jsem s jeho návrhem. Dál jsme hrabali do kelímku se zmrzlinou.

„Nebude ti vadit, že se budeš mačkat se mnou na jedné posteli?“ Mrknul po mě Don.

„Myslím, že to jednou přežiju.“ Pohnul se mi jeden koutek nahoru. „Asi budu muset pořídit ještě jednu postel nebo ti zařídit vlastní pokoj.“

„Stačí mi postel a jedna skříň.“ Mladík ke svému věku projevoval obrovskou skromnost.

Ráno jsem se probudila se zátěží na zádech. Don si ustlal na mě. Jeho hlava zapadla mezi mé lopatky. Nechtěla jsem ho budit. Pomalu jsem se přetočila. Chlapec se převalil na druhý bok a objal deku. Ranní chlad prostupoval do budovy z otvoru v neopravené stěně, kterou halil pro zatím jen igelit. Vařila jsem si vodu na čaj.

„Dám si kafe.“ Ozvalo se za mnou. Polekala jsem se. Mé tělo narazilo na roh kuchyňské linky, jak jsem se otočila za hlasem.

„Au. Ahoj Diano.“ Sáhla jsem si na místo, kde jsem narazila.

„Nechtěla jsem tě takhle polekat.“ Omlouvala se.

„To je dobrý. Rozpustné?“ Natáhla jsem se po prázdném hrnku.

„Může být.“ Posadila se ke stolu. „Robert se ti včera nedovolal, už se vrací. Příští týden by měl být už na cestě zpět.“

„To je super.“ Zalila jsem oba hrnky horkou vodou.

„A co bude s Willem?“ Zvedla ke mně krásné mandlové oči.

„Dokud tu Robert není, tak to řešit nebudu.“ Přisedla jsem si k ní. „Will o Robertovi ví. Oficiálně nechodím ani s jedním. Roberta miluju, ale potřebuji mít vedle sebe jistotu. Ten pevný sloup, který bude stát vedle mě. Rob bude stále někde lítat po světě.“

„Taky budeš létat po světě. Je vůbec mezi nimi nějaký rozdíl kromě vzhledu?“ Zajímala se blondýnka. Tázavě ke mně znovu stočila svůj pohled od kouřícího

hrnku, ze kterého se právě napila.

„Obrovský. Will je trpělivý romantik a Robert je cílevědomý a horlivý. Takže jestli k tomu dojde, nebude to těžké se rozhodnout. S Willem to není vážné, i když by měl zájem.“ Položila jsem své lokty na stůl. „Jediné, co mají stejné, jsou oba temperamentní a dominantní.“ Diana po mě bleskla pohledem. Všimla jsem si jejího nenápadného úsměvu.

„Holka, ty v tom lítáš.“ Zakroutila nevěřícně hlavou. „A co se týče postele?“ „Robert rád provokuje, je to prostě d'ábel. Will je klid'as, který si rád všechno vychutnává. Těžko říct, kdo je lepší. Will by se přizpůsobil, ale Robert ne.“ Porovnávala jsem muže, kteří se mi připlétli do života během posledních několika týdnů. „Když tak budu trávit čas s Donem, vezmu ho do kina nebo na nějaký koncert a na zahřátí postele se vždycky někdo najde. Ten malý rebel si mě celkem oblíbil.“ Usrkla jsem si horkého čaje s úsměvem.

„Jo, všimla jsem si, však ty jeho taky. Rozhodně má nadání.“ Zakroužila Diana lžičkou v hrnu. „Není špatné mít na svojí straně anděla.“ Rozhovor se dostal k událostem v posledních dvou dnech. V kapse mi zapípal telefon.

„Copak se děje?“ Pozorovala mě dívka sedící naproti mně. Místo odpovědi jsem si přiložila telefon k uchu.

„Dobré ráno Wille. Jsme s Dianou v jídelně. Klidně se stav, ale není tu nic ke kávě.“ Ohlédla jsem se ke kuchyni. Přítel něco zamumlal a souhlasil.

„Will mluvil s Robin.“ Odložila jsem telefon na stůl. Dianě se zvedlo jedno úhledné obočí.

„Už je jí asi lépe. Doufám, že zjistíme, kdo to byl a nakopu mu zadek.“ Zvážněla blondýnka. Smečka se jí stala druhou rodinou.

Během půl hodiny už byl mladý vlk u našeho stolu. Udělala jsem mu silnou kávu. Z jeho utrápeného výrazu a unavené tváře jsem pochopila, že byl vzhůru celou noc.

„Ty jsi nespal.“ Zamračila jsem se na něj.

„No.“ Začal mladík. „Ne.“

„Blázne.“ Poklepala si na čelo Diana. „Za volant už nesedneš, dokud se nevyспиš.“

„Já tě odvezu.“ Přisedl si k nám Teo.

„Robin mi říkala, že takového démona ještě neviděla. Sice jí napadl vlk, ale pak se tam objevila Rose s nějakým démonem. Prý toho moc neviděla. Ale byla si jistá, že démon měl rohy. Prý to má být varování pro každého, kdo s vámi bude spolupracovat. Jsou proti řádu, registracím a začleňováním se. Takže v podstatě chtějí vystoupit z davu.“ Will ze sebe chrlil vše, co se od kamarádky dozvěděl. Neptali jsme se, dokud sám neskončil.

„Znamená to, že se chtějí postavit nad lidi. Mělo by to příšerné následky.“

Položila si Diana ustaraně ruku na tvář.

„Jdu promluvit s Joyem.“ Zvedla jsem se. Věděla jsem, že to nebude rozhovor jen na pár minut. Ani ne za deset minut jsem už stála před dveřmi jeho pracovny.

„Pojď dál. Čekal jsem, kdy přijdeš.“ Stál u okna a pozoroval mraky.

„Začneš ty nebo mám začít já?“ Stála jsem u masivního kusu nábytku.

„Posaď se.“ Otočil se ke mně. „Jsi hrozný šťoural, ale jsem rád, že jsi právě tady. Byl jsem na sezení Rady.“ Přešlápl si. „Dostala ses do velmi nebezpečných vod.“

„Toho jsem si vědoma.“ Podrbala jsem se nevzrušeně na krku.

„David a okolní fae nám přislíbili pomocnou ruku. Na pár dnů od toho dáš ruce pryč a necháš to na jiných. Ani Diana a Will se do toho míchat nebudou.

Victorie a Jacob to převezmou.“ Každým slovem, které vyslovil jsem začínala pěníť. Vždyť to byla především naše práce.

„To nemůžeš. Celou dobu s tím mohli něco dělat a najednou tohle? Dělají si srandu?“ Snažila jsem se reagovat pokud možno co neklidněji.

„Bohužel, nemohu s tím v nejbližší době nic udělat.“ Sklonil hlavu k zemi.

Chvilku jsem si myslela, že i jeho to celkem našťvalo.

„Dobře, budu tedy respektovat rozhodnutí moudřejších.“ Ušklíbala jsem se. „Ale chci za to, aby tu Don zůstal a myslím tím, dokud sám bude chtít.“ Když už jsme měli diskutovat tak tedy o všem.

„Myslím, že v tom žádný velký problém nebude.“ Kývl souhlasně Joy.

„Nebudu tě dále zdržovat. Jistě máš dost práce.“ Vstala jsem a rychle zmizela za dveřmi, abych si mohla ulevit několika nevhodnými slovy.

Když jsem se vrátila zpět k ostatním, všichni stále seděli na svých židlích. Tři páry zkoumavých očí na mě hledělo.

„Máme to nechat být. Já a i vy dva.“ Přelétla jsem je pohledem.

„Teo, o tobě se nemluvilo. Budeš náš informátor?“ Otočila se bleskově na kamaráda sedícího vedle Diany.

„Jsme tým a pokud jsem mimo rudou zónu, tak se mnou počítejte.“ Kreslil si prstem po stole Teodor.

„Ve hře zůstává Vicky s Jacobem. Budou to tu mít na starost.“ Vzdechla jsem si. Vztek ze mě ještě úplně nevyprchal. „Asi si koleduju o průšvih, ale je mi to celkem jedno.“

„Mluvili jste už někdo s Jacobem, jestli něco dostal z toho ještěra?“ Zeptala se Diana.

„Nic moc. Měl úplně vymytej mozek, zřejmě se pojistili magií, aby nikdo nic nevyzradil. Ale z ostatních mrtvol ještě něco zjistili.“ Mluvil pomalu Teo. „Našli jeden klub, kde se schovávalo pár dalších jejich kámošů.“

„Alespoň to.“ Posadila jsem se zpět na své místo. Najednou jsem uviděla Niku,

Kost'ů a Ivana.

„Prý to tu nezvládáte.“ Usmála se Nika.

„Co tu děláte?“ Zírala jsem na své přátele z Ruska.

„Joy se mi ozval.“ Objala mě přítelkyně. Nakonec se objevil Alexej. Kost'ů se mi vrhl kolem krku a políbil mě na tvář. Will se na něj žárlivě podíval.

„Wille, tohle je moje duševní a fyzická spása, učitel a dobrý přítel.“ Představila jsem Kost'ů vlkovi.

„Já jsem ji jen maličko šikanoval, aby z ní nebyla bábovka.“ Podal ruku Willovi. Mladý vlk se trochu zatřásl, když si podal s Kost'ů ruku.

„Sakra, co to bylo?“ Odtáhl se Will.

„Zpracovávám všechnu uvolněnou energii.“ Vysvětlil mu štíhlý muž.

„To jsou moji informátoři.“ Ukázala jsem na Niku a Kost'ů. „A tohle je můj počítačový génius.“ Objala jsem Willa kolem pasu, protože mi to za ramena s mou výškou připadalo trapné.

„Špatná zpráva je, že jsme se z rozhodnutí Rady dostali mimo hru.“ Ušklíbala se Diana.

„Člověk si s nimi musí umět pohrát.“ Poradila nám Nika. Vypadala jako vždy dokonale.

Do místnosti dorazil Don. V rychlosti jsem ho se všemi seznámila. S Nikou si padli do oka. V rychlé konverzaci mu nabídla, že by mohl přijet do Ruska. Will už se sotva držel na nohou. S rychlým vysvětlením jsem se omluvila právě příchozím a odtáhla Willa k autu.

„Nemusíš jezdit se mnou.“ Držel klíčky od vozu v ruce a rozmýšlel se, jestli mi je dá.

„Chci mít v duši klid, že jsi nedostal cestou mikrospánek.“ Sebrala jsem mu drze klíčky. Musela jsem si pořádně přisunout sedačku, abych měla všechny pedály pěkně pod nohama. Jela jsem celkem opatrně a pomalu. Kdybych s Willovým autem jezdila pravidelně, cesta by byla o pár minut kratší. Mladý vlk usnul skoro hned, co se uložil do postele. Na chodbě mě odchytl David. Byl ke mně upřímný a řekl mi, co mu sdělil Joy.

„Jak velký problém by byl, kdybychom se drželi stranou, ale dostávali dál informace.“ Zkusila jsem se zeptat alfy smečky.

„Neviděl bych v tom žádný problém. Samozřejmě vše zůstane jen mezi námi.“ Pochopil alfa, jak to myslím. „Bylo by dobré, kdyby jste na pár dní s Willem zmizeli z města.“

„Dva dny?“ Tázala jsem se Davida.

„I dva dny budou dobré.“ Nerozmlouval mi to Willův otec.

„Žádný problém.“ Kývla jsem. „Samozřejmě nechci být mimo dění. Kdyby se cokoliv dělo, nasedám do auta, i kdybych tam Willa nechala a jedu zpět.“

Upozornila jsem ho s vážným výrazem.

„Můžete jet do Windhamu. Je tam moc hezky.“ Vložil mi do ruky klíč.

„Proberu to s Willem, až se vzbudí.“ Přijala jsem Davidův návrh.

„Jestli chceš, můžeš počkat tady.“ Nabídl mi alfa.

„Měla bych si ještě promluvit s Jacobem. Přeci jen by měli mít o všem přehled.“

Založila jsem si ruce na prsou.

„Vicky s Jacobem už odjeli. Naznačil mi, aby na tebe moji vlci dali pozor.“ Jeho oči unikly mému pohledu. „Ale myslím, že s Willem mimo centrum dění se

o vás nemusíme bát.“ Znělo to dost otcovsky. Chvíli jsme s Davidem poseděli, tedy mě to jako chvilka přišla. Will zatukal na dveře, aby oznámil svůj příchod.

„To jsi tomu spaní moc nedal.“ Přísně jsem ho sjela pohledem.

„Mě to stačí.“ Posadil se k nám mladý vlk. Vypadal stále dost unaveně.

„Napadlo mě, že by jste se mohli na pár dní stáhnout do Windhamu.“ Navrhl mu otec.

„To je celkem dobrý nápad.“ Souhlasil s otcem. „Kdy máme zmizet?“

„Čím dřív, tím líp.“ Povzdychl si David.

„Děje se něco, o čem nevím? Nějaký problém ve smečce?“ Znejistěl Davidovým povzdechem Will.

„Ale ne, jen buď opatrný.“ Řekl pomalu s důrazem alfa.

„Neboj se tati.“ Položil ruku otci na paži v drahém obleku „Už jsi někdy kempovala?“ Otočil se ke mně mladík.

„Nevím, jak se kempuje u vás, ale myslím, že v tom takový rozdíl nebude.“

Ušklíbla jsem se.

Will mě vzal do sklepa, abych mu pomohla sbalit.

V naší hale jsem potkala Dianu. Odpočívala na dlouhé sedačce.

„Potřebuji s tebou mluvit.“ Poklepala jsem jí prstem na rameno.

„O čem?“ Zbystřela.

„David nám řekl, abychom se na chvíli stáhli. Jedeme do Windhamu.“ Naklonila jsem se přes opěradlo. „Dohlédneš na Dona?“

„Žádný problém. Na jak dlouho? Počítej s tím, že si tam telefon nebo počítač nenabiješ.“ Upozornila mě.

„Ještě nevím, tak maximálně na tři dny. Bez telefonu a počítače nikde déle jak tři dny tvrdnout nehodlám. Nemáš něco, co by se mi hodilo?“ Tázavě jsem se na ni podívala.

„Asi mám něco, co se ti hodí.“ Vyskočila na nohy a zmizela v patře. Za chvilku se vrátila s krabičkou. „Dva stejné amulety. Jsou propojené kouzlem. Kdyby ses někde zatoulala, tak tě najdu. Výhodou je, že na něj neplatí žádná magie a nikdo jeho magii neodhalí.“ Vložila mi do ruky přívěsek ve tvaru slzy.

„Víš to jistě?“ Chtěla jsem vědět, jestli už to sama zkoušela. Nemohla jsem si

dovolit žádnou chybu, která by ohrozila někoho v mém okolí.

„Mnoho čarodějek ho testovalo a zatím ho žádná ještě nenašla, samozřejmě krom té, která měla druhou část. Až dorazíte, pošli mi smsku a pak si vypni telefon. Šetři si baterii.“ Dala mi blondýnka instrukce, jako by byla moje máma. „Jsem tvým dlužníkem.“ Objala jsem ji a utíkala si zabalit svoje věci. Do schodů to moc rychle nešlo. Můj střet s kuchyňskou linkou se připomenul tupou bolestí v zádech. Don nechával většinou pokoj odemčený. Byl zaměstnán Nikou a zřejmě mu to ani moc nevadilo. Byla jsem ráda, že má konečně o něco zájem a pomalu se začíná otevírat světu.

Naházela jsem do sportovní tašky oblečení a pár dalších drobností. Netušila jsem, jestli jsem si vybrala vhodné oblečení. Neměla jsem čas nad tím polemizovat.

„Potřebuješ něco koupit?“ Zeptal se mě Will, když jsem zastavili cestou u malého marketu.

„Těžko říct. Něco ke čtení?“ Zamyslela jsem se. Nakonec jsem se šla podívat do obchodu taky. Musela jsem si nakoupit zásobu sušenek a něco, čím bych se zabavila.

Will se cestou stavil ještě nakoupit nějaké pivo a jídlo. Po příjezdu na místo jsme vybalili. Malý srub vypadal celkem útulně. Uvnitř byl kamenný krb, který byl čistý a vymetený.

„Připravím nějaké dřevo.“ Ozval se zvenčí můj společník.

„Já to zvládnu. Odpočiň si chvílku.“ Vzala jsem si do ruky sekeru. Pod přístřeškem bylo vyrovnané dřevo. Přinesla jsem si ke špalku pár kusů, abych naštipala polínka na zátop. Will si vytáhl skládací křeslo a pivo.

„Toto je provokace.“ Otočila jsem se na něho se sekerou opřenu o rameno.

„Sama jsi řekla, abych načerpal trochu toho ticha a klidu.“ Rozesmál se.

„Vzdávám se.“ Otočila jsem se zpět ke špalku a rozmáchla se. Kus dřeva se rozpůlil. „Diana mi řekla, že se Robert vrací. Nedovolal se mi.“

„A?“ Pozoroval mě vlk přes sklo láhve.

„No po pravdě nevím, co dělat?“ Rozštípla jsem další kus dřeva.

„Ať se rozhodneš jakkoliv, je to tvoje rozhodnutí.“ Přiložil si láhev s pivem ke rtům. „Sice bych s tebou chtěl být, ale nutit tě nemůžu.“

Když jsem byla spokojena s hromádkou polínek, odnesla jsem je ke krbu.

Uvnitř byl malý skládací stůl a rozkládací postele. Srub se skládal ze tří místností. Větší byla obytná, potom malá koupelna a malá místnost, která spíš sloužila jako odkládací prostor.

„Teče tu teplá voda?“ Vrátila jsem se ven.

„Když si ji ohřeješ, jistě poteče.“ Věnoval mi milý úsměv Will.

„Dobře. A vodu si musím přinést?“ Posadila jsem se na kamenný schod.

„Voda tu teče.“ Ujistil mě mladík.

„Můj žaludek touží po jídle. Dáš si něco se mnou?“ Pohládila jsem si svůj prázdný pupek.

„Já něco opeču.“ Dopil pivo a zmizel uvnitř srubu.

Pomaloučku jsem se postavila a prozkoumala pohledem okolí. Bylo tu opravdu krásně. Poslala jsem Dianě smsku a vypnula telefon. Přesně tak, jak jsme byli domluvené. Trochu jsem se prošla po okolí, ale nikam daleko, abych věděla kudy zpět.

Pečené maso krásně vonělo. Will už mě vyhlížel s připraveným talířem. Stál opřený o zábradlí.

„Moc se tu netoulej. Jsou tu fae a už se tu pár lidí ztratilo.“ Napil se z další načaté láhve.

„Skřítky jsem ještě neviděla.“ Zažertovala jsem. „Třeba by si dali kousek sušenky.“

„Maso je hotové, pojď se usadit.“ Natáhl ke mně ruku. Will byl skvělý kuchař. Po společném obědě jsme se spolu napili. Venku bylo tak krásně, že mě to lákalo jít si užívat čerstvého vzduchu. Pomalu jsem se zvedla. „To už si opilá, že tak opatrně vstáváš?“ Dobíral si mě. Postavil se přede mě a spokojeně mě objal. Prsty zakroužil kolem opasku mých kalhot, až najel na naražené místo. Tupá bolest se mi rozlila do zad. Mladík mi vytáhl mikinu i ostatní vrstvy mého oblečení a nahnul se. Pokusil se mi stáhnout níž i kalhoty.

„Co děláš?“ Zakroutila jsem hlavou, ruce se mi zapřely do jeho hrudi.

„Zkoumám, co to máš na zádech.“ Zajel mi prstem do bolavého místa. Pěstí jsem ho bouchla do svalnatého těla. „Nemlať do mě.“ Přitiskl mě k sobě tak pevně, že jsem nemohla vymanit své ruce z jeho sevření.

„Celkem to bolí.“ Zavrčela jsem.

„Nedivím se, když to máš naražené. Jak si k tomu přišla?“ Sáhł do bolavého místa ještě jednou.

„V kuchyni jsem narazila do linky.“ Pokusila jsem se pořádně nadechnout. Will povolil, ale nepustil mě. Jeho jemné rty se dotkly mých.

„Je tu tak krásně, nemyslíš?“ Zašeptal. „Už bych se vracet ani nemusel.“

„Nevydržel bys tu. Brzy by ses začal nudit.“ Přesunuli jsme se s horkými hrnký ven. „Jak vlastně vypadají fae.“

„Kdybych to shrnul, jako všechny postavičky v dětských knížkách. Všechny nevypadají krásně a některé pojídají i děti nebo lidi.“ Zaplul Will do svého křesílka.

„Doufám, že mě tady nic nebude chtít sežrat.“ Zašklebila jsem se představě, že by mě malý zubatý trpaslík žužlal prsty na nohách.

„Tady? Leda tak vlci. Samozřejmě jsou některé opravdu překrásné.“ Odložil si

hrnek na zem. „Od člověka k nerozeznání. Jsou to mistři převleků.“ Obeznámil mě s životem fae. „Mají svá pravidla, jako všichni ostatní. Hlavně jim nikdy neděkuj. Rádi si to vybírají nazpět, je to pro ně závazek, který si od tebe rádi vyberou.“

„O tom už jsem něco četla.“ Vzpomněla jsem si.

„A některé mají v oblibě sex. Většina žen říká, že sex s fae se s normálními muži nedá srovnávat.“ Prohloubil s úsměvem na tváři téma.

„Divoká představa.“ Přimhouřila jsem obočí při zmínce o sexu se zeleným mužíčkem. „Jdu dělat nějakou aktivitu, jinak se za chvíli začnu nudit.“ Vstala jsem. „Jak dlouho tu zůstaneme?“

„Dokud si nepolezeme na nervy?“ Zasmál se mladý vlk. „Doufám, že mě na chvíli večer nebudeš postrádat. Obhlédnu okolí.“

„Pár minut bez tebe přežiju.“ Přitáhla jsem si polena ke štípání, protože mě nic lepšího nenapadlo dělat.

„To se vážně se mnou tak nudíš, že jdeš zase štípat dřevo?“ Přehodil si nohu přes nohu. Místo odpovědi jsem se na něj jen otočila. „Můžeme se třeba projít.“

„Samo se to neudělá.“ Napráhla jsem se a sekla do špalku.

„Už jsem ti řekl, že jsi blázen?“ Utrousil s úsměvem jízlivou poznámku.

„Já tě varovala, že se mnou by sis neměl začínat.“ Rozlétlo se poleno na dvě části. Když jsem začala cítit mozoly na rukách, nanosila jsem dřevo ke dveřím pod střechu. Studená voda chladila moje ruce. Posadila jsem se zase ven na pražící slunce. Oči jsem zavřela před denním světlem a trochu se věnovala lenošení.

„Doufám, že už si konečně sedneš na zadek.“ Užíval si Will sluníčka.

„Jo, na chvíli určitě.“ Zaklonila jsem spokojeně hlavu. Mladík mi přinesl víno v hrnku.

Zamžourala jsem unavenýma očima a napila se moku. Když jsem držela hrníček, zase jsem spustila víčka.

„Rozhodla ses usnout na čerstvém vzduchu?“ Stál za mnou mladý vlk a položil mi ruku na rameno.

„Ne, jen jsem přišla o brýle a občas si musím odpočinout, když už se mým očím nechce pracovat.“ Posunula jsem se do stínu. Sluneční světlo mi bylo nepříjemné.

„Mám jen sluneční, které vozím v autě. Jestli ti to pomůže.“ Nabídl mi Will.

„To je dobrý. Chvilku se natáhnu.“ Přehodila jsem si nohu přes nohu.

„Zítřka by mělo pršet.“ Zabořil své prsty do mých krčních svalů, při čemž jsem jako vždy pocítila naprosté uvolnění.

„To, co právě děláš mě provokuje.“ Chytila jsem ho za ruce. Zaklonila jsem hlavu a spatřila jeho provokativní úsměv. Byl si vědom toho, co dělal.

Odpoledne rychle uteklo. K večeru jsem prahla po teplé sprše. Oheň příjemně praskal v kamenném krbu. Vodu jsem měla připravenou, jen shodit oblečení a zalézt si pod proud horké vody. Popadla jsem ručník se sprchovým gelem. Jen co se první kapičky horké vody dostaly na mou kůži, uvnitř jsem zajásala.

„Teplé vody je málo. Musí se šetřit.“ Vloudil se mi do sprchy Will.

„Hele, tu vodu jsem si ohřála já.“ Zabublalo mi několik bublinek od mokrých rtů.

„Poděl se. Umeju ti za to záda.“ Nasadil prosebný výraz.

„Dobrá. Protože jsem velmi ohleduplná a laskavá, tak ti to dovolím.“ Stál přede mnou už nahý a já jsem ztuhla. Nevím, z čeho jsem byla tak zaražená, když jsem s ním přeci už byla ve vaně. Otočila jsem se k němu zády. Will mi z ruky vzal houbu a začal mi pomalu mýt záda.

„Proč si tak ztuhla?“ Přitiskl se ke mně.

„Nevím.“ Přiznala jsem. „Vždyť o nic nejde.“ Vzala jsem zpěněnou houbu a dlaň plnou bublinek jsem mu připlácla na břicho. Nakonec se vše zvrhlo v boj plný bublinek, srandy a smíchu. Teplá voda pomalu docházela, až jsme nakonec zůstali stát ve studené. Místo pěkného prohřátí jsem odcházela pěkně prochladlá. Oblékla jsem si volné triko a prohřála se u ohně.

„Dávej pozor, ať neuklouzneš.“ Varoval mě Will.

„Klouzání po kamenné mokré podlaze.“ Hrubé kameny na zemi vůbec kluzké nebyly. „To si dřív ukopnu prst. Do příště s tou vodou musíme něco udělat. Třeba solární ohříváč nebo nějaký elektrický malý bojler.“

„Až na to bude čas, chtěl bych ještě jeden srub postavit kousek odtud, ale mnohem větší. Tohle je jen taková zašívána.“ Říkal mi vlk o svých plánech.

„To je dobrý plán. Takhle bys musel táhnout stan.“ Kývla jsem. „Půjdu spát.“

Byla jsem celkem unavená a teplo studená sprcha mi taky nakonec moc nepomohla. Zavrtala jsem se do spacáku a čekala jestli usnu. Nohy se mi klepaly zimou než jsem se zahřála.

Will udělal poslední večerní obhlídku, než si lehl vedle mě.

Ráno bylo příšerně chladné, ale mě hřála mužská náruč. Nechtělo se mi vzdát cizího tepla, které bylo tak moc příjemné. Za okny padal hustý déšť.

„Co budeme celý den dělat, jestli bude takhle.“ Ozvalo se za mnou.

„Začala bych snídání.“ Položila jsem si hlavu na jeho rameno.

„Na co bys měla chuť?“ Jemně zavrčel.

„Ty myslíš na sex! Hned takhle po ránu?“ Nafoukla jsem se jako balonek, ale Will věděl, že si z něj dělám legraci.

„Uvědomil jsem si, že by z nás byl super tým. Zapomeň na Roberta, zůstaň se mnou.“ Zabroukal mi do ucha. „Chtěl bych s tebou chodit do kina, na večere, nosit ti květiny, chránit tě před nebezpečím ve své náruči.“ Zase si začal

pohrávat s mými vlasy. „Včerejšek byl úžasný, dlouho jsem se takhle nesmál. Jsi bezva holka a jestli mám alespoň malou šanci, tak hodlám bojovat.“

„Wille, už dost. Nemůžu ti dát odpověď na něco, co ještě sama nevím.“ Zadívala jsem se mu do očí. „Já nejsem prostě typická holka, co se nechá nosit na ruku a myje doma spokojeně nádobí.“ Chtěla jsem dál pokračovat, ale Will mi přitiskl prst ke rtům.

„Mě by se žádná normální holka nelíbila. A o tvých pracovních způsobech raději nemluvit.“ Vrátil mi to mladý vlk. „Vidíš? Udělal se ti z toho dokonce jedna, ne dva puchýře a to jsem se nepodíval pořádně.“

„Jsi horší než doktor. Vedle tebe mám pocit bezpečí, že se mi nemůže nic stát. Jenže já budu stále v pohybu a tudíž je nesmysl, abych ti slibovala lásku až za hrob. Sama jsem nestálá a potřebuji si nějak ucelit svůj život.“ Věděla jsem, že rozumí tomu, co mu říkám.

Času byla spousta a tak jsem mu řekla zkrácenou verzi, jak jsem do toho všeho pěkně po hlavě vlétla, což vyvolalo ve Willovi obrovskou zvědavost a dlouho jsme si jen tak povídali u ohně.

Odpoledne bylo bez deště. U krbu už docházelo dřevo. Will si spokojeně četl časopis a zase popíjel pivo. Zapnula jsem si telefon, než naskočil systém, došla jsem ven pro dřevo.

„Dobrý den.“ Ozvalo se za mnou, když jsem si brala polena.

„Jé, vůbec jsem si vás nevšimla. Dobrý den.“ Nesla jsem si polena v náručí. Muž se divně rozhlížel kolem. „Můžu pro vás něco udělat?“

„Došel mi benzín, tak jsem se chtěl zeptat, jestli třeba náhodou nemáte trochu do sekačky nebo do pily.“ Zazubil se na mě.

„Mám trochu v kanistru.“ Ozval se z verandy William. „Kde máte auto?“

„Auto je kousek odtud.“ Odpověděl mu pohotově muž. „Co jsem dlužný?“

Vytáhl muž peněženku z kapsy a vytáhl pár nazelenalých bankovek.

„Nechte to být.“ Mávl Will rukou a přišel až ke mně. „Zmiz, co nejdál to půjde.“

Šeptl mi do ucha. Dal mi pusku na tvář a odešel k autu. Chlap, co má kupa peněz v peněžence a dojde mu benzín? To bylo vážně divný. Vyrazila jsem do lesa.

Bylo mi jasné, že jestli to je past, bude někdo další na silnici. Z dálky jsem pozorovala, jak se mladý vlk pokusil chlápka praštit klíčem na kola. Chlápek zavrával a Will se proměnil v mohutného vlka. Nevěděla jsem, kam jdu, ale věděla jsem, že se musím dostat pokud možno co nejdál. Ten chlápek mi byl povědomý. Musela jsem ho někde vidět. Po chvilce usilovného přemýšlení mi to docvaklo. Ten večer, co jsem zapřela Jacoba. Musel to být podle hlasu jeden z těch démonů, které jsem tenkrát potkala.

Za mými zády, kdesi v dáli jsem uslyšela zavítí. Přidala jsem do kroku. Po chvíli jsem narazila na vyšlapanou pěšinu. Zastavila jsem se a vytáhla telefon z kapsy.

Byla jsem ráda, že jsem ho nenechala na stole, jak jsem původně měla v úmyslu. Poslala jsem hromadnou zprávu SOS Jacobovi, Donovi a Dianě. Po chvíli Diana zavolala.

„Diano našli nás.“ Mluvila jsem pomalu a potichu.

„A kde jsi?“ Zeptala se Diana.

„Po pravdě ani nevím.“ Přikrčila jsem se raději u křoví. „Mám stále tvůj amulet. Najdeš mě. Radši budu končit.“ Telefon jsem vrazila zpět do kapsy.

„Zlato, to jsi daleko neutekla.“ Ozval se za mnou tvrdý mužský hlas. U nohy mu čenichal obrovský žíhaný vlk. Rozeběhla jsem se po pěšině. Místy byly blátivé kaluže po dešti. Snažila jsem se jim vyhýbat. Urostlá gorilí postava se vydala hbitě za mnou. Noha se mi zabořila do blátivé kaluže. Noha mi uklouzla a já se rozplácla jako žába. Rychle jsem se zvedla na nohy. Muž byl sotva pár metrů za mnou. Ve sprintu jsem byla vždycky pomalá. Vlk by mě dvěma skoky dohnal. Postavila jsem se proti němu s poměrně silnou větví s poslední kapkou naděje, že to nejsou poslední vteřiny mého života.

„Trochu se pobavíme.“ Vzala jsem do rukou větve jako by to byla hůl. Dobře jsem si ho prohlédla a pokusila se analyzovat místa, na která by bylo dobré zaútočit. Můj žaludek se strachem scvrkl. Po pár nevydařených úderech mě protivník odzbrojil. Cizí vlk se postavil bokem, aby udělal prostor tomu odpornému chlapovi. Dostala jsem pěstí do obličeje. Ránu jsem jen stěží ustála. Otřela jsem si krev do rukávu. Pár ran jsem vykryla, ale nebyla to žádná sláva. Dostal se ke mně na dosah ruky a chytil mě pod krkem. Ruka mě zatlačila ke stromu a několikrát se mnou praštila. Poslední rána do obličeje byla pro mě konečná. Cítila jsem jen, jak mě někdo táhne po hrbolatém povrchu země někam pryč. Viděla jsem jen záblesky světla. Nebyla jsem schopná jakéhokoliv pohybu. Rozplácla jsem se na chladnou zem. Všechno mě příšerně bolelo.

„Vstávej.“ Uslyšela jsem Jacoba. Jeho hlas mě přinutil otevřít oči. Všechno se rozmazávalo v tlumeném světle. Nebyla jsem schopna zaostřit. Šmatala jsem kolem sebe, jako bych byla slepá. Moje ruce narazili na mříž. Nohy mi nechtěly sloužit. Rukama jsem se přitáhla za mříž a stěží se posadila.

„Co se stalo?“ Zakryla jsem si oči dlaní.

„To netuším, ale asi jsme někomu šlápli na kuří oko.“ Ozval se Will. Dýchal těžce a přerývavě.

„Skoro nic nevidím. Kolik nás tu vůbec je?“ Zeptala jsem se a mžourala po okolí.

„Jsme tu čtyři a ještě tu je jeden volný zamřížovaný apartmán.“ Žertoval mladý vlk, i když mu bylo mizerně.

„Jestli se odtud dostaneme, může si Vicky pořídit pár nových piercingů.“ Otočila jsem se směrem po bratrově hlase. Pomalu jsem začala ostřit. Uviděla jsem na

pár metrů před sebe. Vypadalo to, jako bychom byli věznění někde ve sklepe. Byla tu poměrně zima.

„Nevím, jestli dřív umrznu nebo umřu hladu.“ Zanaříkala jsem.

Do místnosti vklouzli dva lykani. Za nimi dva muži s gorilími postavami někoho táhli k poslední volné cele. Tělo dopadlo jako před chvílí to moje. Postava se ztěžka zvedla. Byl to Robert.

Oči měl rudé a zalité krví. Jacob, který byl hned vedle udělal krok vzad.

„Co se děje.“ Zvedla jsem hlavu.

„Proměnili ho. Je z něho upír a je hladový.“ Odpověděl mi na mou otázku Will.

„Roberte slyšíš mě?“ Zeptala jsem se ho. Nově zrozený upír přikývl.

„Kdybich byla u tebe dala bych ti trochu cucnout. Ale jsem moc daleko. Když ti řeknu, že to zvládneme, budeš mi věřit?“ Jeho oči mi odpověděli za něj. Snažila jsem se trochu odlehčit situaci, ale moc mi to nešlo.

„Měl jsem přijet dřív.“ Opřel se Rob o stěnu a zaklonil hlavu. „Tommy nás všechny prodal. Řekl mi to jeden informátor hned po tom, co jsem přiletěl do Brazílie. Proto jsem se snažil přijet co nejdřív.“ Sešité rty Victorie se lehce zvlnili hněvem.

„Já jsem tomu zmetkovi nikdy nevěřila.“ Sundala jsem si roztrženou mikinu. Zaslá krev na mém obličejí musela vypadat úžasně. Plivla jsem do rukávu mikiny a otřela si krev pod nosem a na tváři. Moje oblečení bylo potřhané, špinavé od bláta a zakrvácené. Nohy jsem měla místy pěkně odřené.

„Takže, když jsme kompletní, mohli bychom něco vymyslet.“ Stál vlk opřený o mříže.

Slyšela jsem zaskřípání těžkých dveří.

„Už jsme kompletní.“ Vstoupila do místnosti Rose. Za ní se spokojeně šoural Tommy. Do prostřed mezi cely dotáhl židli. „Kazíte mi plány a velice mě mrzí, že musím schopné lidi odstranit z povrchu zemského.“ Řekla s velkou dávkou ironie rudovláska.

„Zkusíme se domluvit ne?“ Přitáhla jsem se za mříž, abych se dostala na nohy.

„Nemáš mi co nabídnout, si jen překážkou na cestě vpřed.“ Věnovala mi chabý úsměv.

„Ke každému budu mít pár slov.“ Podívala se na Vicky. „Začneme němou slečnou.“

Ukázala na ni štíhlým dlouhým prstem. Victorie ji zuřivě pozorovala. Nejraději by řekla ona pár hnusných vět Rose, ale sešité rty zůstaly bez pohybu. „Proti tobě nic nemám. Možná si zachráníš i život, ale za to tady Jacob mým lidem už uniká celkem dlouho a tohle dítě štěstěny ti tenkrát zachránilo zadek.“

Ukázala prstem na mě. „William, kdybys ji nepoznal, v životě by jsme se nepoznali ani my a Roberte vážně ji tak moc miluješ, že by ses pro ni obětoval?“ Will se podíval nechápavě na upíra. „Tady Williamovo srdce taky bije pro stejnou dívku.“ Dívala se s jízlivostí na Roberta.

„Co kdybys mě zabila a Roberta s Willem ušetřila?“ Podívala jsem se jí s hrdoostí do tváře. Myšlenka, že bych zachránila dva životy ve mně byla natolik silná, že bych se pro oba obětovala. Malý plamínek naděje ve mně stále ještě hořel.

„Jak sladké, ale ať vyhraje ten silnější.“ Podívala se na oba rudovláska. Moje cela se otevřela. Kdyby mě alespoň nohy poslouchaly, mohla jsem se o něco pokusit. Takhle jsem zůstala jen opřená stát uvnitř. Dovnitř vešel holohlavý muž. Podle Willova zavrčení to byl vlkodlak. Pevně mě stiskl za paži a škubnul se mnou. Moje nohy se pode mnou podlomily. Násilím jsem byla dotažena k židli. Rukama jsem do něho beznadějně strkala. Snažila jsem se najít na něm něco, co by se dalo použít. Chlap cosi zamrmal. Jak se snažil připoutat mi ruce k židli vytáhla jsem mu malý kapesní nůž, který dopadl na zem. V tom rámusu, co jsem se pokoušela udělat našťestí pád nože nebyl slyšet. Jak se muž otáčel dokopl nůž kousek od Vicky. Jednu ruku měla v želízkách připoutanou k mříži cely. Pořádně jsem mu zaryla nehty do masa na krku, protože jsem spadla na zem, po tom co jsem se mu pokusila poškrábat obličej. Když se muži konečně podařilo mě zkrotit a přivázat mi ruce k opěradlu staré kovové židle, dostala jsem pěstí do obličeje. Z nosu mi vytryskla krev. „Za chvíli stejně chcípneš.“ Zazubil se na mě. Robert odvrátil tvář. Zůstali jsme v místnosti zase sami.

„Nevíme kolik máme času. Roberte, kdybys svou žízeň dokázal ovládnout, mohli by jsme to všichni přežít. Nechci být ani vlkem ani upírem. Buď tu zhebnu a zachráníte se nebo se odtud dostaneme všichni.“ Podívala jsem se k Willovi.

„Řekla, ať vyhraje ten silnější. To znamená, že se naše cely otevrou přibližně zároveň. Je to instinkt lovce.“ Zapřemýšlel Robert.

„To znamená, že ty se vrhneš po ní a já se vrhnu po tobě.“ Podíval se mladý vlk po upírovi, protože pochopil o co tu jde.

Vicky se natahovala po noži. „Kdybych měla alespoň sílu se doplazít k tobě Vicky.“ Pokusila jsem se otočit k Jacobově přítelkyni. Vicky pohledem hypnotizovala nůž, který ležel na podlaze kousíček od její nohy. Snaha byla k ničemu, na nůž neměla šanci dosáhnout.

„Wille, zkus Robertovi dát čas, než se po něm vrhneš.“ Zavřela jsem oči.

„Roberte pij pomalu, poskytněš nám tím pár sekund.“ Uslyšela jsem za sebou Jacoba.

„Bohyně, chraň nás.“ Šeptla jsem. Oba muže, na kterých mi záleželo, jsem měla na očích. Po tváři mi stekla slza.

„Zvládneme to.“ Podíval se na mě Rob, jeho oči nabraly temnou barvu. Will se začal proměňovat. Místností se rozlehlo tiché cvaknutí. Upír hnaný žízni se nedokázal ovládnout. Robert mě políbil na zakrvácené rty a pak se pomalu opatrně zakousl. Vybral si místo u klíční kosti, aby se vyhnul tepně. Pocítla

jsem euforický stav. Will vyklouzl ze své cely a vrhl se po noži, aby ho dal Vicky. Cítila jsem stále se prohlubující chlad. Hlava mi přepadla na Robertovo rameno. Ledový dotek mě pošimral na rukách, když mě Rob vysvobozoval z pout. Cítila jsem, jak mě poslední zbytky tepla opouštějí.

„To stačí.“ Uslyšela jsem slabě Jacobův hlas. Stála jsem nad svým tělem.

„Už jsem na odchodu?“ Moje ruce zářily slabým světlem.

„Odchází z tebe život.“ Ozvalo se vedle mě. „Jestli nepřestane, zemřeš.“

„Já to tušila, že neodejdeme všichni. Doufám, že jim to alespoň pomůže.“

Podívala jsem se na muže s povědomou tváří.

„Vrátíš se zpět. Dnes nejdeš se mnou a hlavně, kdo by se staral o Dona.“ Usmál se na mě muž. V tom okamžiku mi to došlo. Byl to anděl smrti a taky Donův otec.

„Je mi velkou ctí, že se konečně setkáváme.“ Podala jsem mu svou světélkující ruku.

„Nevidíme se naposled. Ale už se musíš vrátit.“ Zamával mi a zmizel. Do místnosti vtrhla Diana s Kost'ou a Donem. Jacob musel Roberta donutit přestat pít, což byl dost velký problém.

Perry smetl nového upíra stranou, Willa drželi v šachu Diana s Kost'ou. Will se bránil svým pudům, jinak by už Roberta rozsápal na kousky.

„Žije.“ Oddychl si Don. „Její pulz je velice slabý, trochu tomu pomůžeme.“

Použil svou sílu, abych se zase vrátila mezi živé.

Pootevřela jsem oči. „Zvládli jsme to.“ Vyšlo z mých úst. Potom se zase kolem mě rozprostřela tma.

Kapitola 10.

Jak dlouho jsem mohla spát? Probudila jsem se v nemocnici. Kolem mě pípaly všelijaké přístroje. Ještě jsem ani neotevřela oči. Ty rty jsem znala, Robertovi rty. Lehle se dotkly mých.

„Až se vzbudíš, už tady nebudu. Dokud se nenaučím žít sám se sebou, nemůžu být ani s tebou. Miluji tě.“ Ještě jednou mě políbil.

Otevřela jsem oči, chtěla jsem něco říct. Ale už nebylo komu. Robert byl pryč. Do očí se mi vehnaly slzy. Z mých úst vyšlo tiše jeho jméno.

„Ahoj.“ Řekla Diana opatrně.

„Proč odešel?“ Nechápala jsem.

„Musí se naučit žít sám se sebou.“ Odpověděla mi blondýnka, která chápala jeho důvody.

„To není fér.“ Stáhla jsem ze sebe deku a chtěla vylézt z postele. Jednu nohu jsem měla ovázanou až nad koleno a druhou jen pod koleno. Ruce jsem měla ovázané až po lokty. Kousnutí překrýval čtvereček gázy přelepený náplastí. Perry stál za otevřenými dveřmi a bavil se s mužem v bílém plášti.

„Chci odtud pryč.“ Nohy mě stále neposlouchaly. Začala jsem být opravdu našťvaná.

Upír vešel do pokoje. „Týden minimálně. Byla jsi silně podchlazená, přišla jsi celkem o dost krve a ruce i nohy máš samej steh, naražená žebra a páteř. Ale stejně si myslím, že bez sedativ bys měla dost silné bolesti.“ Perry mi přetáhl deku zpět přes nohy. Poklepal na hadičku, kterou jsem měla zapíchnutou v ruce.

„Ta upravená genetika se ti teď bude hodit, jestli budeš dál takhle pokračovat.“

„Připadám si jako invalida. Nohy se mi ani nepohnou, v podstatě můžu jen ležet a hýbat rukama.“ Supěla jsem.

„Mohla jsi dopadnout hůř, nebýt Dona.“ Perry se otočil k odchodu.

„Řekni Robertovi, že ho chci ještě naposledy vidět.“ Chytila jsem do ruky přikrývku.

„Dobře.“ Přikývl.

Diana zaplula do křesla v rohu místnosti. „Chceš něco přinést? Čokoládu, sušenku nebo koblihy?“ Zeptala se blondýnka.

„Dala bych si kousek pizzy s kelímkem jahodové zmrzliny a k tomu přeslazené pití s hromadou ledu.“ Věděla jsem, že tohle mi nikdo nepřinese.

„Tak to tě jistě potěším horkým čajem.“ Objevil se ve dveřích Will s kouzelným úsměvem.

Byla jsem ráda, že ho vidím. Na obličeji měl pár malých škrábanců. „Doufám, že se za krabici laskomin neurazíš.“

„Mohl bys jít okamžitě ke mně?“ Věnovala jsem mu přísný pohled. Will nechápal, co se děje, ale přišel. „Mohl bys mě prosím políbit na tvář?“

„To udělám velmi rád.“ Odložil krabičku na stolek a nahnul se ke mně. „Budeš potřebovat hodně něhy a především někoho, kdo o tebe bude pečovat.“ Dodal se šibalským úsměvem.

„Jak dlouho jsem spala?“ Podívala jsem se na oba.

„Tři dny. Bylo to pro mě hodně dlouhé čekání, než ses probudila.“ Přiznal mladý vlk. „Po dlouhé době jsem měl fakt strach.“

„Jak jsou na tom ostatní?“ Chtěla jsem vědět, co se vlastně stalo za ty tři dny. „Chci vědět všechno, o co jsem přišla.“

„Jacob s Vicky už jsou zase v plném nasazení a kromě pár modřin a škrábanců je Victorie celá. S Robertem jsem měl dlouhou řeč. Na mnoha věcech jsme se shodli. Rozhodl se pro zatím stáhnout do ústraní. Neví, jak dlouho mu bude trvat, než se ztotožní s tím, co se z něho stalo a co mohl udělat tobě. Vyčítá si to a já to chápu. Taky mám svůj podíl výčitek.“ Shrnul pár větami uplynulé tři dny. Koukal mi při tom zpříma do očí. Začala jsem brečet, když jsem Willa poslouchala. Oba by za mě dali život a mě to všechno hrozně mrzelo. Uvnitř jsem cítila nehoráznou bolest a prázdno.

„Já mu věřila, protože jsem věděla, že to dokáže a místo toho, abych si s ním promluvila, tak raději uteče.“ Tvrdě jsem se podívala do prázdného rohu místnosti. Zhluboka jsem se nadechla a otřela si slzy.

„Nech to být. Prosím.“ Chytil mě za ruku Will a podal mi kapesník.

„Jsem unavená. Ještě se trochu prospím.“ Zalhala jsem. Chtěla jsem jen být sama a přemýšlet.

„Jen si pořádně odpočiň.“ Políbil mě na čelo a s Dianou v zádech odešel. Ležela jsem nehybně na posteli. Čas se nehorázně vlekl. Za oknem jsem pozorovala rozzářený měsíc stoupající na oblohu.

„Proč nespíš?“ Ozvalo se od mé postele. Trhla jsem sebou. „Promiň, nechtěl jsem tě polekat.“

„Tak jsi nakonec přišel?“ Podívala jsem se zlostně na Roberta.

„Byl jsem tu celou dobu. Jen jsem nechtěl, aby mě tu někdo viděl.“ Pokrčil

rameny. Kradmo se na mě podíval.

„A jak to bude s námi?“ Utřela jsem si slzu, tvořící se v koutku oka.

„Budeš s Willem a dáš se dohromady. William je bezva chlap.“ Založil si ruce a opřel se o postel.

„To, co říkáš zní logicky. Ničí mě to jako vnitřní démon, c mě rve na kusy. Bože! Řekni mi proč? Já tohle nedokážu.“ Utřela jsem si další slzu.

„Mohl jsem tě zabít a přijdou situace, které se musím naučit zvládat. Stále tak krásně voníš létem a kdybych se řídil tím zvířetem uvnitř mě, tak bych ti nejraději rozdrásal hrdlo.“ Jeho oči posmutněli. „Mě to taky bolí, ale nezůstanu daleko. Budu tvým stínem v noci. Strážný, co se za tebou bude tajně krást a dávat na tebe pozor.“ Moje koutky poskočily do chabého úsměvu, ale moje srdce stále plakalo.

„Dobrá, když odejdeš ty, tak já taky.“ Natáhla jsem se po hadičkách, zapáchnutých do mojí ruky.

„Přestaň.“ Chytil mě pevně za ruce. „Dost.“

„Stejně bych neodešla. Nefungují mi nohy.“ Položila jsem ruce zpět na postel.

„Buď trpělivá a odpočivej.“ Podíval se na mě klidným pohledem.

„Ty už nejsi mým lékařem, takže sklapni.“ Robert se mému vzdoru pousmál. Naklonil se ke mně a začal mě líbat. Naše nosy se lehce dotkly.

„Muži ti leží u nohou. Vábí je tvůj vzdor a tvá divokost. Žij a nelituj se za chyby, děláme je všichni bez rozdílu, jaké bytosti jsme. Vždycky tě budu milovat, i když budeš žít svůj život a já v něm nebudu. Dobrou noc.“ Šeptl a zmizel. S bolavým srdcem jsem šla spát.

V nemocnici mi ten čas vůbec neutíkal. Dopoledne přišla sestra převázat mi ruce a nohy. Do stehna jsem dostala injekci. Žena mi zahýbala s nohama a dál dělala svou práci. Ruce mi zůstaly bez obvazů jen s kousky náplastí. Na řadu přišla další otravná vyšetření.

Odpoledne za mnou přišel Don.

„Chtěl jsem přijít už včera, ale řekli mi, že tě nemáme moc zatěžovat.“ Kráčel pomalu od dveří ke mně.

„Konečně někdo, koho jsem chtěla opravdu vidět.“ Natáhla jsem k němu ruce.

„Docela jsem se bál, že už jdu pozdě.“ Zapadl do křesla.

„Tvůj táta mě ještě nechtěl.“ Věnovala jsem mu upřímný pohled. Don se na mě nejistě podíval.

„Ty jsi viděla mého otce? Vážně?“ Zatvářil se dost překvapeně.

„Prý mám na tebe ještě chvíli dávat pozor.“ Prozradila jsem mu. Chlapec vypadal spokojeně.

„A já tě ještě nějaký ten pátek chci otravovat, protože jsem dostal svolení u vás zůstat.“ To byla konečně bezvadná správa, co mě opravdu potěšila. „A přinesl

jsem ti telefon, ten předchozí se utopil v blátě.“ Vyndal z malé taštičky telefon s nabíječkou.

„Né, škoda. Tamten telefon byl opravdu super.“ Moc mě to nemrzelo, protože jsem ho stejně moc dlouho neměla a citovou vazbu na takovouhle věc jsem si nepěstovala.

„Je skoro stejný, akorát že je nový.“ Ušklíbl se Don. „Nika s Kost'ou počkají, dokud se nevrátíš. Celou tu díru vymetli, než vás dole našli.“

„Stálo to za to?“ Nejistě jsem se podívala na Dona.

„Jo, pomůže to k dalším čistkám, ale Rose tam nebyla.“ Opřel se lokty do kolen. Moje odplata tam venku stále někde čekala. Změnili jsme téma a trochu se s Donem zasmály. Chtěla jsem vidět svou vrbu, která mě zatím nezklamala a tou byl Kost'a. Můj mozek se zabýval bolavým srdcem a odmítal myslet na práci. Rus normální postavy od rána seděl u mé postele. Na chvílku jsem si připadala zase jako normální člověk. Žádný démon, ani jiná záhadná bytost se mi neplížila po pokoji.

„Jak dlouho tu jsi?“ Zamžourala jsem, když jsem se nemotorně zvedala z postele.

„Celou noc. Kopla si do vosího hnízda a nezabila jsi královnu. Celou dobu jsou na chodbě lidi od nás.“ Stočil pohled ke dveřím. „I my máme někdy strach.“ Přesunul se k mé posteli a pomohl mi.

„Jo pořádné hnízdo.“ Dodala jsem rozespale. „A pomůžeš mi tu královnu zabít? Sama to nezvládnou.“

„Velmi rád ti pomohu.“ Souhlasil Kost'a.

„Ušetříš mě přednášky o tom, jak mám být opatrná a tak podobně?“ Přimhouřila jsem oči.

„Tohle ti říkat nebudu. Vedla sis dobře, protože jsi do práce zapojila mozek, a doufám, že to teď nevzdáš.“ Brala jsem to jako pochvalu. Hodně mě to povzbudilo, protože to řekl právě Kost'a.

„Jo, jen se musím odtud vykopat. Ládují do mě prášky a sám vidíš, jak jsem dopadla. Kdyby to záleželo na mě, tak už jsem pryč.“ Podívala jsem se ke dveřím.

„To by se Perrymu moc nelíbilo. Má svoje účinné metody, které by se ti možná nelíbily.“ Podrbal se za uchem. Perryho výhrůžky jsem jednou zaslechla a rozhodně bych s ím do křížku nechtěla přijít. Ale řídila jsem se čistě jeho pokyny a týden pro mě znamenal týden.

„Sám řekl, že tu budu týden. Takže, i kdybych se měla odplazit, tak odsud půjdu.“ Řekla jsem zcela vážně.

„Když jsi přijela s Jacobem, byla jsi úplně jiná. Rychle ses rozkoukala.“ Kost'a se uculil.

„Taky jsem měla toho nejlepšího učitele a stále mi je oporou.“ Lokty jsem se zapřela, abych se mohla trochu pohnout. Chvilku jsem si myslela, že se Kost'a trochu začervenál.

Dny utíkaly a já se pomalu začala hýbat. Sice jsem se na nohou ještě neudržela, ale pohnout nohama bylo super. Týden byl za mnou a můj nátlak a otravné škemrání Perry už nebyl schopen snést. Těch pár kroků po pokoji už jsem s holemi zvládla.

Will mi ochotně poskytl azyl, abych nebyla pod neustálou kontrolou upíra. I Willův otec mě vřele přijal. David a Joy byly rádi, že na tom velkém zamotaném klubku odstranili jeden malý uzel. Stále jsme byly na začátku v porovnání s tím, co bylo ještě před námi.

Hned druhý den už jsem zase seděla u počítače a pátrala. Seznam hledaných osob se zase o něco ztenčil. Alfa mi pomohl sehnat dokumenty, které jsem potřebovala. Bez pomoci bych se v tom š'ourala dlouhé měsíce a stejně bych se k výsledkům nepřiblížila tak blízko jako s pomocí všech kolem.

„Mohla bys mi vysvětlit, co tu děláš?“ Vrátil se Will z případu domů.

„Vždyť vidíš, že pracuji.“ Zabořila jsem nos ještě blíž k počítači.

„Máš odpočívat a to znamená ležet v posteli a vykonávat co nejméně jakékoliv námahy.“ Sjel mě přísným pohledem.

„Vždyť tu jen sedím.“ Pustila jsem ramena dolů a ruce stáhla z klávesnice na stehna. Will mi zaklapl počítač a odnesl do postele. Jeho přehnané opatrování mi někdy lezlo krkem, ale vždy argumentoval tím, že slíbil Robertovi, že se o mě postará.

„Co takhle film? V kuchyni je čerstvá pizza s ananasem.“ Pokusil se mě zlákat na jídlo.

„Dobře.“ Neměla jsem náladu na odmlouvání.

Will i já jsme se po tom všem změnili. Byla jsem opatrnější a ostražitější. Will trávil víc času s Robin a jejich vztah se upevňoval. S mladým vlkem jsme nakonec byly spíš part'áci a zůstali jsme dobrými přáteli. I přes to jsem vlka měla ještě pár dnů za zády jako ochránce, kdyby se cokoliv stalo. Dováděli jsme jako pubert'áci, smáli jsme se spolu hloupostem, mohla jsem do něj mlátit, aniž by si stěžoval. Většinou mě skropil několika nadávkami a hlasitým smíchem. Hodně mi to pomohlo.

Nebyla jsem žádná ustrašená holka, ale potřebovala jsem čas všechno si v hlavě urovnat. Poznávala jsem své nové hranice.

Stála jsem potichu v koupelně a dívala se na sebe. Kdo byla ta holka v zrcadle, kterou jsem znala? Už jsem byla někdo jiný. S pomocí Michaela jsem ukázala své nové já. Blond vlasy se změnilly ve fialové lokny s popelavými melíry. Skříň se zaplnila spoustou černých upnutých kalhot a komínkem těch nejrůznějších

tílek a triček. Mé nové já bylo i přes to šílené a teď mnohem víc, než kdy jindy před tím.

Ptala jsem se Perryho, co to vlastně znamená být upírem. Mluvili jsme dlouhé hodiny a Robertovi, co má ještě před sebou. Hrozně mě to mrzelo, že přišel o svůj život a měla jsem potřebu se s tím nějak poprat po svém.

„Kam jdeš?“ Ozvalo ze za mnou. Noční ulici halil stín.

„I já prahnu po krvi.“ Otočila jsem se. Z temnoty vystoupil Robert. Vypadal pořád stejně, jen měl mnohem světlejší pleť.

„Sama?“ Rozhlédl se kolem, protože nikoho dalšího nezahlédl.

„Už ne.“ Ukázala jsem na druhou stranu ulice na Dona.

„Nelíbí se mi, jak ses změnila a že sebou taháš toho chlapce.“ Dotkl se mé ruky.

„Potřebuji se s tím vyrovnat po svém.“ Pohládila jsem ho po tváři. „Teď je ze mě lovec.“

„Taky se mi nelíbí, že nosíš zbraně a začala jsi kouřit.“ Políbil mě jemně na ruku.

„Ty mě sleduješ?“ Kdybych byla na světle, jistě by si všiml, že jsem se trochu začervenala. Přitáhla jsem ho k sobě a polibkem jsem se s ním rozloučila.

„Dávej na sebe pozor.“ Šeptl mi do ucha a zase zmizel ve stínech noc.

„Jdeme na to.“ Přeběhla jsem ulici. Ještě jednou jsem se otočila k Robertovi ukrytému ve stínech noci.

„Honit pubertální vlkodlaky jsem si vždycky přála.“ Odfrkla si Diana. Rukou si kontrolovala zbraň v pouzdře.

„To zvládneme levou zadní.“ Plácla jsem blondýnku přátelsky po rameni.

K ránu jsme s Dianou skončili u Bennyho. Zasloužená sklenička byla něco, co jsem si dlouho nedopřála.

Don se přestěhoval celkem rychle, protože v akademii skoro žádné věci neměl. Přijali jsme ho do naší rodiny malé velké rodiny malou oslavou a zařídili mu pokoj hned vedle mě. V květnovém víkendu jsem se přidala k Willovi na opravu srubu. Vzala jsem si Kostovu radu k srdci a o žádné další vážné vztahy se nepokoušela. Své srdce jsem obalila velkou dávkou ledu a zabarikádovala za neproniknutelnou zdí.

Než jsem se nadála, byl už červen. Zrovna jsem využívala jeden týden k relaxaci pod Perryho dohledem, aby mě dal trochu dohromady. Zrovna jsem se vracela ze sprchy, když na mé posteli seděl Robert.

„Co tu děláš?“ Překvapeně jsem zírala na upíra.

„Přinesl jsem ti dárek.“ Díval se na mě trochu hladově.

„Já nic nechci.“ Otočila jsem se k němu zády a odklidila z postele počítač.

„Narozeniny máš jenom jednou za rok.“ Vytáhl z kapsy krabičku.

„Ty sis vzpomněl?“ Moje srdce poskočilo, ale nedala jsem to na sobě znát.

Otevřela jsem skříň a uložila věci. Rob přišel ke mně a zadíval se na skicu.
„Co bych za to dal, kdybychom mohli spolu normálně žít.“ Ledové ruce mě objaly.

„Mám na tom svůj podíl. Nemuselo se to stát.“ Zavřela jsem skříň.

„Nic není náhoda, tak se s tím konečně smiř.“ Přitiskl mě ke skříni. Položila jsem mu ruce na ramena. „Chtěl bych cítit teplo tvého těla vedle sebe. Jednou to zase půjde.“ Políbil mě a vytratil se, aniž bych ho byla schopná zastavit.

Krabička zůstala ležet na stole. Posadila jsem se.

„Jsi blázen.“ Řekla jsem do ticha. V malé krabičce ležel nádherný řetízek, zdobený černými perlami. Robert mě vždy dokázal překvapit.

O víkendu jsem vypadla na nákupy a hlavně podívat se mezi normální lidi. Don jel se mnou. Chtěla jsem mu udělat radost a něco mu koupit, protože jeho šatník byl skoro prázdný.

„Tommy se potuluje poblíž.“ Oznamila jsem všem, hned jak jsme se vrátili. Z policejní stanice nám přišlo oznámení, že hledaný se zřejmě pohybuje ve městě. Já, Diana, Don a Jacob jsme se připravili k vykonání odplaty. Teo se připojil k nám. I David nám poskytl pár svých chlapců v čele s Willem.

S bandou vlčích členů jsme Tommyho rychle našli. Vypadal příšerně.

Ušpiněné oblečení na něm volně viselo. Dready mu ležérně ležely na ramenou.

„Vzdej se a půjdeš před Radu.“ Vyzvala jsem ho.

„Ani ve snu.“ Otočil se k nám. Z dredů začali rašit větvičky. Bělmo mladíkových očí zčernalo.

„Tak se podívej, jak vypadá fae.“ Založil si ruce v bok William. Kůže fae nabrala světle zelenou barvu.

„Nepřibližujte se, nebo začnu čarovat.“ Zaskřehotal prapodivný skřítek, který teď byl o třetinu menší než ve své lidské podobě.

„Přibližovat se nemusíme.“ Pokývala Diana a zaměřila výstřel na ošklivý obličej. Železná kulka provrtala bytosti hlavu. „Jděte se někdo podívat, jestli zhebnul. Já tyhle příšerky nemusím.“

Will došel k mrtvému Tommymu. „Mrtvý.“ Kývl.

„Co s ním?“ Zeptala jsem se, když jsem došla k ošklivému mužíkovi.

„Někdo ho přijede uklidit a možná na něm budou zkoušet nějakou magii, která by z něho dostala nějaké informace.“ Vysvětlila mi stručně střelkyně.

Vrátili jsme se spolu s Willem na rušnou ulici. „Dlouho jsme spolu nejedli.“ Nadhodila jsem.

„Půjdeme na oběd?“ Zeptal se mě mladý vlk překvapeně.

„Nebo můžeme večer do kina.“ Navrhla jsem.

„Večer už něco mám.“ Zamračil se.

„Tak příště.“ Pokrčila jsem rameny.

„Ale oběd platím já.“ Položil mi paži na ramena. Zastavili jsme se v podniku, kde jsem se poprvé sešla s jeho otcem. Tiše jsme se usadili.

„Dnes tu je dost fae.“ Ukazoval nenápadně prstem na stůl krásných mladých žen.

„Jak je poznáš?“ Divila jsem se.

„Každá má svou vůni. Ale tenhle dívčí klub sem chodí celkem pravidelně.“ Rozhlédl se nenápadně kolem po ostatních hostech.

„Tvůj táta zřejmě dostal taky hlad.“ Podívala jsem se ke dveřím.

„Přisedneš si?“ Vstal Will a nechal otce usadit se.

„Nečekal jsem vás tady.“ Vzal si jídelní lístek. „Napadlo mě, když už je teď trochu má práce, jestli bys nechtěla s Jacobem a Viktorií přijít na skleničku.“

„Na dnešní večer zatím nic nemám.“ Zatvářila jsem se, jako bych měla málo volného času. „Dobře. Večer se dostavím v rozumnou hodinu.“

David se rád bavil o práci a i dnes u oběda jsme vyplnili čekání na jídlo hovorem o jeho zajímavostech v práci.

Hrabala jsem v šatníku, jaké si mám vzít vhodné oblečení. Nakonec jsem zvolila černé jednoduché šaty s páskem. Na krk jsem zavěsila perly od Roberta.

Na dveře mi někdo zaklepal. Byla to Vicky. „Moc ti to sluší.“

„Rozhodně ne tolik, jako tobě.“ Podívala jsem se na sebe a pak na ní.

„Máš tu nějaký malý balíček.“ Natáhla ke mně ruku. Opatrně jsem si krabičku prohlédla.

„Není očarovaná, neboj.“ Usmála se mému nedůvěřivému průzkumu. V krabičce byl lístek.

„Jistě ti budou slušet. R.“ V krabičce pod lístkem byly náušnice s černými perlami stejně zdobené jako řetízek. „Že si nedá pokoj.“

„Záleží mu na tobě.“ Podívala se do krabičky i Vicky. „Vkus teda má, to se musí nechat.“ Kolem šesté jsme vyrazili k Davidovi. Jeho sál byl vyzdobený, jako by pořádal narozeninovou párty.

„Může mi někdo vysvětlit, co se to tu děje?“ Nechápala jsem. Robin na vozičku přivezla krásný dort s dvacet čtyřkou. Když jsem uviděla své přátele všechny pohromadě, bylo to krásné, ale zároveň zvláštní. Tahle zvláštní sestava mi přirostla k srdci a stala se pro mě rodinou. Číšník mi podal do ruky skleničku.

David se postavil vedle mě a šeptl. „Doufám, že si to užiješ, jak se patří.“

Will požadoval krátký proslov. Nezbylo mi nic jiného než mu vyhovět.

„Jsem v šoku. Tohle jsem opravdu nečekala.“ Podrbala jsem se ve svých upravených vlasech. „Je to krása, vidět vás všechny takhle pohromadě. Rodino, přátelé, ráda bych všem poděkovala, že držíme jako celek. Ve chvílích nouze si podáváme pomocné ruce a děkuji za to, že jste tu byly, když jsem vás skutečně nejvíc potřebovala.“ Pozvedla jsem skleničku k přípitku. Robin se zhostila funkce dokumentaristky a udělala pár památečních fotek. Will mi pomohl

nakrojit krásný dort. Diana se držela za ruku s Alanem. Ve tváři měl spoustu otcových rysů. Ester spokojeně objala Davida.

„Wille, hlavně mě neděs dárky, už i tohle je pro mě dost.“ Varovala jsem ho pohledem.

„Víš, musíš si to užít se vším všudy.“ Objal mě spokojeně mladý vlk, než se postavil vedle Robin ze své smečky. „Jsou to především malé krabičky.“

Posadila jsem se ke stolu a za pomoci Davida a Willa pomalu otevírala dárky.

Tyhle narozeniny byly plné šperků a šeků. Měla jsem sto chutí položit hlavu na stůl a nechat zbytek krabiček zabalených. V poslední krabičce cosi hrkalo.

Pomaloučku jsem ji otevřela. Do ruky mi vklouzly klíče od vozu s malým lístečkem.

„Být svým pánem. Joy.“ Venku pomalu zapadalo slunce. Chtěla jsem cítit poslední paprsky toho dne. Zůstala jsem tam jen tak stát. Moje ruce cítili teplý letní vánek. Na chvíli jsem zavřela oči a užívala si sílu toho momentu, kdy jsem byla šťastná a nabitá příjemnými emocemi.

„Růže pro dámu?“ Ozvalo se ze zahrady.

„Podle toho, kdo se ptá.“ Odpověděla jsem Robertovi. Stál na pěšině pod terasou. Měl na sobě bílou košili a černou vestu. Sešla jsem k němu. Vypadal naprosto úchvatně. Nevěděla jsem, co říct, protože se mi najednou všechna slova ztratila v němotě údivu.

„Musel jsem se přesvědčit, jestli jsem vybral správně.“ Podal mi kytici růží.

„Kyblík jahodové zmrzliny s mašlí by mi stačil.“ Dotkla jsem se jeho chladných prstů na kterých přibýlo několik masivních prstenů.

„Pro příště se polepším.“ Zasmál se. Od doby, kdy se proměnil, se smál jen zřídka. Jeho upřímný smích mě zahřál u srdce.

„Nikdy nevím, kdy to bude naposledy.“ Přitáhla jsem ho k sobě a věnovala mu polibek.

„Takhle nemluv.“ Pohládl mě chladnou rukou po mé žhnoucí tváři. „Měla by ses vrátit. Je to tvůj večer.“

„Máš pravdu, jako vždy. Ale ta chvílka s tebou je nenahraditelná.“ Položila jsem hlavu na jeho srdce. Robert mě pohládl po tváři a zase tiše zmizel. Vrátila jsem se zpět s kyticí v ruce.

Zabitím Tommyho se rozhybalo víc věcí, než by jsme všichni chtěli. V pondělí ráno jsme se všichni sešli u Joye v pracovně.

Jako obvykle náš šéf vystával u okna. Mou pozornost zaujala žena v pestrém oblečení s vlnitými hnědými vlasy sepnutými sponou. Jacob se zatvářil kysele. Jeho výraz jsem nepochopila.

Znal tu ženu, která stála za Joyovým stolem? Pokud ano, věděl kdo to je.

Žena si nás do jednoho prohlédla.

„To jsou všichni?“ Opřela se o desku masivního stolu. Její oči nás bedlivě

sledovali, jako by jsme právě přišli k výslechu.

„Vlkodlaci nespádají do naší kompetence, to už by jste Woodová mohla vědět.“ Otočil se zlehka Joy.

„Dobrá tedy. Nebudeme chodit kolem horké kaše.“ Její rty pokrývala tmavá rtěnka připomínající svou barvou hroznové víno. „Jsem z Úřadu, jenž se zabývá fae.“

Bylo mi jasné, že přišla kvůli tomu zrádci Tommymu. „Protože se náš fae dopustil porušení pravidel, u vás řečeno zákonů, je naší povinností prošetřit celou tuto záležitost. Je mi velice líto, čím jste si kvůli němu prošli.“ Její výraz nenasvědčoval, že by jí to zrovna dělalo vrásky. „Ale přidal se k bytostem, kteří narušují jak vaše zákony, tak i ty naše.“ Jacob se začal ironicky usmívat.

„A co my s tím máme společného, nás vaši trpaslíci a jezinky nejmají.“ Postavil se odhodlaně bratr a dokázat svou loajálnost vůči ní. „Zabiju každého, který se pokusí ohrozit moji rodinu nebo mě a je mi jedno jestli to je démon, čaroděj nebo fae. Jestli čekáte nějakou spolupráci, tak se otočte na podpatku a támhle jsou dveře.“ Ukázal za sebe.

„Nechtěla jsem ve vás vyvolat smíšené pocity pane Caine. Potřebujeme s vaší pomocí vyšetřit případ a pokusit se odhalit další fae, které se přidali na stranu OMS.“ Její hlas zněl mile. Neměla jsem nejmenší tušení, jestli i na své projevy používají nějaká kouzla. Jacoba to však nijak neovlivnilo.

„Vyšetřujte si co chcete. Přišli jsme o přítele a moje sestra málem přišla o život. Myslím, že se nemáme spolu dál o čem bavit.“ Vypadal velice rozčileně.

„Dokážeme pracovat i bez vás a tak dál pracovat budeme.“ Jacob se zvedl a vydal se ke dveřím.

„Jste velice vznětlivý démon pane Caine. Ale tento nepřístupný postoj vám ani nám moc nepomůže. Je třeba spolupracovat!“ Sledovala ho žena. Její tvář se náhle proměnila, jako by byla z ledu.

„Já se o svou rodinu postarám. Pěkný den.“ Všichni jsme se postupně zvedli a pokračovali za Jacobem.

Chtěla jsem po Jacobovi vysvětlení, ale zmizel neznámo kam. Tohle mohlo pár hodin počkat. Po nabytém víkendu jsem potřebovala ještě pár hodin odpočinku a tak jsem se roztáhla na postel a užívala té trošky klidu.

Konečně jsem měla více času na Dona, který si postupně zařizoval svůj pokoj. S klepnutím na dveře jsem vešla do pokoje mladého anděla.

„Vypadá to tu bezvadně. Sem vy se hodila ještě kytara.“ Ukázala jsem chlapci na prázdnou stěnu.

„To je super nápad.“ Poodstoupil mladík od stěny.

„Tak pojď, někam si zajedeme.“ Vyzvala jsem ho s klíčkem od auta v ruce. „Už jsme spolu dlouho nikde nebyli.“

Don vesele přikývl a vydali jsme se trochu relaxovat mezi lidi.